

Giới thiệu Cám Ôn Người Đã Rời Xa Tôi

Có câu nói rằng, những người có tình sẽ thành thân thuộc, yêu nhau rồi cũng sẽ trở về bên nhau.

Tình cảm là một thứ không thể chi phối, cũng rất khó nắm bắt. Chỉ có thể nói đúng người, đúng thời điểm là hạnh phúc, chỉ cần sai người hay sai thời điểm, tất nhiên sẽ chỉ còn dần vật.

"Có những câu chuyện tình biết là rất đẹp, nhưng đến một lúc nào đó, dù muốn hay không thì cũng sẽ phải kết thúc. Đừng cố gắng níu kéo người mình yêu khi họ đã không còn yêu mình, hãy dừng cảm chấp nhận sự thật. Đừng tức giận hay đổ lỗi do người khác, hay do chính bản thân. Đứng lên và tiếp tục bước đi bởi có những vết thương rồi sẽ lại lành, khi con tìm một lần nữa rung động

Cho phép mình bạn nhé!"

- Tô-

Bạn đang đọc truyện *Cám Ôn Người Đã Rời Xa Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Lời mở đầu

Cũng đã khá lâu tôi không ra mắt quyển sách mới nào. Có đôi khi, những độc giả còn nhớ rằng tôi từng là một-người-viết và inbox trên Facebook hỏi: Vì sao anh lại ngừng viết

Đó là câu hỏi tôi rất biết ơn. Vì như thế, nghĩa là những gì tôi đã viết cũng có người đồng cảm yêu mến, rồi chờ đợi. Với một người viết, còn gì cầu hơn?

Bốn năm vừa qua là khoảng thời gian tôi đã đi qua nhiều sóng gió nhất trong cuộc đời mình, tính đến bây giờ. Những sự kiện không tưởng đó khiến tôi có nhiều cảm xúc quá, đến nỗi tôi bị tê liệt trong đó, không thể nào thoát ra bằng bất cứ cách nào. Kể cả viết.

Tôi chỉ còn biết làm việc (kinh doanh và viết báo), rồi đi du lịch một mình. Ở những nước tôi đã đặt chân đến, ngoài việc thưởng thức cảnh đẹp, tìm hiểu văn hóa địa phương, thì tôi tuyệt đối thích tiếp xúc với những người xa lạ tình cờ gặp gỡ trên đường, lắng nghe và chìm đắm trong câu chuyện của họ. Tôi nhận ra cuộc đời mỗi người là một thiên tiểu thuyết. Và câu chuyện của mình chỉ là một trong số đó.

Nhưng kỳ lạ rằng, những câu chuyện mà tôi được tham gia vô, dù với vai trò diễn viên chính hay chỉ là người chứng kiến, người lắng nghe thì ít nhiều đều liên quan đến tình yêu. Những cuộc tình buồn thê thiết. Ai cũng không muốn mình buồn lắm lý như thế, nếu cho chọn lại, thì tất cả đều muốn giữ nguyên cuộc đời mình như đã từng

Đây là quyển sách tôi viết lại sau quãng thời gian dài chỉ có thể làm người nghe. Tôi không mong chờ tất cả người đọc đều thích nó, vì hầu hết các câu chuyện này buồn lắm. Nhưng tôi mong sẽ có người đồng cảm với chúng, và trên hết, tôi muốn tập viết sách này để cảm ơn những độc giả vẫn im lặng chờ đợi và ủng hộ tôi. Đây là động lực chính để tôi viết lại. Tôi luôn biết ơn thật nhiều về điều đó.

Hà Thanh Phúc

Bạn đang đọc truyện *Cám Ôn Người Đã Rời Xa Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hoa nhài bên hiên

Những ngày này, trời Sài Gòn mưa nhiều hơn. Mấy bụi hoa nhài anh trồng ngoài ban công rụng toi tã. Chị thường hay giúp anh dọn dẹp sạch sẽ những cánh hoa tàn. Chị nhặt bằng tay đặt vào chiếc giỏ mây. Cho đến khi cả bàn tay của chị cũng ướp đầy hương hoa, rửa mấy cũng còn phảng phất. Mùi hoa nhài không cay, không nồng, dịu dàng như cảm giác sau mưa, ấy vậy mà mỗi lần thu dọn, khỏe mắt chị lại cay cay. Mấy bụi hoa này từ lâu anh đã không còn quan tâm tàn hay nở. Chỉ có chị là còn nhọc công chăm bón mỗi ngày. Cũng có thể, anh lạng lế quan sát chúng mỗi lần một mặt mình ra đây ngồi hút thuốc mà chị không biết.

Hôm nay, chị về nhà sớm làm món ăn yêu thích của anh. Chị nhắn tin: "Tí nữa tranh thủ về sớm ăn cơm! Em nấu món anh thích." Tin báo hiện lên chữ "seen" và không lời đáp. Chị nhìn màn hình năm giây, rồi đặt điện thoại lên bàn ăn. Chị trầm nghĩ, công nghệ tiên tiến làm chị không biết, chứ các đây vài năm thôi, ai đọc tin ai làm sao biết, sao mà có cô giận buồn trách cứ. Chị bật tivi lên cho không khí bớt im ắng, ngay lúc ca sĩ Mộng Sầu hát bài gì nghe chỉ muốn tự giận cho xong.

Thế là chị tắt. Chỉ còn tiếng động phát ra từ nồi cá hấp đang chờ chín. Anh vẫn chưa về, lại nhắn tiếp một tin: "Thôi em ăn trước đây! Anh làm gì làm đi." Đáp lại vẫn là sự im lặng.

Chị nhìn đồng hồ đã hơn 8 giờ tối, chắc anh còn bận việc ở công ty chưa xong. Chị nằm đợi anh nơi phòng khách và nghe đạo diễn Lý sự cùng cô diễn viên Xuân Sắc nói chuyện ngoại tình. Đại loại, dù yêu nhau cách mấy, rồi cũng có khi một trái tim loạn nhịp, không tình tảo, thì mất nhau luôn. Rồi chị ngủ lúc nào cũng không hay. Giật mình bởi tiếng lè nhè của anh ngoài cửa. Chị bước vội ra. Anh đang nằm bê bết chỗ kê giường. Vội lại đỡ anh, chị cầu nhàu: "Sao lại say xin đến mức này!"

Rồi anh gắng khỏi tay chị suýt ngã chúi nhủi xuống sàn nhà. Cú đẩy của anh làm chị hăng hụt. Anh nhìn chị. Ánh nhìn như xuyên thấu làm chị sợ hãi.

Anh lao vào chị và xé toang chiếc áo thun mỏng. Chị không chống cự, cũng không hưởng ứng... Chỉ nằm yên cho đến khi kết thúc...Chị rướn người ra khỏi anh, tìm viên thuốc ngừa thai để uống. Có khi, chị nghĩ, hay là mình cứ để, có con rồi chắc mọi chuyện sẽ khác. Và mối quan hệ này sẽ được cứu vãn bởi sinh linh bé bỏng như rồi lại không đủ can đảm.

Rồi chị còn là đêm và tiếng ngáy, chị bước ra khỏi bếp. Con cá ven nguyên đã lạnh tanh lạnh ngắt từ bao giờ.

Chị vẫn chưa dùng bữa. Chị tự bởi hai chén cơm, một trước mặt và một đối diện rồi ngồi nhìn vô hồn vào đôi mắt cá đã đục. Tự nhưng lại nghĩ, giá mà mình cũng như con cá kia, vẫy vùng rồi chết hẳn cho xong. Rồi người ta tha hồ chưng tương, xối mỡ chiên giòn, lóc xương tùy thích. Chết rồi, thì có biết đau đớn là gì đâu?

Chị muốn khóc, nhưng không khóc được, và một miếng cơm vào họng mà sao đắng nghét. Chị buông đũa, đến ăn mà cũng chẳng xong dù bao tử đang cồn cào.

Đôi lần, chị muốn hỏi anh, chị phải làm sao thì anh mới có thể yêu chị? Mùi nước hoa xa lạ trên áo anh còn vương vấn của ai. Hỏi cho ra lẽ, rồi ra sao cũng được. Chia tay, ly dị, không có anh thì chị vẫn sẽ sống được thôi. Hà có gì phải hành hạ đời nhau như thế? Nhưng chị chỉ lặng im. Chị sợ những câu trả lời thật lòng của anh mà chị đã biết trước. Rằng, anh chưa yêu chị bao giờ.

Tháng bảy của hai năm về trước, Chị, người yêu của anh bỏ đi sang Mỹ, kết thúc cuộc tình đẹp mà bạn bè ngưỡng mộ. Chị yêu thầm anh từ lâu, nhưng chưa bao giờ xen giữa cuộc tình của bạn mình; chị lặng lẽ cổ vũ, khích lệ cho cả hai. Rồi Chị đi, anh buồn. Anh chọn chị là bạn để giải bày. "Em là bạn của Chị, em có biết vì sao cô đi? Anh có gì thua thắng đàn ông đó?" Chị không biết giải thích sao vì chị đâu phải Chị. Chị chỉ kiên nhẫn ngồi cùng anh khi anh buồn. Vì sao anh không tìm bọn đàn ông để khóc mà cứ tìm chị làm gì? Càng gần anh, trái tim chị lại càng xốn xang. Dù gì thì Chị cũng đã đi rồi. Chị còn nhớ cái hôm anh say bí tỉ và gọi điện cho chị đến đón đưa anh về nhà... Anh đã khóc như một đứa trẻ, ôm chị thật chặt mà gọi tên Chị. Là chị đã nhắm mắt chấp nhận làm người thay thế. Và chị đã biết từ lâu anh có yêu chị bao giờ. Khi chị mờ mắt thì anh đã rời đi. Hôm ấy, trời mưa tầm tã... Chị cứ nằm và nhìn trời, tự hỏi mình tội tình gì mà phải thế?

Chị mang thai. Báo với anh, anh bảo thế thì dọn về sống cùng nhau. Dù gì, Chị cũng chỉ là đi vắng. Được ba tháng rưỡi, thai chết lưu. Chị nằm trên giường bệnh, anh ngồi kế bên. Không ai nói lời nào, một buổi chiều âm ỉ tiếng máy điều hòa cũ chạy ạch ạch như chiếc máy nghiền vỏ hình chà xát vào vết thương lòng.

Anh vẫn còn ở cạnh chị, sống cùng nhau trong căn hộ nhỏ, và tuyệt nhiên không nhắc về đứa con hay Chị một lần nào. Anh cũng không bỏ chị mà đi nhưng cũng chưa bao giờ anh trò chuyện nhiều cùng chị. Cả hai như những cái bóng vật vờ trong ngôi nhà của chính mình. Đi đi về về nói với nhau những điều vô nghĩa.

Chẳng lẽ, tất cả tình yêu của chị dành cho anh, không xứng đáng được yêu thương? Chẳng lẽ, chỉ vì là người đến sau, chị phải chấp nhận cuộc sống như thế?

Trong buổi tối chờ đợi anh về, mùi hoa nhài thơm xộc vào mũi chị, xộc vào cả những giác chiêm bao chưa tròn. Loài hoa mà Chị thích nhất... Đôi lúc, chị buồn quá, cầm dao ra định chặt nát hết bụi cây nhưng rồi lại không nỡ. Cái cây có tội tình gì mà làm thế?

Chị, người cũ của anh, cũng là bạn chị, gọi cho chị vào một chiều. Cô vừa từ Mỹ trở về.

Chị đến cùng một cậu trai kháu khỉnh. Nhìn đứa bé trai, chị giật mình vì nó giống nhau như đúc. Chị và Chị ngồi đối diện nhau. Chị đã già đi nhiều, đôi mắt đầy những vết chân chim. Chị mặc chiếc áo rộng màu nâu trông còn lớn thêm vài tuổi. Gương mặt cũng hằn quá nhiều nỗi buồn.

Rồi Chị hỏi chị: "Cậu hạnh phúc không?" Chị bối rối không biết phải nói sao, chỉ mỉm cười nhạt, Chị thờ dãi, nhìn băng quơ ra khoảng sân đầy nắng: "Chúng ta đều đã có những lựa chọn cho cuộc đời mình... Có thể đúng có thể sai..." Chị đáp: "Ừ!", chắc gì Chị sướng hơn chị trong mấy năm qua?

Chị hết nhìn đứa trẻ, rồi nhìn thẳng vào mắt Chị hỏi: "Chị còn yêu anh ấy không?" Chị bối rối không đáp. Chị thờ dãi. Có thể Chị không cần anh, nhưng đứa trẻ thì cần. Chị ghi số điện thoại của anh và bảo: "Chị gặp lại anh ấy đi. Có lẽ hai người có nhiều điều phải nói." Rồi chị rời đi, bảo là hôm nay có nhiều việc ở công ty.

"Tớ không còn yêu anh ấy đâu Chị à, yêu làm gì một kẻ không yêu mình."

Rồi chị rời khỏi anh, nhanh như lúc đến. Chị nhắn tin: "Em nghĩ mình nên kết thúc, trước khi quá muộn. Chị cần anh, đứa trẻ cần anh"...Anh chỉ *seen* không đáp.

Chị chưa rõ những ngày sắp tới mình sẽ sống ra sao khi không cần phải chuẩn bị những bữa cơm tối cho anh; không cần phải nhặt những bông hoa nhài rơi rụng mà nước mắt cứ chảy... Có lẽ, chị sẽ lại có nhiều thói quen khác, không anh. Chị sẽ ra Hà Nội làm việc một thời gian, rồi sang nước ngoài sinh sống cùng gia đình. Và rồi sẽ gặp ai đó mới, bắt đầu lại mọi thứ, sắp xếp cuộc đời mình lần nữa.

Buổi chiều cuối cùng ở lại nhà anh, chị nấu một bữa ăn ngon như thường lệ, giặt sạch và phơi thẳng áo quần. Chị nhắn tin cho anh: "Về anh cơm anh nhé, có món anh thích." Và kéo hành lý ra khỏi nhà.

Trên đường đi, chị cứ miên man nghĩ, liệu rằng anh có hối hận vì đã để chị rời đi. Liệu rằng chị có mềm lòng khi anh gọi điện báo chị về, liệu mối quan hệ của cả hai có thể cứu vãn sau tất cả những lạnh nhạt của gần nghìn ngày bên nhau... Chị không biết, không rõ, và cũng không muốn biết rõ.

Chị bật điện thoại lên. Không có một cuộc gọi nào từ anh. Tin nhắn vẫn hiện chữ "*Seen*" và vẫn không lời hồi đáp.

Rồi bất chợt chị nghĩ về mấy bụi hoa nhài ngoài hiên. Chắc chị sẽ nhắn tin dọn đồ Chị nhờ chăm sóc chúng, vì đó là nơi anh rất thích ngồi. Mà, chị lo chi nhiều nữa? Chắc gì Chị không làm tốt hơn chị trong việc mang lại hạnh phúc cho một gã đàn ông mà cô ấy từng thân thuộc.

Cũng chỉ là mấy bụi hoa nhài bên hiên, có gì mà to tát?

Bạn đang đọc truyện *Cám Ơn Người Đã Rời Xa Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Giặt áo chiều hè

Từ trước khi quyết định dọn về sống cùng nhau, tôi vẫn thường hay sang nhà Minh, giúp anh dọn dẹp. tôi không phải là kiểu người của gia đình giời nội trợ. Những bữa cơm tôi nấu, thường không quá dở nhưng cũng chỉ ở mức trung bình. Minh nói, em chỉ có giặt quần áo cho anh là giỏi thôi.

Tôi chưa từng bao giờ giặt giũ. Từ hồi còn nhỏ, mẹ cung bàn tay tôi nên tuyệt nhiên không để tôi đụng đến việc này. Với những người yêu trước, tôi cũng chưa từng có ý định giặt đồ cho họ. Chúng tôi chỉ biết có yêu nhau, đi ăn, đi chơi cùng nhau, thì thoải mái nấu vài bữa cơm cuối tuần.

Nhưng Minh thì khác, anh thích ở nhà với tôi hơn ra ngoài. Một buổi chiều mùa hè, khi đang nằm trên giường đọc sách, thấy Minh loay hoay tìm một chiếc áo sơ mi trắng phẳng phiu để đi gặp khách hàng gấp, tôi bỗng nhiên thấy mình cần làm công việc đó. "Anh à, mỗi tuần em sẽ giặt áo cho anh hai lần." Minh ngạc nhiên: "Em nghiêm túc đấy chứ?" "Thật, sao anh lại có vẻ hoài nghi?" "Vì anh nghĩ em không thích giặt giũ. mà từ trước đến giờ, cũng chưa có ai giặt giũ cho anh ngoài mẹ." "Thế thì em sẽ là người đầu tiên."

Tôi bắt đầu thực hiện lời đã nói, không mất khó khăn dù chưa làm bao giờ. Tôi làm Copywriter tự do nên giờ giấc không bó buộc, chỉ cần có mặt đúng giờ ở các buổi họp là được. Một tuần hai lần vào thứ tư và thứ bảy, tôi đi về sớm, sang nhà Minh, mang mấy cái chậu ra khoảng sân vườn bé bé của anh để ngồi giặt. Chỉ có đầm ba cái áo sơ mi, vài cái quần tây, ngâm một chút, đi nghe hết một CD nhạc, rồi ra và nhẹ và phơi. Khi giặt áo cho Minh, tôi hay nghĩ tới những khi anh mặc chúng, phẳng phiu thơm tho lòng thấy rộn vui.

Dịp cuối tuần, Minh hay ngồi gần, ngắm nghía tôi giặt đồ. Có lần, anh đi từ nhà ra và gọi: "Này em!", tôi ngược lên và anh chụp vội một tấm hình rửa đen trắng để nơi góc bàn làm việc. tôi cần nhắc: "Trời ời, lúc này là lúc em xấu nhất mà anh chụp cái gì?" Minh cười toe: "Không, anh vẫn thấy em đẹp vô cùng." Tôi bĩu môi: "Anh thì chỉ giỏi nịnh!" Sau đó ít lâu, tôi dọn về

ở cùng anh.

Nhưng nhiều hôm, giặt xong rồi, tôi lại ngồi yên ở góc vườn đó, ngắm những chiếc áo tình tươm lòng lại buồn thê thiết. Tôi nhìn chúng trong vô định và tự hỏi, nếu Minh biết rằng tôi không còn khả năng sinh con nữa, thì liệu tôi còn cơ hội giặt áo cho anh nữa không?

***

Năm hai mươi tuổi, tôi có thai với Vinh, người yêu đầu tiên của mình. Hai mươi tuổi, còn quá trẻ để tôi sẵn sàng làm mẹ. Khi tôi nói với Vinh mình đã có thai, anh im lặng, rồi đứng dậy đi tới đi lui. Tôi hồi hộp chờ nghe phán quyết của anh. Nếu Vinh bảo phá đi, tôi sẽ lập tức đứng dậy bỏ về và chia tay anh. Vì tôi không tin một kẻ muốn giết con mình lại xứng đáng khiến tôi tiếp tục yêu và hy sinh quãng đời tuổi trẻ để làm vợ, làm mẹ, để cùng nhau bắt đầu một cuộc sống.

Nhưng rồi Vinh nói: "Mình phải làm sao hà em?" Lúc ấy, tôi vô cùng thất vọng về người đàn ông trước mặt. Tôi không trả lời, mỗi một rồi khỏi nhà trọ của anh, hoàn toàn trống rỗng. Hồi cấp 3, khi còn là một Bí thư Đoàn trường năng động, tôi đã mạnh mẽ phát biểu trong một chương trình về an toàn tình dục: "Khi yêu đương, người ta thường hay quên đi mọi nguyên tắc cần phải nhớ. Khi say tình, người ta lao vào nhau, vui thú. Vậy thì đến lúc hậu quả xảy ra, rồi sao lại rầu rĩ, trách móc?" Đê rồi, khi trải qua cảm giác yêu như điên một người, tôi dường như quên hết mọi thứ.

Đêm hôm ấy, tôi rủ vài người bạn đi *bar*. Dĩ nhiên, tại nó không biết tôi có thai. Chúng tôi uống rượu và nhảy nhót điên cuồng trên những chiếc gậy cao gót đến ba giờ sáng mới về. Ngay đêm hôm ấy, tôi bị đau bụng dữ dội, rồi liên tục xuất huyết. Tôi hoảng loạn gọi điện thoại cho Vinh, linh cảm điều chẳng lành. Anh đến, rồi gọi *taxi* chở tôi đến bệnh. Đứa trẻ không còn, nhưng đau đớn hơn, tôi không còn làm mẹ được. Đó là khoảng thời gian tồi tệ nhất giữa tôi và Vinh. Tôi nằm im trên giường, còn anh lặng lẽ đi vào ngồi cạnh, rồi lặng lẽ rời đi. Ngày nào cũng đều đặn như thế.

Sau khi tôi xuất viện thì chúng tôi cũng chia tay. Chúng tôi không ai nói gì với nhau, chỉ gặp nhau thưa dần, thưa dần cho đến khi hoàn toàn biến mất. Dù chỗ ở của hai đứa vẫn không hề thay đổi. Dù thực tâm, tôi biết Vinh vẫn còn yêu tôi, và tình cảm tôi dành cho Vinh cũng không hề thay đổi. Chỉ có điều, tôi lòng tôi giờ không còn chỗ cho những điều lãng mạn bay bổng. Chỉ còn là một nỗi xót xa không thể gọi tên, một sự bất lực và thất vọng về Vinh, về chính bản thân mình.

Hai mươi tuổi, nỗi đau đầu đời khiến tôi e dè với những tình yêu sau này. Tôi không yêu ai cho đến khi gặp Minh. Minh làm tôi tin rằng, mọi thứ đều có thể bắt đầu lại.

Tôi không giấu Minh chuyện cũ. Tôi nói với Minh ngay khi anh nói yêu tôi: "Trước anh, em đã từng sống thử với một người những đã qua lâu rồi..." Minh im lặng một lúc, rồi nắm tay tôi: "Anh không quan tâm quá khứ của em thế nào. Quan trọng là hiện tại em có yêu anh không!" Tôi bật khóc vì hạnh phúc, không nghĩ rằng trên đời này có người đàn ông tốt như thế. Suốt thời gian yêu nhau, Minh chưa từng nhắc lại chuyện cũ. Đôi lần xem TV hay đọc báo, có hình những đứa trẻ, Minh buột miệng khen: "Đẽ thương quá em!" Rồi cũng lờ khi thấy tôi không thích nói đến những chuyện như thế.

Trong suốt bao nhiêu năm đó, tôi không biết mình có yêu Minh không. Nhưng tôi đã tôn trọng anh hết sức có thể. Chưa bao giờ tôi làm một điều gì đó có lỗi với anh cả. Vì với mình, trong lòng tôi còn mang cả một sự hàm ơn. Anh khiến tôi tìm lại niềm tin đã đánh mất. Anh khiến tôi tin rằng, mình sẽ có thể hạnh phúc một lần nữa.

***

Công ty chi định tôi đến gặp Giám đốc một công ty X để lấy một số thông tin chuẩn bị cho một số bài viết trên các trang báo sắp tới. Việc sắp xếp lịch đã được thư ký ở công ty liên lạc giúp từ trước, nên tôi chỉ việc đến thẳng công ty của nhân vật đứng giờ.

Cô thư ký dẫn tôi đến phòng làm việc của vị Giám đốc. Khi cánh cửa mở ra, tôi không thể nào ngờ được người ngồi trước mặt là Vinh. Anh nhìn thấy tôi, sững sờ. Tôi bối rối ngồi xuống. Cả hai nhìn nhau, không biết phải làm sao để vượt qua cảm xúc này.

- Thời gian qua... Em vẫn ổn chứ?

- Dạ

Hai chúng tôi lại chìm trong im lặng. Anh thờ dài, đứng dậy đi pha cho tôi ly cà phê nóng rồi đến bên cửa sổ, nói bâng quơ:

- Thời gian nhanh thật, mới đó mà đã tám năm!

- Ừ!

Vinh quay lại nhìn tôi, mắt thoáng ướt, ánh nhìn nồng nàn. Tôi cảm nhận được, anh vẫn còn yêu tôi. Và bàng hoàng hơn, cảm xúc của tôi dành cho anh vẫn không hề thay đổi.

Tôi nhìn vào tay Vinh, ngón áp út đã đeo nhẫn.

- Anh có vợ lâu chưa?

- Ừ, cũng ba năm nay rồi. Ba mẹ anh chọn cho anh! Cũng có một bé gái...

Cuộc trò chuyện cho những bài viết trở thành một cuộc hội ngộ bất ngờ. Buổi tối hôm đó, Vinh nhắn tin cho tôi, báo rằng anh muốn gặp nhau, anh nghĩ chúng tôi có nhiều chuyện để nói. Tôi báo mình không nghĩ thế. Rồi Vinh gọi điện, bật khóc: "Xin em, anh chỉ xin được yêu em một lần nữa thôi. Tám năm qua anh chưa bao giờ quên được em cả. Anh đợi em ở X. Em đi *taxi* đến nhé. Rồi cùng đi xe của anh..."

Cuối cùng, tôi cũng quyết định đi. Lúc này, Minh vẫn chưa về nhà. Tôi nhắn tin cho Minh báo có việc đột xuất đi công tác ở Vũng Tàu., chắc ngày mai mới về. Anh nhắn lại báo tôi giữ gìn sức khỏe, làm việc gì mà vất vả quá. Lòng tôi thấy áy náy vô cùng trước sự quan tâm của anh, nhưng nỗi nhớ Vinh đang dâng cao, nuốt chửng tôi mất rồi.

Vinh chờ tôi ra Vũng Tàu. Suốt đoạn đường, chúng tôi im lặng, mãi Vinh mới nói bâng quơ: "Anh nhớ tới thời tại mình 20 quá..." Tôi cười khẩy: "Thời tuổi trẻ, bao giờ cũng nông nổi..."

Vừa đến khách sạn, tôi và Vinh lao vào nhau như chưa từng chia ly. Cảm giác yêu đương cháy bỏng hơn bao giờ hết sau ngần ấy năm xa cách. Dường như, chỉ với Vinh, tôi mới thực sự tan chảy. Hoàn toàn.

Sau cuộc yêu, tôi nằm yên, mắt mở thao láo nhìn lên trần nhà. Còn Vinh thì ngồi dậy, đốt một điếu thuốc...

- Anh hút thuốc từ bao giờ?

- Thì thoáng, từ khi chia tay em. Khi cô đơn, cần suy nghĩ.

- Thế anh đang nghĩ gì?

- Không gì cả, trống rỗng...

- Minh sai rồi... Chúng ta phải dừng lại thôi, anh à!

Vinh bật khóc. Ngày trước, Vinh có dễ dàng khó như thế đâu?

- Tại sao anh lại gặp em? Tại sao ngày xưa anh lại yếu hèn không giữ em ở lại? Tại sao anh không tìm kiếm em dù biết rằng em mới là người anh luôn thực sự cần?

Tôi không biết phải trả lời Vinh thế nào vì bản thân cũng luôn thắc mắc những điều đó...

- Mỗi giai đoạn trong đời, sẽ có những lúc, mình chẳng hiểu được vì sao ở lúc ấy, mình lại làm A thay phải làm B, lại chọn C không phải D. Mọi thứ đều rất bất quy tắc dù mỗi người hiểu rất rõ cần phải làm gì là đúng. Trái tim luôn có lý lẽ riêng của nó. Nên thôi, anh cũng đừng tự trách mình.

- Anh không muốn để mất em lần nữa...

- Chúng ta đã thực sự mất nhau, và bây giờ, chúng ta rõ ràng cũng không hề thuộc về nhau. Anh đã có gia đình, em thì đã có người yêu. Tụi em cũng sắp đám cưới rồi. Em không thể tiếp tục làm một điều mà bản thân em không thể chấp nhận được...

- Ủ... Anh biết!

- Vậy nên, điều tốt nhất mà anh có thể làm cho em là đừng tìm em nữa, đừng nhớ đến em... Chúng ta không thể làm bạn, vì nếu còn gặp lại nhau, em và anh không kìm lòng được...

Vinh gật đầu. Sau hôm ấy, chúng tôi không gặp nhau nữa. Nhưng mỗi khi đối diện Minh, tôi không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Nỗi ân hận cứ giày vò. Điều tệ hại hơn, tôi vẫn không ngừng nhớ về Vinh.

Sáng nay, Minh đột ngột hỏi tôi: "Em ơi, hay là năm nay mình cưới nhé. Ba mẹ anh cũng sắp về nước, sẵn tiện mình nói chuyện này luôn..." "Tùy anh thôi!" Tôi cười chiếu lệ, đầu óc xáo trộn nhiều ý nghĩ. Tôi đã sẵn sàng mọi thứ để làm một người vợ đúng nghĩa của Minh hay chưa?

***

"Em đã ngoại tình!"

Cuối cùng, tôi cũng có thể lấy hết can đảm để nói cho Minh biết. Anh run run, nhìn tôi bằng ánh mắt đau khổ: "Với ai?" Tôi nuốt nước bọt, lòng đau như cắt: "Với Vinh, người yêu cũ." Minh không hề trách mắng hay nổi cơn điên gì cả. Điều đó là tôi cảm thấy sợ hãi. Sự im lặng của Minh như bóp nghẹt con tim tôi. Thà anh giận dữ hành hạ, tôi còn thấy dễ chịu hơn...

"Em đã dọn đồ đạc trong nhà rồi. Cho dù anh có tha thứ cho em thì em cũng không thể tha thứ cho chính mình được..." Minh không nói gì, chỉ ngồi yên. Anh không nhìn tôi. Tôi cũng không đoán được anh đang nghĩ gì.

Minh đã để tôi ra đi. Anh cứ lặng im nhìn tôi như một khán giả theo dõi một nhân vật. Lúc vừa bước chân ra khỏi cửa, tim tôi thất lại. Thôi rồi, tôi đã để mất Minh, người yêu thương mình chân thật nhất đời này. Nhưng đó là do tôi chọn lựa.

Một khoảng thời gian dài sau đó, tôi không gặp lại Minh, cũng chẳng liên lạc với Vinh. Cuộc sống của tôi đều dần dần ra với ngày tám tiếng ở công ty, tôi lại *cafe* đâu đó ngồi viết lách vu vơ. Thi thoảng, tôi đi cùng với những người bạn trong công ty, còn đa phần là đi một mình.

Cuối tháng Chín, tôi nhận được tin nhắn của Minh: "Anh sắp đám cưới rồi. Cưới xong anh sẽ sang Mỹ sống cùng bố mẹ. Anh báo tin, nhưng không thể mời em đến dự. Yêu em!"

Tôi không biết phải nhắn lại điều gì, ngồi thừ ra, nước mắt cứ thế chảy dài.

***

Có những chiều mùa hè đứng trên ban công, nhìn qua nhà người phụ nữ hàng xóm, thấy cô ấy đang phơi áo, mà tôi không sao ngăn mình bớt chạnh lòng. Tôi nhớ nao lòng những buổi chiều ngồi giặt áo, dưới bóng cây hoàng lan, và Minh gọi: "Này em!" Tôi ngước lên, anh cười tinh nghịch chụp vội một tấm hình rửa đen trắng để nơi góc bàn làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Cám Ơn Người Đã Rời Xa Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Không gì làm em khóc được, trừ anh

Sáng nay tinh dậy, mở mắt nhìn quanh căn phòng màu trắng, tôi lại rùng mình vì sự cô đơn giống như thứ thuốc độc làm cay nồng lên tới tận óc. Hơn một năm sống ở tiểu bang New Jersey tôi vẫn chưa cách nào thoát ra khỏi cảm giác này. Hiện giờ đang là mùa đông, cái lạnh tê buốt dễ khiến những người độc thân xa xứ cảm thấy chạnh lòng. Nơi tôi ở là điểm lạnh nhất của New Jersey vì nằm ngay phía Bắc ngay cạnh New York. Chẳng ai muốn ra ngoài vào thời điểm này nếu không có chuyện gì cần kíp.

Khi còn ở Việt Nam, em hay nói với tôi, em mơ có ngày được ở một đất nước có tuyết, được nằm cạnh nhau ngắm tuyết rơi. Giờ thì tôi đang ngồi ở cửa sổ, đang ngắm tuyết rơi ở một đất nước xa lạ, chỉ có khác là một mình. Và tôi là người chọn điều đó.

***

Mùa đông ở đây thời tiết buồn thê thiết. May là các ngày lễ lớn diễn ra liên tục. Cuối tháng Mười là ngày hội hóa trang Halloween, cuối tháng Mười một chuẩn bị lễ Tạ ơn Thanksgiving, cuối tháng Mười hai tiếp tục đến Giáng sinh và đón năm mới. Đây là thời gian để đoàn tụ gia đình đầm ấm để xua đi cái lạnh giá của mùa đông. Nhưng tôi thì không có gia đình ở đây.

Lần đầu tiên thấy: "rừng cây pha lê" trong những ngày đông lạnh giá, tôi đã thích thú reo lên vì sự lung linh của nó. Cả rừng cây đông đá rực sáng dưới nắng rực rỡ. Nhưng càng nhìn ngắm chúng lâu, càng thấy hoang lạnh, tro tro và buồn tẻ, trong lòng chỉ chực vụn vỡ.

Tôi rời khỏi giường, đi đánh răng rửa mặt. Ngoài trời, tuyết rơi dày.

Tôi *online* để *check mail* và lướt qua Facebook của mình. Như một thói quen, tôi vào ngay trang cá nhân của em. Vẫn là câu *status* cũ: "*Sẽ không điều gì làm em khóc được, trừ*

anh!" Không cập nhật thêm gì mới. Đã lâu lắm rồi.

"Sẽ không điều gì làm em khóc được, trừ anh!..."

Đó là câu nói cuối cùng mà tôi nghe được từ em, vào một ngày Sài Gòn buồn, nhưng không có lá vàng rơi, chỉ có nước mắt em rơi lặng lẽ trên má. Một lần em hỏi: "Có bao giờ anh khóc vì một người, ví dụ như em?" Tôi đã im lặng.

Khoảng thời gian còn ở Việt Nam, công việc quá bận rộn và những chuyến công tác dài ngày thật sự làm tôi chẳng thể còn nghĩ được điều gì khác trong đầu. Những tin nhắn và email em gửi, tôi không có thời gian đọc hết, cũng không có tâm trí trả lời đầy đủ. Sau một ngày, tôi chỉ muốn ngã lăn trên giường, và đánh một giấc thật dài.

Đến khi sự nhớ đã không liên lạc với em suốt cả hai tuần, gọi điện, em bật khóc báo: "Anh không hề thấy nhớ em sao. Em có chết quách ở một xó xỉnh nào thì anh cũng chẳng đâu biết." Tôi cũng chỉ biết nói nhỏ: "Anh sẽ không để em khóc vì anh nữa đâu..." Nhưng rồi em vẫn khóc vì tôi nhiều lần sau đó.

Tôi rất tệ. Từ ngày yêu nhau em phải chịu đựng nhiều lắm. Không có những lần tôi đi mua hoa hay váy áo tặng em, cũng không có những bức email và tin nhắn dầm mùi tình yêu. Ngược lại, em đã làm tất cả nhiều điều mà lẽ ra một người đàn ông khi yêu phải làm. Tặng hoa, mua giày, mua áo quần, đồ lót cho tôi... Em chăm sóc tôi chu đáo như thể cả hai đã kết hôn. Bao nhiêu giận dỗi cũng kết thúc khi tôi đặt vào môi em một nụ hôn, rồi quấn vào nhau. Khi nằm cạnh tôi, em cúi đầu vào ngực và bảo: "Đừng để em khóc vì anh nữa được không?" Tôi cười và gật đầu...

Ngày tôi báo cho em tin mình sẽ sống ở nước ngoài 5 năm theo sự bố trí của công ty, em điềm nhiên như đoán trước được, chỉ hỏi lại: "Anh đã suy nghĩ kỹ chưa? Năm năm, chắc gì em đã đợi được anh?" Tôi cười: "Rồi anh sẽ về mà."

Từ hôm ấy, em từ chối gặp tôi. Trước khi bay một ngày, tôi đến nhà tìm mẹ bảo em đã đi xa thăm họ hàng rồi. Tôi chỉ nhận được một tin nhắn duy nhất vào điện thoại.

"Em không muốn khóc vì anh nữa."

Tôi cũng không hiểu nổi chính bản thân mình. Chọn lựa ra đi 5 năm, trở thành một trong những nhân viên chủ chốt của công ty nơi đất khách, được cấp nhà, cùng tiền phụ cấp ngoài tiền lương hằng tháng. Những đề án và sản phẩm của tôi luôn được công ty đánh giá cao, tiền thưởng tăng lên cấp số nhân chỉ để giữ chân tôi. Nhưng cuối cùng tôi được gì? Tiền bạc? Danh tiếng? Không. Tất cả chẳng có ý nghĩa gì khi một ngày mùa đông tỉnh dậy, nhận ra cái mà chính mình thực sự cần, không phải là sự tung hô, mà chính là em.

Thế thì sao? Khi tôi nhận ra điều quan trọng đó thì tất cả đã muộn. Hợp đồng đã ký. Tôi không thể từ bỏ tất cả để trở về.

***

Chúng tôi chưa bao giờ nói chia tay nhau. Nhưng mối quan hệ đã kết thúc nhẹ nhàng như thể cả hai chưa từng có một mối từng sâu đậm. Em đã khóa số điện thoại cũ, tôi không thể gọi được. Có khi lên mạng, biết chắc em đang online, chỉ mong được nói với nhau câu gì đó. Nhưng không, em vẫn lì lợm và tuyệt đối lặng im. Em đã biến tôi thành ốc đảo giữa đại dương bao la và em giống như con thuyền cho dù có bão tố cũng không bao giờ tập vào ốc đảo đó.

Những gì thuộc về mình thì sẽ thuộc về mình. Có lẽ, em không thuộc về tôi...

Bỗng một hôm, em gọi cho tôi bằng chính số điện thoại cũ. Tôi run đống, vừa bắt máy, chưa kịp nói gì đã nghe tiếng nấc nghẹn bên kia đầu dây.

- Tại sao yêu em mà anh lại ra đi.

Tôi im lặng, không biết phải trả lời em như thế nào.

- Em có người khác rồi. Đã kết hôn, đã mang thai.

Tôi hơi sững người, rồi à ừ, chúc mừng em. Vậy là em vẫn sống hạnh phúc. Vậy là em đã làm được điều em nói. Như khẳng định thêm, em nói: "Em không bao giờ khóc vì anh nữa."

Đó là lần cuối cùng tôi nghe giọng em. Câu nói ấy cứ ám ảnh tôi mãi...

Tôi mỉm cười, ừ thôi, quên rồi và có một gia đình hạnh phúc là điều em nên làm hơn là phải chờ đợi trong một khoảng thời gian quá lâu.

***

Tôi bắt đầu có một mối quan hệ mới nhưng không mấy vui.

Tôi biết Sa khi cô được giới thiệu là một trong những nhân viên mới của công ty, cũng ở Việt Nam qua. Sa làm cùng phòng với tôi luôn. Sa là người con gái lạ lùng, tóc đính lốm chốm sạt da đầu, luôn buộc khăn, và có mùi nước hoa hơi khó ngửi. Nó khác với tất cả những mùi nước hoa mà tôi từng biết. Sau này, tôi mới biết đó là mùi trộn lẫn của tất cả các loại nước hoa mà cô có. Phát minh trong một lần Sa say.

Đêm ấy, cả phòng đã về hết tôi ngẩng đầu lên ngao ngán nghĩ rằng chỉ còn một mình, thì nhìn qua thấy Sa cũng đang một mình ngáp dài. Tôi buột miệng: "Em ở lại khuya thế?" Sa hơi giật mình, vội che miệng lại, sượng sùng: "Em làm nốt chút việc cho xong."

Rời văn phòng thì bên ngoài đã không còn bóng người. Sa hơi do dự rồi hỏi tôi có muốn đi uống một chút với cô không. Tôi cũng đang buồn, nên đồng ý.

Sa dẫn tôi đến khu người Hoa trong một con phố nhỏ, ăn hai tô mì nóng hổi và uống bia. Sa uống khá giỏi. Cô cười xòa khi thấy tôi có vẻ ngạc nhiên: "Hồi mới sang, em buồn quá, uống một mình có khi cả chục chai một đêm. Sau đó thì biết được chỗ này nhờ một người bạn chỉ. Cảm giác giống Việt Nam một chút. Cũng đỡ nhớ nhà."

Tôi thấy đồng cảm. Chúng tôi thấy thân thiết hơn khi nói về những chuyện ở Việt Nam. Sa kể, do cô thất tình, quá chán chường nên đã cắt cụt mái tóc tuyệt đẹp của mình: "Em thất vọng quá nên mới quyết định qua đây. Tuy em vô làm công ty mình chưa bao lâu nhưng nhờ có nhiều kinh nghiệm ở công ty cũ, trước đây lại từng tu nghiệp ở Úc nên sếp quyết định cho em đi." Sa dễ thương hơn vẻ ngoài khó gần của cô. Nụ cười cô ấy rất đẹp.

Sau bữa đó, tôi và Sa trở nên thân thiết. Chúng tôi thường xuyên đi chơi, đi mua sắm cùng nhau. Sa khiến cuộc sống của tôi bớt tẻ nhạt. Như hôm qua, Sa đã dắt tôi đến một con đường có hai hàng cây lá đỏ thật đẹp mà tôi chưa từng biết đến: "Hồi mới qua đây, ngày nào em cũng chịu khó cầm bản đồ đi chỗ này chỗ kia nên biết nhiều nơi lắm!" Tôi cười, còn tôi thì luôn nằm bệt đi ở nhà với nỗi nhớ và sự cô đơn.

Sa đến nhà tôi vào một buổi chiều. Tôi ngạc nhiên hỏi: "Sao em biết nhà tôi?" Sa cười to: "Người chung công ty, tìm thông tin nội bộ có gì khó đâu?" Giọng cười giòn tan của Sa khiến tôi thấy mình như tên ngốc. Cô khoác chiếc áo ni màu đen, cổ quấn khăn caro. Mái tóc của Sa đã dài hơn chút xíu, trông ngồ ngồ đáng yêu. Tôi mỉm cười khi không nhìn ra Sa xinh đến vậy. Cô mang theo một túi thực phẩm và đi vào bếp làm cho tôi vài món nóng. Sa căn dặn: "Trời ơi, chắc anh chẳng bao giờ đụng đến cái bếp phải không?"

Nhìn dáng Sa nhỏ nhắn lui cui trong căn bếp, tôi thấy áy áp và biết rằng hình ảnh kia bắt đầu quan trọng với mình biết chừng nào. Trừ em, chưa người con gái nào vào bếp vì tôi. Và bây giờ có Sa.

***

Đó là một ngày mùa đông rất lạnh. Tôi đi cạnh Sa. Ngang qua hàng cây pha lê, tôi lấy hết can đảm quyết định nói: "Anh và Sa có thể bắt đầu một mối quan hệ mới được không?" Sa quay sang, nheo mắt: "Là mối quan hệ như thế nào?" "Nghĩa là một cái gì đó khác tình bạn, xa hơn bây giờ."

Sa im lặng một lúc, chân vẫn rảo đều, đôi nhịp hơi chậm bất thường rồi dừng lại nhìn tôi bằng ánh mắt rất lạ: "Anh nghiêm túc chứ?" Tôi gật đầu. "Em xin lỗi, nhưng chúng ta chỉ đơn giản là bạn, em không muốn thay đổi mối quan hệ này. Mãi mãi."

Tôi hăng hực như người rơi xuống vực, vì không nghĩ Sa sẽ từ chối tình cảm của mình. Sa bảo phải về. Tôi muốn tiến một đoạn nhưng cô không cho, lặng lẽ rời đi. Trạm xe điện cách đó khoảng mười phút đi bộ. Tôi không đuổi theo, chỉ đứng yên đó, trời tuyết vẫn tiếp tục rơi dày.

Hôm ấy, tôi nằm một mình trong phòng và nghĩ nhiều về Sa. Tự nhiên mắt chảy nước. Tôi nhớ đến câu nói cũ của em: "Có bao giờ anh phải khóc vì một người, ví dụ như em?"

Chẳng ai muốn một mình là kẻ cô đơn, nhưng đôi khi mình không thể chọn lựa. Tôi đang khóc vì cái gì? Vì em, vì Sa hay chỉ vì chính tôi?

***

Một tuần sau, Sa đến bàn tôi, nói nhỏ: "Anh à, em sắp chuyển công tác qua Hà Lan, công ty cần nhân sự phát triển ở đó." Tôi không ngạc nhiên lắm, đó là điều Sa muốn làm, giống như trước đây, khi chia tay với người yêu ở Việt Nam. Ba hôm sau thì Sa đi. Nhanh chóng. Nhưng ngay sau đó, tôi nhận được email của Sa.

"Xin lỗi anh vì em đã ra đi đường đột giấu anh chuyện này. Nhưng có lẽ em nên nói ra. Em là bạn của Như, bạn gái ở Việt Nam của anh. Như vẫn còn yêu anh nhiều lắm. Cô ấy đã nhờ em chăm sóc anh khi biết em sang đây làm cùng anh. Sau khi anh đi, Như đã giận và hay đi cùng một chàng trai, chỉ xem nhau như bạn bè. Nhưng trong một lần say, Như đã có thai. Đứa trẻ vô tội và cần có cha. Nhưng đó là một cuộc hôn nhân không hạnh phúc. Gia đình chồng không thích Như nên họ đã dọn ra ở riêng. Em không biết anh có nên gặp lại Như hay không, nhưng em cứ ghi địa chỉ của cô ấy ra đây. Còn em, tuy Như không cấm em yêu anh, nhưng em không làm vậy được. Thế nên em chọn cách rời anh khi mọi thứ chưa đi quá xa. Em mong anh sẽ hạnh phúc."

Tôi thần thờ mãi, khi nhận được thư của Sa. Hôm sau, tôi quyết định xin nghỉ phép về Việt Nam.

***

Theo địa chỉ Sa ghi trong email, tôi đi taxi đến đó và ngồi uống nước ở một quán cà phê cóc đối diện nhà em. Ở ban công nhà trọ, em đang thờ thần phơi từng chiếc áo bé xíu xiu. Những vật nặng chiếu hắt xiên trên gương mặt xanh xao tiền tụy người con gái tôi để tuột tay. Tôi ngồi đó nhìn em thật lâu, cho đến khi em nhận ra nhìn sưng và bối rối. Em vội vã quay lưng, chỉ còn tiếng cầu nhau, khó chịu: "Sao lại khóc? Bình thường có bao giờ tôi thấy cô khóc đâu?" Rồi tiếng con nít ré lên tìm mẹ.

Tôi trả tiền nước và lặng lẽ quay lưng đi, biết rằng mình không nên ở đây quá lâu làm gì. Tôi bước chậm chậm, buồn lặng. Nước mắt lại chảy. Em ơi, cuối cùng tôi cũng đã một lần khóc vì em rồi đây.

"Sẽ chẳng điều gì làm em khóc được, trừ anh!"

Bạn đang đọc truyện *Cám Ơn Người Đã Rời Xa Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Lũ quạ ở Thomas Town

Buổi sáng hôm nay, cô thức dậy sớm hơn mọi ngày. Cô vén rèm, nhìn ra cửa sổ. Bầu trời xám xịt và gió lớn, không một bóng người ngoài đường. Cô thờ nhẹ, rồi đi vào bếp nấu ăn cho anh bữa sáng. Hôm qua, anh về hơi muộn, rồi lại thức khuya làm việc nên có lẽ sáng nay còn muốn ngủ thêm. Bình thường thì anh luôn dậy sớm trước cô, ra phía trước nhà tập thể dục, hút một điếu thuốc.

Hôm nay, cô sẽ nấu món súp gà với nấm mà anh thích. Bữa qua, cô đã chất đầy tủ lạnh sau buổi đi chợ ở khu người Việt với đủ loại thực phẩm tươi ngon rồi. Anh kén ăn lắm, không thích ăn ở bên ngoài. Anh kể cho cô nghe hồi còn ở Việt Nam, anh cũng chỉ ăn được thức ăn do mẹ nấu.

Trong khi chờ nước sôi, cô he hé cửa sổ. Gió ủa ngay qua khe cửa vừa mở khiến cô khẽ run người, căn bếp trở nên lạnh hơn. Tiếng quạ kêu thảm thiết. Chúng đang đậu kín trên cây, có vài con sà xuống sân nhà. Cô lơ đãng hát một bài hát buồn.

Nghĩ về mối quan hệ với anh, cô nhớ như in cái bữa gặp nhau lần đầu của hai người trên một chuyến tàu điện. Cô ngồi cạnh anh, nhận ra quyển sách tiếng Việt trên tay anh liền quay sang mừng rỡ: "Anh là người Việt phải không?" Rồi cả hai say sưa nói chuyện, như đã quen nhau từ lâu lắm, đầy phấn kích.

Không đầy một tháng sau, cô dọn về ở chung với anh.

"Anh đã có người yêu rồi. Người yêu anh là một cô gái làm việc chung công ty ở Việt Nam. Nhưng rồi cuộc sống tẻ nhạt khiến anh thấy chán nản mọi thứ. Anh quyết định chia tay cô gái kia và sang Úc làm việc, tìm kiếm một cơ hội mới. Nhưng cô ấy không đồng ý, bảo là nhất quyết đợi anh, dù sao cũng đợi anh. Anh thấy cảm động, nên hẹn sẽ đón cô ấy sang đây ngay khi có thể."

Cô ghe anh thẳng thắn kể chuyện, thấy lòng buồn thê thiết, nhưng vẫn chấp nhận. Cô nói với anh, ở đất nước này, cô chỉ có một mình, đơn lẻ đủ rồi. Anh thì trống vắng thế kia. Thôi cứ đến với nhau đã rồi tính.

"Dạo này quanh nhà mình sao nhiều quạ quá, em thấy vậy không?" Anh thức giấc tự lúc nào, cất giọng mệt mỏi.

"Dạ!" Cô đáp, thờ ơ, không quay đầu lại.

"Buổi tối nằm ngut, anh nghe chúng kêu thảm thiết, rồi sáng dậy đi làm, chúng lại đậu đầy trên cái cây trước nhà, nhìn anh chăm chú."

"Anh sợ à?"

"Không, anh chỉ cảm thấy bất an... Em cũng biết quạ là điềm không lành..."

"Anh đừng lo lắng quá làm gì, ở đất nước này, đi đâu cũng thấy chim hải âu và quạ đen mà. Cứ xem như là chim se sẽ ở Việt Nam là được."

Anh không nói nữa, ngồi xuống ăn đĩa súp nóng hổi cô vừa dọn lên bàn.

"Mấy giờ em đi làm?"

"Hôm nay, em không đi. Em thấy mẹ trong người nên xin nghỉ."

"Ừ, chỉ còn một năm nữa là em học xong Master rồi. Bố mẹ vẫn bắt em về à?"

"Quan trọng là anh còn muốn ở cùng em nữa hay không thôi!"

"Em lại thế!", anh cười nhẹ, múc muỗng súp cuối cùng.

"Còn anh sẽ ở lại hay lại về? Đất nước này đâu như anh tưởng tượng nữa... Cuộc sống ở đây tẻ nhạt hơn Sài Gòn quá nhiều mà?"

"Nhưng anh lại thấy quen với cảm giác tẻ nhạt này rồi, không muốn thay đổi nữa..."

Cô im lặng dọn bàn, khuôn mặt lạnh thính không cảm xúc. Có những khi, cô nghe anh nói chuyện điện thoại cùng người yêu ở Việt Nam, dù anh đã rất ý nhị đi ra ngoài, dù đã cố gắng nói rất khẽ, nhưng tai cô vẫn thính kỳ lạ. Anh bảo cô hãy chờ. Anh vẫn còn yêu cô nhiều...

Nghe những lời thì thào ấy, cô lặng lẽ cười, rồi đắp chăn kín đầu, nhắm mắt. Đầu phải không có ai thích cô, sao cô cứ nhất quyết chọn một người vốn dĩ không thuộc về mình? Câu trả lời đôi khi không bao giờ có. Tình yêu có lý lẽ riêng của nó. Cô có thể thừa thông minh để dành điểm A trong các bài luận, nhưng không biết cách chối từ những thứ thuộc về tình cảm mà cô biết là sai. Cô không nên yêu anh, không nên gặp anh, không nên sống chung. Hoàn toàn không.

Ăn xong, anh hôn nhẹ lên trán cô chào tạm biệt.

"Em nghỉ ngơi đi nhé, trông em xanh xao, anh lo quá!"

"Không sao, anh đi làm đi. Em ở nhà làm cho xong bài tiểu luận."

Anh gật đầu, xách cặp rồi đi. Cô đứng ở cửa nhìn anh tới lúc khuất dạng, rồi trở vào bếp, đổ thức ăn còn lại vào mấy cái đĩa inox. Chỉ cần đặt xuống sân và gọi quạ quạ vài tiếng, lũ chim liền bay ngay xuống tranh giành nhau. Lúc trước, cô nghĩ quạ ăn xác chết, cho đến một ngày thấy chúng ăn thức ăn thừa của chú chó cạnh nhà. Từ đó, cô bắt đầu có ý định chuẩn bị bữa ăn cho bầy chim buồn bã ấy.

Người ta bảo rằng tiếng quạ kêu là tiếng của chết chóc. Nhưng thứ âm thanh từng kiến cô ám ảnh suốt mấy tháng liền khi bắt đầu qua Úc giờ lại là thứ âm nhạc kỳ quái ngày nào không nghe lại thấy nhớ.

***

"Con sống ổn không?"

"Dạ ổn mẹ à."

"Con quen ai chưa?"

"Dạ... chưa!"

"Sao vậy con, con cũng đâu còn nhỏ gì nữa? Hay là mẹ tìm cho con một người... Con của bạn mẹ..."

"Thôi mà, mẹ cũng thấy đó, con lớn rồi, con muốn tự quyết định cuộc đời mình."

"Mẹ chẳng biết ngày đó để con đi là sai hay đúng nữa..."

"Mẹ đừng lo. Chỉ cần nghĩ đơn giản là con đã đi, và con đang sống tốt, được không? Vì con đang như thế thật mà..."

Cô hỏi thăm qua loa mẹ vài câu nữa rồi cúp máy. Cô nhớ mẹ, nhưng những cuộc trò chuyện thế này thật đáng sợ. Hôm anh không đi làm thêm, cũng không đi học, thì cô sẽ làm gì đây nhỉ? Khi còn đang chán chường chưa nghĩ ra được điều gì thì cô đã nhận được điện thoại của Hoa, một người bạn học cùng với cô hồi đại học.

Cô khá ngạc nhiên khi nhận được cuộc gọi, vì lâu lắm rồi cô không gặp lại Hoa, mà lúc trước cả hai cũng không thân nhau lắm. Hoa nói cô ấy đang chờ ngày đi làm nên khá rảnh, tự nhiên nhớ đến cô nên gọi điện hỏi thăm. Rồi hoa rủ cô đi *café* ở quán Black Cat, nằm ở khu phố Fitzroy, cách Thomas Town không xa. Cô đồng ý và nhanh chóng trang điểm, thay đồ, đóng cửa rồi lái xe đi. Đường phố vắng tênh vì ai cũng đều đi làm. Lũ quạ kêu nhón nháo bay ngang bay dọc khi cô đi khỏi.

***

"Tớ nói chuyện này với cậu được không?"

"???"

"Tớ đã có bầu rồi, với người mà cậu đang sống cùng..."

Cô lặng người, nhìn thẳng vào mắt Hoa và đón đầu nhận ra lời nói đó là sự thật. Nước mắt Hoa chảy tràn.

"Tớ không biết đó là cậu. Tớ thế. Tớ chỉ biết rằng anh ấy đã có người khác. Nhưng tớ chưa bao giờ hỏi anh ấy quá nhiều. Tớ chấp nhận là tình nhân của anh cho cuộc sống đơn độc ở Melbourne này..."

"Anh ấy nói trước đây có người yêu ở Việt Nam, anh ấy đã chia tay rồi. Nhưng cô ta cứ đeo bám mãi không ngừng. Anh ấy không biết làm thế nào cả, chỉ thấy càng lúc càng cô đơn, nhất là ở cái xứ buồn chán này. Tớ cũng thế. Tớ không chịu nổi sự cô đơn gầy vò thêm nữa. Tớ bảo anh ấy là thôi mặc kệ cô gái ở Việt Nam, chỉ cần chúng ta có nhau ở đây, là đủ. Và

tổ đã có bầu. Nhưng hôm kia, tình cờ tớ đã thấy hết những hình ảnh mà cậu và anh ấy chụp cùng nhau trong *laptop* của anh ấy. Cậu biết không, làm sao người ra có thể lấy ta che lira? Tớ thấy thật tội tệ..."

Cô không nghe thấy gì nữa. Giống như hàng ngàn hàng vạn con quạ đang rìa trong đầu. Đón đầu. Mà trống rỗng.

***

Buổi sáng hôm ấy, cô đã dậy thật sớm. Một tuần này anh chưa về nhà, vì bận việc ở công ty gì nhiều lắm. Cô cột tóc cao, chọn mùi sữa tắm yêu thích rồi bật nhạc *Yiruma* trong khi ngâm bồn. Chưa khi nào cô thấy mình thuộc về mình hoàn toàn như lúc này.

Tắm xong, cô xuống bếp chuẩn bị vài món ăn ưa thích rồi chia ra làm hai phần, một phần cho mình và một phần cho lũ quạ. Hôm nay, cô không để vào những chiếc đĩa *inox* như mọi khi mà chọn những chiếc đĩa ăn có hoa văn cổ điển, loại chỉ dành cho có khách quý. Vừa đi ra cửa, lũ quạ quen hơi ủa xuống, kêu là chí chóe thân thuộc. Cô đặt từng đĩa thức ăn xuống trước sân nhà, ngồi yên ít phút nhìn ngắm chúng tranh nhau ăn. Rồi cô đóng cửa, mặc bộ đầm mới mua hôm qua, trang điểm nhẹ và ngồi vào bàn ăn bên cửa sổ, chậm rãi thưởng thức những món ăn đã từng làm anh cảm thấy ấm áp. Như lời anh nói.

Tối hôm ấy, hơn chín giờ tối anh mới đi làm về tới nhà. Anh thấy đói cồn cào và thèm bữa cơm do cô nấu. Tìm anh đập nhanh khi thấy có nhiều người bu quanh căn hộ nhỏ của mình. Cảnh sát địa phương đang giăng những sợi dây phong tỏa không cho người lạ vào trong. Anh thấy không thờ nổi, chiu qua dây chạy nhanh vào nhà, rồi đứng sững trước hàng trăm xác quạ phơi đen trong sân nhà.

Cô lẽ, người dân xung quanh đã báo với cảnh sát về dấu hiệu bất thường này. Anh như không còn hồn vía, chạy vào trong nhà và thảng thốt khi thấy cô nằm dài bất động trên bàn ăn cạnh cửa sổ. Người cảnh sát nói với anh rằng bị trúng độc mà chết, cùng loại thuốc độc trong thức ăn cho lũ quạ.

Anh không nói được gì, quỳ người xuống. Anh không khóc được mà lại buồn nôn, như thể có ai đưa tay vào moi ruột mình. Và rồi anh phát hiện ra một con quạ dường như vẫn còn sống đang ở dưới sân nhà. Anh run run định chạm vào thì bỗng nhưng con quạ cất cánh, bay vụt qua cửa sổ ngoài, cất tiếng kêu quạ quạ quạ thảm thiết. Lúc đó, anh thấy rõ ràng mặt con quạ ấy không khác gì gương mặt của cô...

Bạn đang đọc truyện *Cám Ơn Người Đã Rời Xa Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Mèo đen

Anh thông báo: "Anh sẽ đi công tác dài hạn." Cô không ngạc nhiên lắm, ngẩn đầu nhìn anh một chút, rồi dạ nhỏ.

Anh quay lưng, ôm gối, chuyển kênh TV. Từ bên này, cô thấy lưng anh vẫn rộng và vững chãi, nhưng chẳng biết tự bao giờ, cô cảm thấy đó không còn là nơi để nương tựa. Cô thờ dài, một cảm giác ghen ngào dâng ứ trong lồng ngực. Im lặng một lúc, cô hỏi:

"Khi nào thì anh về?"

"Chắc hai tuần, cũng có thể lâu hơn. Anh đi Hồng Kông mà. Mấy ngày nữa anh mới đi."

"Dạ!"

Bầu không khí tĩnh yên lại bao trùm. Cô nghe rõ hơi thở đều đặn của anh.

"Anh à, em muốn có một đứa con..."

"Mình vẫn còn quá trẻ. Anh vẫn chưa sẵn sàng em à."

Anh đáp ke kè, không quay đầu lại. Cảm giác nặng nề chụp lấy cô. Đến mức, cô có cảm tưởng như từng hạt khí đang liên kết cô đặc lại thành một khối khí vô hình, đè lên tim và nghiền nát cơ quan nội tạng mình. Cô lên phòng ngủ, nhắm mắt lại, nhưng không cách nào ngủ được. Đầu óc bẽnh bồng và trống rỗng.

Cô vẫn không sao quên những ngày đầu mới cưới, anh âu yếm và đam mê cô đến mức nào. Anh thăm thài, xa em năm phút anh đã thấy nhớ nhưng nghệt thờ. Vậy mà giờ đây, xa nhau hơn hai tuần, anh vẫn đứng đưng không hề muốn áp ôm cô.

Nhiều lần cô tự hỏi, vì sao vợ chồng cô lại trở nên như thế? Giữa hai người chẳng hề có một cuộc sung đột nào to tát. Có chăng là những lần cần nhẫn vật vãnh khi anh về quá muộn cùng bạn bè hay đi qua đêm mà không thèm báo. Hay có lần cô đi hội chợ, nghe người bán nói về loại dao thần kỳ với nhiều chức năng mà giá chỉ năm mươi ngàn, cô mua ngay. Về nhà, cô lập tức sấm thêm khá nhiều đồ để có thể sử dụng hết chức năng của nó. Nhưng chỉ vài lần là chán, cô cảm thấy sử dụng những con dao chuyên dụng mọi khi vẫn thấy dễ dàng hơn. Con dao đã bị bỏ quên, rồi nó trở nên gỉ sét. Mỗi khi nhìn thấy, anh lại lắc đầu: "Ham chi mấy đồ Trung Quốc, thấy chưa, tiền nào của đó thôi!" Nhưng cô không nghĩ những cuộc cãi vã đó đủ nặng nề để khiến mối quan hệ của hai người trở nên tồi tệ.

Vậy sao anh cứ dằn xa cô mà không cách gì giữ lại được? Cảm giác này, giống như hồi bé, cô đi thác Đà Lạt với mẹ, lỡ tay làm rơi mắt con búp bê yêu thích nhất, thấy nó bị cuốn đi, tiếc nuối, khóc lóc nhưng bất lực.

Đã hai tháng, cô và anh không làm tình. Anh luôn tỏ ra mệt mỏi, lảng tránh, như đêm nay, mặc cô với cảm giác nóng bỏng, sôi sục, chỉ chờ cháy. Cô còn trẻ, anh cũng còn trẻ, cưới nhau chưa được ba năm. Nhiều lần cô hỏi anh, có phải anh chán cô? Cô không còn đủ đẹp và hấp dẫn anh? Anh đã mắng át đi, bảo rằng cô vô văn.

***

Trước khi cưới anh, cô là một nhân viên ngân hàng chăm chỉ. Buổi sáng cần mẫn ở công sở, tối về lại quần quýt cùng anh. Hai người yêu nhau từ thời phổ thông rồi lên đại học. Mối tình dài và bền bỉ. Yêu lâu cũng có lúc phải cưới. Gia đình hai bên đều gục. Ba mẹ anh sống ở Mỹ, nên cô không phải làm dâu, còn anh thì rất chán ghét cuộc sống buồn tẻ suốt ngày quần quýt với công việc ở Mỹ và đã quyết định ở lại. Mẹ cô thủ thi trong ngày đưa dâu: "Mừng cho con có được một tấm chồng tốt!"

Cô mỉm cười, nghĩ đời mình cứ như là mơ. Anh là một người gần như hoàn hảo, giàu, giỏi, đẹp, lại yêu thương cô. Anh bảo cô hãy nghỉ làm để lo việc nội trợ, còn lại anh sẽ lo hết. Cô không đồng ý thì anh giận. Rót cuộc vì chiều chồng, cô đã chấp nhận ở nhà làm người vợ tốt, gia đình dù sao cũng là nền tảng quan trọng nhất, xây dựng nền tảng ấy thật vững chắc cũng là điều tốt.

Ban đầu thì buồn chán, sau lại quen dần. Cứ lui cui dọn dẹp nhà cửa, đi chợ nấu ăn, xem tivi, đọc sách, quay đi quay lại là hết một ngày.

Nhà của cô và anh rộng, có hẳn một khoảng sân vừa đủ để trồng một vài cây ăn quả ngay thành phố tắc tắc đất tắc vàng này. Ngày nào cũng vậy, cô đều nằm trên ghế bô đặt ở hành lang, giáp với mảnh vườn, bật cái loại nhạc nhiều người hay chê là sến. Có khi đọc tạp chí, có khi chỉ nằm im, không suy nghĩ gì cả. Dần dần, cô nhận ra đó là cảm giác đợi chờ. Nhưng chờ gì? Cô không biết.

***

Buổi tối cuối tuần, cô ở nhà buồn quá bèn xách xe đi lòng vòng, rồi nghĩ sao lại tấp vào quán chè thời phổ thông hai người yêu nhau hay ngồi ăn. Toàn là khách tuổi *teen* nói cười nhốn nháo. Cũng có vài cặp đôi đi xe máy Tàu, ngồi ăn mà y như sam balm, còn dút cho nhau, thỉnh thoảng hôn môi thăm thiết. Cô thấy khó chịu, người nóng ran. Ngay cả khi đã là chồng vợ, anh cũng chưa bao giờ hôn cô nơi chốn đông người. Cô thấy nhớ về anh còn cào, thêm bàn tay anh ve vuốt. Rồi quán, cô chạy như điên về nhà rồi vào nhà tắm, đứng dưới vòi sen xả nước liên tục.

Rồi cô mặc chiếc áo ngủ mỏng nhất, xức nước hoa và *lotion* cao cấp, nằm chờ anh về. Đến hồi giật mình dậy giữa khuya, đã thấy anh nằm cạnh bên từ khi nào. Anh thờ ơ, gương mặt bình thản. Cô đưa tay lên mò tìm kiếm, anh vẫn không có phản ứng gì. Rồi anh đưa cánh tay rộng ôm cô vào lồng ngực ấm "Ngủ đi em, muộn rồi." Cô nằm yên, đưa cánh tay ôm lấy anh. Một cảm giác hờn tủi không tên nhen nhóm trong lòng.

Cô không ngủ được. Cô vẫn thấy nóng hổi trong người. Cái cô muốn không phải là vòng ôm đơn thuần như thế này. Nhưng anh đã chìm vào giấc ngủ. Cô thờ dài, rồi cũng cố nhắm mắt. Trong giấc chập chờn, cô nằm mơ anh biến mất. Không để lại dấu vết gì. Cô khóc như kẻ điên vô vọng. Thức dậy thì trời đã sáng hẳn, chỉ có một mảnh giấy nhỏ anh để lại: "Anh đi làm đây. Em ăn uống gì đi nhé, dạo này em ốm quá!"

Cô thần thờ, thấy cô đơn hơn bao giờ hết. Nước mắt lại trào ra. Cô thấy mình yếu đuối, bạc nhược. Mọi thứ cứ trôi tuột khỏi tay, không cách gì níu giữ. Thêm gọi điện cho mẹ ở dưới quê cũng không dám vì sợ bà lo lắng. Cô không muốn mọi người biết vợ chồng cô đang có vấn đề.

***

Sáng nay, khi đang ngồi thờ thần phía sau nhà, bỗng nhiên cô nghe tiếng meo meo yếu ớt. Dưới tán cây mận đỏ, một con mèo nhỏ bị thương ở chân đang ngược mắt nhìn. Con mèo đen tuyền, lông rụng từng mảng, để lộ những vùng da thịt đỏ. Hình như nó vừa có một trận chiến nảy lửa, hoặc ít nhất cũng vừa thoát khỏi một cuộc truy sát của tay săn tiêu hồ nào đó –cô nghĩ bụng. Con mèo chỉ đứng yên nhìn cô, không dám di chuyển. Có lẽ, nó đang thăm dò phản ứng của cô.

Cô không thích mèo vì nghe người ta bảo, đó là loài vật bội phản, không trung thành. Cô thích nuôi chó hơn. Nó không mềm mại, không biết làm nũng như bọn mèo, nhưng chó lại mang đến một cảm giác gần gũi, và sẵn sàng vì chủ làm bất kỳ điều gì.

Nhưng cuối cùng, cô cũng không thể cầm lòng trước cái nhìn như van nài đến tuyệt vọng của con mèo nhỏ đáng thương. Cô đi chầm chậm đến gần nó, nhận ra nó đang run cầm cập và đôi mắt hoảng loạn vì sợ có mặt của cô, nhưng tuyệt nhiên không bỏ chạy. Khi cô ngồi xuống, đặt bàn tay ấm của mình lên đầu nó, con mèo mới thả lỏng người. Khi cô gỡ đầu nó, nó liền nằm cuộn vào chân cô, bốn cái chân bé xíu ngo nguẩy, chống lên trời, phoi cái bụng trắng ngần. Cô mỉm cười, ẵm nó vào nhà, lấy cái thùng cạc tông cùng một ít quần áo cũ làm nhà cho nó. Rồi cô lấy một cái chén và cho nó uống sữa.

"Ngoan nhé, ở đây cho đến khi vết thương lành!"

Con mèo kêu meo meo tỏ vẻ vâng lời, rồi ở yên đó.

Cô nghĩ thầm, thế nào chồng cô cũng sẽ la o om sòm phản đối, vì anh dị ứng với lông mèo và cũng không thích động vật.

Tối đó, anh về sớm. Ngay khi bước vào nhà, con mèo đã nhóm lên kêu vài tiếng. Cô vội nói: "Nó đang bị thương, em ở nhà một mình cũng buồn, nên anh cho em nuôi nó nha!" Anh im lặng một lúc, rồi gắt: "Ừ, nhưng đừng cho nó vào nhà, cho nó ở nhà kho nhé. Anh bị dị ứng với lông mèo, em biết đấy." Rồi anh lẳng lặng lên phòng nằm nghỉ: "Anh mệt lắm, em ăn cơm trước đi."

Cô thờ phào vì anh không bắt cô đuổi con mèo nhỏ đi. Nó khá ngoan, dường như hiểu thân phận mình nên chỉ dám vào nhà khi được cho phép. Và dĩ nhiên, đó là lúc không có anh. Nó được cô cho ăn đều đặn, được một chỗ ngủ êm ở nhà kho, và với nó thế là đủ.

***

Đêm qua, cô lại nằm mơ giấc mơ cũ. Anh biến mất khỏi cuộc sống của cô, như nước bốc hơi. Cô tuyệt vọng tìm kiếm như kết quả luôn là vô vọng.

Cô ngồi bật dậy, rồi cứ thế ngắm nhìn anh suốt đêm như sợ rằng nếu chỉ lơ đãng một giây thôi, anh sẽ không còn bên cô nữa. Mọi quan hệ giữa hai người ngày càng trở nên nhạt nhẽo. Giữa cô và anh, dường như có một khoảng cách vô hình mà nguyên nhân không tài nào nhớ rõ là từ đâu.

Cả hai không còn biết nói với nhau điều gì khi gặp mặt nữa. Chỉ còn là những câu hỏi quen thuộc về công việc, hay: "Anh đi làm có mệt không?" Anh chỉ ậm ừ trả lời cho có. Từ khi có con mèo, anh lại càng vắng nhà nhiều hơn. Anh lấy cớ không chịu nổi mùi mèo.

***

Đêm nay, cô có giấc mơ khác, dễ sợ hơn. Trong mơ, đến giờ ăn, cô cất tiếng gọi "meo meo", nhưng con mèo không xuất hiện, đáp lại cô vẫn là sự im lặng tuyệt đối. Cô đi tìm nó, vòng quanh nhà cũng không thấy đâu. Sau một lúc tìm kiếm vô vọng, cô mệt mỏi và mở tủ lạnh lấy nước để uống thì suýt ngất đi, thét lên một tiếng kinh hãi. Cái đầu mèo đầy máu đang nằm trong ngăn mát.

Cô giật mình dậy, vội vã gọi meo meo không thấy con mèo đâu và cũng chẳng có cái đầu mèo nào cả.

Sáng hôm sau, cô thấy trên bàn trang điểm là đơn ly dị. Anh đã rời nhà. Thần thờ một lúc lâu, cô gọi điện thoại được cho anh. Vừa bắt máy, anh không đợi cô hỏi điều gì đã nói luôn, giọng đều đều như trả bài, không cảm xúc:

"Em chẳng làm điều gì sai cả, anh cũng không hề phật ý gì ở cách làm vợ của em. Em rất tốt, rất hiền, rất ngoan..."

"Vậy tại sao anh thay đổi, anh không còn là anh của trước đây?"

"Anh thì vẫn là anh thôi, không có anh của trước đây hay bây giờ. Rồi một ngày, anh bỗng nhận ra là mình không còn cảm xúc với em nữa. Anh đã cố gắng nhưng không thể. Anh vẫn thương em, nhưng yêu thì không. Em đừng nghĩ anh ngoại tình, hay có người khác. Có những điều anh cũng không thể giải thích được. Thời gian qua anh biết em đã phải chịu đựng nhiều vì anh. Em còn trẻ, còn nhiều cơ hội, em hãy giải thoát cho mình đi."

Cô im lặng, chẳng còn biết nói gì. Anh thờ dài rồi bảo: "Anh tạm thời đi xa một thời gian, vì anh biết, chúng ta không nên gặp nhau lúc này. Hãy cứ nghĩ đơn giản rằng, một mối quan hệ

đã đến hồi kết, em nhé!" Và anh cúp máy.

Cô đặt tờ giấy lên bàn, đi rót một ly nước và uống cạn. Cô lau chùi lại ly tách, dọn dẹp nhà cửa cho thật sạch sẽ. Sau cùng, cô quay trở lại bàn, nhẹ nhàng đặt bút ký vào tờ giấy. Lòng chẳng hề gợn lên một chút cảm xúc nào. Mọi việc đến thật yên ắng, không ồn ào, cãi vã, cũng không có ghen tuông, nín kéo...

Một mối quan hệ, như lời anh nói, đã đến hồi kết, thế thôi.

Cô đến bên ghế *sofa* thả người xuống, nhắm mắt lại, cảm giác như trời bênh bồng.

***

Sáng hôm sau, cô bị đánh thức bởi mùi hôi thối kinh người. Khi đi loanh quanh tìm kiếm nguyên nhân, tới hốc cầu thang, cô thấy con mèo đen nhỏ đã chết sinh ở đó. Vũng máu xung quanh đã khô.

Con mèo đã chết vì trúng độc? Hay bị ai giết? Hay bị bệnh nặng? Ai là kẻ sát nhân? Lũ cô hồn bán buôn tiểu hồ hay chính anh? Cô chẳng thể nào biết được.

Cái chết của con mèo, cũng sẽ chẳng thể nào lên trang nhất của một tờ báo. Và cũng không có ai bỏ thời gian đi tìm hiểu lý do nó chết.

Thế là, cô đành tự nhủ, đã đến lúc nó phải chết. Thế thôi..

Bạn đang đọc truyện *Cám Ơn Người Đã Rời Xa Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 7: Người cũ của hôm qua

Trở về nước sau 10 năm du học và làm việc, tôi nộp đơn xin việc vào một công ty quảng cáo lớn. Với kinh nghiệm và bằng cấp nổi trội, tôi dễ dàng được tuyển vào vị trí trưởng phòng PR của hơn ba mươi nhân viên, gồm 5 nhóm nhỏ. Sếp lớn bắt tay thân mật ngay sau khi phỏng vấn: "Có em về thì tốt rồi. Anh tuyển bao lâu nay mà vẫn chưa có người phù hợp cho vị trí này."

Buổi giới thiệu tôi với các nhân viên trong công ty, chị trưởng phòng nhân sự cười giòn: "Em yên tâm, công ty này vui lắm. Ngoại trừ anh Nam là có vợ con rồi, còn lại toàn là bóng, ô môi, với gái ế không à." Tôi cười, thấy không khí thật thoải mái.

Năm phút sau nụ cười của tôi tắt ngấm khi nhận ra anh ở phòng Thiết Kế. Không ngờ rằng chúng tôi gặp nhau sớm đến thế. Anh và tôi từng người, nhìn nhau một lúc, rồi ngượng ngừng gật đầu chào nhau lẩy lẹ. Tôi vội quay lưng theo chân chị giám đốc nhân sự đến những phòng khác.

***

Ít phút sau, khi tôi vừa yên vị trong chỗ của mình thì nhận được tin nhắn của anh. Bộ phận nhân sự đã nhanh chóng bổ sung thông tin của tôi lên hệ thống nội bộ. Anh bảo, nếu em không ngại thì lát nữa hết giờ đợi anh ở dưới sảnh, anh muốn chào em, dù gì cũng đã gần 10 năm không gặp...

Tin nhắn khiến tôi không cách gì tập trung làm việc được nữa. Tại sao tôi lại gặp anh vào lúc này, khi mọi thứ dường như đã chìm vào quên lãng? Tôi ngồi xem lại lần nữa bảng phát thảo kế hoạch mà nhân viên vừa gửi, đầu vẫn không có ý tưởng gì hay để bổ sung nên uể oải đứng dậy, lại gần cửa sổ. Ngoài trời đang mưa. Mới tháng Năm trời nóng như đổ lửa mà bỗng dưng lại mưa...

- Sao mưa giờ này nhỉ? –Cô thư ký thờ dãi.

Hơn 6 giờ, nhiều người vẫn còn nán lại chưa về. Nhưng đầu óc hết thấy đều đang ở đâu đó. Vài người lướt Facebook, số còn lại dán mắt vào *Smartphone*

Tôi đóng *laptop*, xách túi đi xuống tầng trệt. Trời vẫn không ngớt mưa. Anh đã ngồi ở bàn tiếp khách chung ở sảnh của tòa nhà, nhìn lơ đãng ngoài cửa, dù trên tay vẫn đang cầm điện thoại. Tôi nhìn lên bàn, vài chiếc vỏ kẹo đã được bóc.

Anh không còn gọn gàng bánh bao như trước, bụng hơi phệ, tóc cũng bắt đầu rụng. Tôi nhìn anh, lòng buồn vô hạn. Rồi hít một hơi nhẹ, ngồi xuống chỗ đối diện.

- Anh đợi lâu chưa?

- À... cũng mới... Em khỏe không? Sống ổn không?

Tôi cười nhạt, bóc viên kẹo cho chân tay đỡ thừa thãi, rồi mới đáp lời anh.

- Nhanh quá, ngoảnh đi ngoảnh lại mà mười năm rồi!

- Ủ! –Anh cười lại, có vẻ ngượng ngừng.

- Nguyệt và anh sống thế nào?

- Ủ, vẫn tốt...

- Anh xin lỗi...

- Thôi anh, chuyện đã quá lâu rồi...

***

Mười năm trước, anh đã rời bỏ tôi để lấy người bạn thân nhất của tôi làm vợ. Đó là cảm giác đau đớn nhất trong cuộc đời mà tôi không bao giờ nghĩ mình sẽ nếm trải. Sau cơn điên loạn ngỡ ngàng và đau khổ, tôi qua Mỹ du học rồi ở lại làm việc luôn. Ở đất nước xa lạ ấy, tôi cũng trải qua vài cuộc tình cho bớt cô đơn, nhưng cũng chẳng vui, chẳng buồn, không đi tới đâu cả. Vì tôi vẫn chưa bao giờ quên anh.

Tôi đã thề với lòng, sẽ chẳng bao giờ muốn nhìn mặt người đàn ông đó nữa. Nếu có gặp lại, tôi chắc chắn sẽ không bao giờ tha thứ. Nhưng hôm nay, khi hai chúng tôi ngồi đối diện nhau, tôi không hiểu vì sao mình chẳng thể hờn trách anh nửa lời, mà nước mắt chỉ muốn trực trào ra. Tưởng mười năm ấy như chưa hề trôi qua, và vết thương kia chưa bao giờ lành lại. Sau vài câu xã giao, chúng tôi không biết nói gì với nhau nữa. Mưa mỗi lúc một nặng hạt hơn. Anh nhìn lơ đãng bên ngoài, chắc lười, kiểu này không biết cô ấy có mang áo mưa không. Tôi cười, lo gì, lẽ đường thế nào mà chẳng có chỗ bán. Anh ậm ừ, thì lo vậy mà. Anh đang đợi vợ đến đón, vì xe của anh hôm nay bị hư, sáng đi làm vội nên nhờ vợ chờ đi luôn.

Ngay lúc ấy, Nguyệt bước vào. Tôi ngỡ ngàng, cô gái làm anh điều đúng đến mức bỏ tôi ngày nào, giờ xuất hiện trước mặt tôi là một phụ nữ phốp pháp, bụng ba ngón mỡ. Cô mặc chiếc áo tối màu đơn giản, tóc búi đại khái, mang guốc cao. Thấy tôi, Nguyệt giật bắn, dừng lại vài giây, môi cô lắp bắp không thành tiếng. Tôi biết cô ấy đang ngại, chúng tôi đã từng thân thiết như chị em, chỉ vì anh mà cả hai thành người xa lạ. Tôi mỉm cười chủ động chào trước.

- Nguyệt vừa đến à, ngồi xuống đây chút rồi về. Mình vừa về nước làm việc, không ngờ lại chung công ty với anh ấy.

Giương mặt Nguyệt thất thần. Đến giờ tôi vẫn không tài nào hiểu nổi vì sao ngày xưa anh lại phản bội tôi đi theo Nguyệt. So về nhan sắc, học vấn, điều kiện gia đình, giao tiếp xã hội... không có điểm gì Nguyệt hơn tôi được. Trước đây là thế, bây giờ vẫn thế. Nhưng điều tôi thấy mừng là họ có vẻ rất hạnh phúc. Chắc gì nếu anh chọn tôi đã được được hạnh phúc và bên lâu như với Nguyệt. Tôi và Nguyệt trò chuyện với nhau vài câu xã giao. Thấy không khí có vẻ không tự nhiên, tôi chủ động xin rút lui.

- Thôi mình về. Cũng trễ rồi!

Anh đứng dậy, cầm chiếc dù Nguyệt đặt ở bên cạnh để che cho tôi.

- Để anh đưa em ra *taxi*, trời đang mưa to quá.

Tôi quay sang nói đùa với Nguyệt: "Cho mượn ông xã năm phút nhé!" Nguyệt cười: "Trời ơi, cho luôn đó." Nhưng trong ánh mắt Nguyệt, tôi nhận ra sự không bằng lòng, có chút sợ hãi. Khi tôi chuẩn bị lên xem anh nói nhanh và nhỏ: "Xin lỗi em, anh chỉ biết nói với em như vậy. Nhưng có khi thế này lại tốt cho em hơn..."

Tôi cười đau đớn, làm sao anh biết được điều gì thực sự tốt cho tôi?

***

Ngày hôm sau, tôi nhận được điện thoại của Nguyệt. Tôi cũng không rõ vì sao cô có số của tôi. Nguyệt mời tôi đến nhà chơi và chuyện trò vì hôm ấy vội quá cũng chưa nói gì nhiều được. "Cuối tuần này anh ấy đi công tác ở Hà Nội ba ngày, Minh sang nhà chơi. Nguyệt làm nội trợ nên ở nhà suốt, qua lúc nào thì nhắn Nguyệt biết chuẩn bị cơm nước." Tôi suy nghĩ một lúc rồi trả lời: "Ok!" Thứ bảy, tôi lái xe đến căn hộ của Nguyệt và anh, nằm trên tầng 8 của một chung cư cao cấp ở quận 7. Vừa bước vào nhà, tôi có cảm giác thật dễ chịu vì căn hộ tinh tươm, xinh xắn với màu kem nhẹ nhàng chủ đạo. Mọi thứ đều được trang trí đơn giản nhưng hài hòa.

Nguyệt vội mời tôi ngồi và dọn ra đủ thứ nước nôi bánh trái. Tôi cười: "Làm gì khách sáo dữ!" Nguyệt lắc đầu: "Có gì đâu mà khách sáo. Còn đang làm dở vài món trong bếp để đãi Việt Kiều nữa kia."

Trong lúc lơ đãng ngó nghiêng xung quanh, tôi giật mình khi thấy cái tượng sứ hình cặp tình nhân tôi tặng anh lúc trước đang được đặt ngay ngắn trên kệ sách. Nó bóng loáng không chút bụi. Tôi thấy hơi thất tim. Nguyệt bắt đầu trò chuyện nhưng không nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Minh nè!

- Ừ, sao?

- Tao xin lỗi..

...

- Mười năm rồi, tao mới có dịp gặp mày để nói lời xin lỗi..

- Chuyện cũ rồi mà. –Tôi cười nhạt.

- Ừ, nhưng nổi day dứt trong tao thì không cũ! –Nguyệt buồn buồn.

- Thôi bỏ qua đi, thấy vợ chồng mày hạnh phúc là tao mừng rồi. Chắc gì anh ấy cưới tao được êm ấm như bây giờ..

- Những gì của mày tặng, anh ấy vẫn giữ hết, đặt trên kệ, lâu lâu lại lấy xuống lau chùi. Tao tuyệt nhiên xem đó là thế giới riêng của anh, không xen vào. Mười năm qua, anh chưa bao giờ lớn tiếng với tao, cũng chưa bao giờ nhắc về mày, dù chỉ một lần.

- Ừ...

- Nhưng tao biết anh ấy còn yêu mày nhiều..

- Mày khùng quá...

Nguyệt nhìn thẳng vào mắt tôi, ánh mắt van lơn nài nỉ. Tôi dừng lại ở ánh mắt đó vài giây, rồi đứng dậy đi về phía cửa sổ. Tôi không thích cảm xúc lúc này.

- Tại sao ngày đó mày lại làm vậy, với người bạn thân của mày?

- Tao yêu anh ấy thật tình mà! Tao nghĩ, nếu như anh ấy thật sự yêu mày, thì sẽ chẳng có gì xảy ra, vì xét cho cùng, mày hơn tao về mọi thứ: nhan sắc, trí tuệ, điều kiện..

- Ừ, nhưng anh ấy cũng đã chọn mày...

- Nhưng người anh ấy yêu là mày...

Tôi thờ nhẹ.

- Thôi tao đi về...

- Mày hứa với tao được không? Mười năm rồi... Tao đã sống với anh ấy mười năm... Con tao cần anh ấy. Tao đang mang thai đứa con thứ hai... Đứa đầu tiên đã mất khi vừa chào đời...

- Thôi tao về.

Tôi đi thẳng một mạch ra cửa. Cổ ngăn không cho nước mắt chảy. Giây phút đó, tôi cảm thấy có gì đó rất nghẹn nơi cổ họng.

- Minh...

- Mấy yên tâm. Nếu muốn giành lại, tao đâu phải đợi đến tận mười năm. Tao cũng không còn yêu anh ấy nữa rồi. Tao hứa!

Tôi vẫn không quay lại để nhìn mặt Nguyệt lúc đó. Nhưng tôi biết chắc, Nguyệt đã thờ phào, nhẹ nhõm, trút được gánh nặng trong lòng. Nước mắt tôi ứa ra. Tôi biết, mình đã thua. Tôi thực sự thua Nguyệt không chỉ ở mười năm về trước, mà ngay giây phút này. Tôi hơn Nguyệt về cả mọi thứ, nhưng lại không hơn Nguyệt ở bản lĩnh để có thể giữ gìn người đàn ông ở cạnh mình.

Tôi nhớ lại lúc anh chia tay tôi, vì đã làm Nguyệt có thai. Tôi đã lồng lộn chửi bới anh, đã gào thét đòi tự vẫn. Tại sao anh lại phản bội tôi, khi tôi luôn lao đầu vào công việc như điên để mong muốn có được một căn nhà đủ đầy cho cả hai sau khi cưới? hay vì tôi quá cứng nhắc, không biết cung chiêu, không cho anh được phép ân ái thỏa thuê khi cơ thể quá mỏi mệt? Tôi đã không biết điều anh thật sự cần là gì...

Nguyệt không đẹp lắm, nhưng luôn biết cách ăn mặc để khoe thân hình *sexy* gợi cảm. Khi tôi bận túi bụi với những chuyến công tác nước ngoài dài ngày, thì Nguyệt chỉ làm công việc phóng viên mảng làm đẹp của một tờ báo tạp chí ra hằng tháng, đủ thời gian chăm sóc người đàn ông của mình. Nguyệt biết tế nhị nên không hề đá động gì đến chuyện anh giữ bức tượng sứ, dù có thể trong lòng muốn đập nát cái tượng ấy đi. Cô luôn tỏ ra nhã nhặn và cam phận khi nhắc đến tôi. Đó có thể là nghệ thuật của sự chịu đựng từ một người phụ nữ thông minh mà tôi cần học. Tôi luôn tự cho mình thông minh, nhưng cuối cùng cũng không giữ được người mình thương. Phụ nữ có giới giang cách mấy, có làm thêm được trăm công nghìn việc to tát gì mà không có được người mình yêu thì những điều to tát ấy cũng chẳng có nghĩa lý gì.

(Nhớ xem cái video nha đến đoạn 11:35 ấy, thực sự nó thấm với tất cả mọi người luôn chứ không chỉ đối với phụ nữ thôi đâu. Con người, ai mà chả mong muốn có được người mình yêu. Nhưng có thành công đến mấy, mà chẳng có được tình yêu của người mình yêu, thì mọi sự phấn đấu, nỗ lực đều là vô nghĩa cả thôi...)

Suốt chặng đường về, nước mắt tôi chảy không ngừng. Suốt mười năm qua, tôi loay hoay tìm cho mình câu trả lời. Và bây giờ tôi đã tìm được. Anh vẫn dành cho tôi một vị trí quan trọng, một sự tôn thờ đặc biệt trong lòng, nhưng Nguyệt là người có thể mang lại cho anh những hạnh phúc bình thường mà tôi không thể làm được.

Chuyện đã qua, có những điều có thể thay đổi, có những điều chỉ có thể xem như là một món đồ trang trí thân quen trưng trên kệ, ngắm nghía và hồi tưởng, như bức tượng của ngày cũ anh vẫn nâng niu...

Tôi nhắn tin cho anh: "Cám ơn anh, vì còn giữ bức tượng sứ em tặng anh..." Có lẽ, ít ngày nữa, tôi lại sẽ rời khỏi công ty và trở lại Mỹ. Nơi đây, đã là hôm qua.

Và anh, đã là người của hôm qua.

Bạn đang đọc truyện *Cám Ơn Người Đã Rời Xa Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ái chết của con thiên nga

Tôi bị tai nạn. Chiếc *taxi* đột ngột cua ngược chiều làm tôi bất ngờ phanh gấp và bật xuống đường, mặt đập xuống và đôi bàn tay trượt dài xuống đất.

Tôi hoảng hồn. Trong khoảnh khắc bị tai nạn ấy, tôi chẳng nghĩ ngợi gì được, cũng chẳng kịp suy nghĩ về cái chết. Tôi chỉ bản thân. Một người đi đường tốt bụng đỡ tôi dậy, còn chiếc *taxi* đã chạy biến. Người đi đường luôn miệng bảo: "Tui không liên quan à nha. Tui chỉ là người đi đường, còn tài xế *taxi* chạy mất tiêu rồi!" Tôi cười như mếu vì cảm nhận xương hàm mình bị chấn động và phần cơ đang bị sưng lên, cố gắng nói hai tiếng "cảm ơn" rồi dựng xe lên để chạy tiếp đến chỗ quay.

Chuông điện thoại vang lên liên tục. Tôi không bắt máy vì biết chắc là số điện thoại của ai đó trong ê kíp quay hình. Hôm nay, chúng tôi sẽ quay chuyên mục Nhà Đẹp ở nhà ngôi sao hạng A. Và tôi, một biên tập như tôi thì tuyệt nhiên không được phép đi trễ. Tôi nhớ có lần tôi bị đau dạ dày kinh khủng, gọi điện cho sếp nhưng sếp lạnh lùng nói: "Tôi còn lạ gì những chiêu trò này của các cô cậu!" Rốt cuộc tôi vẫn ráng đến sau khi nốc một lọ lốc thuốc. Còn sếp thì nhìn tôi như thế: "Đây, có sau đâu, vậy mà cũng làm to tát như sắp chết." Nhiều lúc tôi tự hỏi, giá sử tôi chết thật, sếp có đến gần để xem kỹ tôi có giả vờ chết hay không?

Bây giờ thì tôi bắt đầu nghĩ: "Đau quá, hay là bắt máy và nói, em bị xe đụng rồi. Chắc không đến được." Người ta có tin không? Hay lại cho rằng tôi lười biếng viện cớ để được nghỉ, và sẽ quy tội vào tôi vô trách nhiệm khi bỏ cả đoàn quay, đồng nghĩa với việc đã phí phạm thời gian, tiền bạc của bao nhiêu người. Tôi sẽ bị trừ lương, kiểm điểm, và thậm chí là có nguy cơ mất việc vì tôi đang trong thời gian thử việc.

Trong tíc tắc, tôi lại nhớ đến Hoàng, người yêu cũ của tôi, một người rất hay ghen tuông. Có vẻ như anh chưa bao giờ tin tưởng tôi cả. Trong suốt lúc còn yêu nhau, tôi luôn nói với anh: "Em chẳng có ai khác ngoài anh cả!" nhưng anh vẫn không tin. Anh nói: "Công việc như em, gặp bao nhiêu người hơn anh!" Nhưng sau đó, anh vẫn yêu tôi. Anh bảo: "Dù biết ngoài anh em có người khác nữa nhưng anh vẫn không ngừng yêu em được." Tôi đã từng giận anh, dùng dằng đòi chia tay vì yêu nhau mà không tin nhau, cứ suốt ngày nghĩ người yêu mình ngoại tình thì yêu để làm gì? Nhưng anh nài nỉ và hứa sẽ không như thế nữa.

Sau đó ít lâu, anh chia tay tôi bởi anh không xứng với tôi. Anh sẽ quen một người thật bình thường, yêu một cô gái không chỉ suốt ngày biết có công việc như tôi.

Tôi hỏi: "Anh đã có người yêu mới?" Anh không trả lời. Rồi chúng tôi rời xa nhau. Tôi tin chắc rằng anh rồi cũng phải xin lỗi tôi thôi. Có lúc tôi còn nghĩ, loại người ấy, không xứng đáng với tình cảm của mình. Tôi sẽ dễ dàng đá anh ra khỏi trí nhớ.

Rốt cuộc thì anh không xin lỗi. Cũng không một tin nhắn nào. Và tôi cũng chẳng muốn mình phải là người chủ động.

Nhưng trong suốt gần một tháng, tôi không thể tập trung vào làm bất cứ công việc gì. Năm đó tôi mới ra trường không lâu và vào những ngày cuối cùng của giai đoạn thử việc. Tôi xin ngừng công việc một cách đột ngột trong sự thất vọng của sếp cũ, loanh hoanh các quán cà phê, đọc sách, ăn uống rồi về nhà nghe nhạc. Tôi cũng không biết rõ ràng vì sao mình lại không làm gì và cảm thấy thoải mái với điều đó suốt một khoảng thời gian như vậy.

Minh, đồng nghiệp mến thương vẫn ở lại công ty cũ. Cậu có vẻ rất lo lắng cho tôi. Cứ chốc chốc lại nhắn tin hỏi han, khi rảnh tôi ở đâu là chạy đến. Cậu hỏi tôi có ổn không, vân vân và vân vân. Tôi biết Minh thích tôi, nhưng may mắn là chúng tôi vẫn giữ một tình bạn đẹp với nhau. Chắc gì chúng tôi yêu nhau thì mọi thứ còn tốt đẹp như thế này.

***

Buổi tối, tôi ngủ thường nằm mơ. Tôi mơ thấy mình là con thiên nga trắng bị người ta chuẩn bị đem đi tế thần. Tôi nằm giữa đồng hoa trắng muốt. Phút cuối, tôi bị treo lên một cái cây, nỗi lửa thiêu và trăm người xung quanh nhảy múa ca hát. Lạ lùng thay, hàng trăm người đều là gương mặt của anh! Tôi giật mình dậy, hơi thở gấp gáp sợ hãi. Nhiều đêm liền, giấc mơ ấy cứ lặp đi lặp lại, khiến tôi rất ghét và sợ ăn thịt gà với vịt. Cảm tưởng như tôi đang thịt chính mình khiến tôi cảm giác buồn nôn kinh khủng. Anh đã nằm sâu trong tiềm thức của tôi đến mức nào.

Buổi tối cách đây một tháng, sau khi tôi nằm mơ lại giấc mơ cũ ấy, tỉnh dậy, tôi thấy trong người bức bối kinh khủng, bèn xách xe máy chạy bay khắp cái con đường Sài Gòn, bao nhiêu kỷ niệm về anh tràn ngập trong trí óc. Và sau một tháng chia tay, lần đầu tiên, tôi đã khóc như mưa. Rồi nhắn tin cho anh. Tôi không kiềm được cảm xúc của mình, tôi bảo rằng mình vẫn còn yêu anh nhiều lắm. Anh không trả lời, rồi sau đó lại nhắn một tin: "Làm ơn đi, đừng bao giờ nhắn cho anh những cái tin kiểu như: Em nhớ anh, hoặc em vẫn yêu anh! Anh không thích, khi chúng ta chẳng còn là gì của nhau nữa. Sao em cứ nhắn cho anh hoài mãi thế?"

Đĩ nhiên, tôi cảm thấy mình bị xúc phạm. Ủ, hà cớ gì tôi phải làm như thế để làm gì? Lòng tự trọng bị tổn thương và tôi tự hứa với lòng sẽ không bao giờ nhắn tin cho anh nữa...

Mọi thứ về anh trôi tuột nhanh qua đầu như một cuộn phim tua nhanh. Tôi thờ dãi, và chạy như một cái máy đến bối cảnh quay. Mọi người hoảng hồn khi nhìn thấy tôi bê bết đất cát và tay chảy máu, chẳng ai buồn trách mắng nữa câu nào nữa. Mẹ của ca sĩ A lấy cho tôi bông băng và oxi già. Máy anh quay phim và phụ quay nhìn tôi có vẻ tôi nghiệp, chép miệng: "Đã ốm yếu mà còn làm cái nghề này chỉ cho cực!" Tôi nhanh chóng rửa vết thương rồi nói với anh quay phim: "Anh làm đi, theo kịch bản của em đã viết đó! Em ngồi nghỉ tý là được. Đừng mất thời gian kéo không kịp, chiều cũng có lịch quay!" Rồi mọi người ậm ừ bắt tay vào làm việc. Ca sĩ A đã xuất hiện sau một hồi tút dấn lông nheo giả cũng như mặt vào bộ đàm ở nhà xinh xắn.

Tôi ngồi ở dưới nhà để trông xe. Tất cả mọi người đều đã kéo lên phòng trên. Ngồi buồn buồn, đột nhiên, tôi lại nghĩ đến anh. Rốt cuộc, tôi cũng chẳng để bụng chuyện lần trước nữa. Tôi nhắn tin cho anh: "Anh ơi, em bị đụng xe. Đau quá! Nhưng vẫn phải đi quay tiếp."

Lập tức, anh gọi điện thoại cho tôi. Bằng một giọng tươi xinh nhất có thể, tôi nói chuyện với anh về chuyện bị xe tông như một câu chuyện hài hước và tỏ ra tôi vẫn ổn. Dù lúc ấy, câu tôi muốn nói nhất là: Anh đến với em đi, chẳng cần chờ em đi đâu cả, ngồi cạnh bên em thôi, như thế là em đã đỡ đau hơn nhiều lắm rồi. Tôi cười nói luyên thuyên. Và cúp máy. Rồi tự hỏi, anh còn quan tâm đến tôi như thế, chắc là anh vẫn còn yêu tôi? Giờ anh đã có người khác chưa?... Nhưng tôi lại không dám tìm gặp lại anh vì sợ phải đối mặt với chính bản thân mình. Mà nếu như anh còn yêu tôi, thì anh đâu đợi tôi tìm đến làm gì, anh sẽ tự đến tìm với tôi thôi. Chẳng phải những người yêu nhau, thuộc về nhau thì rồi cũng sẽ trở về bên nhau sao?

Tôi nhắn cho anh một cái tin, đại loại là cảm ơn anh đã quan tâm đến tôi. Tôi không sao cả. Tôi lê chân lên lầu để xem tình hình của đội quay. Ủ thôi, anh cũng chỉ là một gã đàn ông, mà đàn ông trên đời này đâu thiếu.

***

Chiều về, nhà chỉ có mình tôi. Tôi bật đèn, cố gắng xách đồng hồ kính kinh *laptop*, hai chiếc máy quay, chân máy nặng trĩch vào nhà. Tôi ngồi yên một lúc rồi lọ mọ thay đồ, pha nước nóng để bóp những chỗ đau. Sau khi tự mình làm hết những việc đó, tôi leo lên giường nằm. Anh nhắn tin hỏi:

"Đỡ đau chưa?"

Tôi lại nhắn tin: "Chị gái em đã chờ em đi bệnh viện. Thoa nước nóng, nước muối cho em đỡ đau. Em đã uống thuốc giảm đau rồi!" Anh nhắn lại: "OK!" và không thêm một tin nhắn hỏi han nào nữa. Chị gái tôi đang có chuyến du lịch Singapore- Malaysia trong hơn một tuần, nên dĩ nhiên chẳng có ai chờ tôi đi đâu cả. Mà nếu chị có ở Sài Gòn thì tôi cũng chẳng muốn làm phiền chị, vì chị và tôi sống riêng.

Lát sau, anh lại nhắn tin hỏi: "Em chỉ có một mình phải không?"

"Sao anh biết"

"Đã yêu nhau bao lâu rồi, anh không hiểu được em sao?"

"Thế mà ngày xưa anh vẫn nghĩ ngờ em mãi đó thôi."

"Anh xin lỗi! Anh không đủ tự tin để nghĩ rằng em chỉ yêu mình anh!"

"Vì sự không tự tin đó mà anh phản bội em?"

"..."

"Sao anh không giải thích gì?"

"Anh xin lỗi!"

"Anh đừng xin lỗi nữa!"

Anh nhắn: "Nhớ em!"

Tôi không biết anh nhớ gì ở tôi?

Anh còn yêu tôi, sao lại nờ bỏ tôi?

Ồ khóa nhà tôi vẫn chưa thay vì chờ ngày anh trở về...

Không hiểu vì sao lúc ấy, tôi lại muốn gọi cho Minh. Và tôi đã gọi, không nói gì nhiều, chỉ báo rằng tôi bị tai nạn, và cần gặp Minh. Chỉ mười lăm phút sau, Minh đã có mặt tại nhà tôi. Minh lo lắng: "Anh chờ em đi bệnh viện nhé!" "Không cần đâu! Em ổn mà!" Minh nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng. Không hiểu vì sao lúc ấy tôi không đẩy Minh ra. Tôi cảm thấy bình yên và nhẹ nhàng trong vòng tay Minh. Tôi nghĩ đã đến lúc mở lòng mình cho một mối quan hệ mới. Những gì đã kết thúc thì hãy để cho nó kết thúc. Chính tôi đã tự làm mình khổ chứ có phải ai khác đâu.

Minh nhẹ nhẹ vỗ vào lưng tôi và thì thầm: "Rồi sẽ ổn thôi!"

Tối hôm đó, rất lâu rồi, tôi mới không phải ngủ một mình và không gặp ác mộng.

Buổi sáng hôm sau, tôi mới tỉnh dậy, Minh vẫn còn ngủ say. Có lẽ, hôm qua anh đã mệt vì lo lắng cho tôi.

Tôi cảm thấy yên bình, và chợt nghĩ, giá như đó là anh thì hạnh phúc biết mấy.

Tôi đứng dậy, rời khỏi giường và ngăn người khi thấy anh bước vào. Anh lặng lẽ nhìn vào tôi, rồi nhìn vào Minh. Anh không nói gì, tay run run đặt mấy bọc trái cây lên bàn rồi đến gần tôi, nhẹ nhàng đặt lên má một nụ hôn, đôi mắt ướt nhòe và bước đi. Trên giường Minh vẫn chưa thức và dĩ nhiên, chưa mặc quần áo. Trái tim tôi như có ai đó bóp nghẹt...

Mấy tháng sau, anh gửi tin nhắn cho tôi: "Em, đám cưới anh sẽ diễn ra vào tuần sau. Nhưng anh sẽ không mời em, vì anh sợ mình sẽ khóc trong ngày vui của mình. Mẹ anh muốn anh qua Mỹ định cư cùng gia đình. Và cưới một cô gái do mẹ anh chọn. Anh đã rời em để suy nghĩ. Và ngày hôm ấy là ngày anh trở lại cho lựa chọn của mình vì anh tin rằng một khoảng thời gian xa cách nhau đủ để biết cả em và anh đều còn yêu nhau và cần nhau... Nhưng... có lẽ anh đã sai. Anh mừng vì em đã có người yêu mới. Hạnh phúc nhé em. Anh yêu em!"

Tôi ngớ ngàng. Chẳng biết trong lòng nghĩ gì. Tôi nhớ lại nụ hôn nhẹ nhàng anh đặt lên má tôi hôm ấy... Nhớ đôi mắt ướt anh nhìn tôi. Tôi không hỏi anh nhiều về cô gái kia. Chỉ thấy lòng mình như thể đã tan nát từ kiếp nào...

Hai năm sau đó, tôi lập gia đình với Minh. Chúng tôi sống cùng với nhau cũng chỉ tạm gọi là hạnh phúc. Và sẽ chẳng bao giờ, dù chỉ một lần, tên anh được nhắc đến. Tôi không còn liên lạc được với anh. Vì anh đã không còn dùng số điện thoại cũ.

Thi thoảng, tôi vẫn nằm mơ giấc mơ kỳ lạ năm nào. Nhưng tôi bàng hoàng nhận ra khi nạn nhân chẳng còn phải là tôi nữa, mà từ khi nào, tôi đã biến thành người nhảy múa ca hát cùng nhau nổi lửa trước tiếng kêu thảm thiết của cái chết con thiên nga...

Bạn đang đọc truyện *Cám Ôn Người Đã Rời Xa Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tình bỗng chốc là không

Ba giờ sáng, Minh bị đánh thức bởi trận mưa lớn. Phòng ngủ lại sấm sùi, nghe rõ tiếng mưa đến bước óc. Cô trườn người vén màn để ngó ra bên ngoài. Gió ù ù đập vào cửa, màn mưa trắng xóa dưới ánh đèn đường vàng lấp lánh.

Minh xuống bếp, rót ly nước đầy, cho vào đó một viên sủi giảm đau chờ nó tan hẳn và uống cạn. Cô ngồi im, thật im, nghe lòng toang hoác. Phía ngoài cửa kính, mưa vẫn nhảy múa khúc dạ vũ cuồng điên, thi thoảng lại lạc nhịp và va vào kính.

***

Minh trở về Việt Nam sống đã được một tuần. Không ai biết sự trở về này. Cô không thích gặp gỡ nhiều người, chỉ để hỏi han vào câu hỏi quen thuộc, chán ngán.

Những người ở Mỹ về, người ta không quen ở nhà trọ kiểu này. Nhưng Minh thì khác. Cô muốn tự sống lại lại những ngày tháng cũ, thời còn là một đứa sinh viên tình lè lên Sài Gòn trọ học.

Lúc đó, cô và Nguyên đều nghèo, phương tiện đi lại là chiếc xe *cub* cà tàng. Cả hai yêu nhau suốt thời sinh viên, sống cùng nhau trong một gác trọ nhỏ. Trong mắt Minh lúc ấy, Nguyên là người con trai tử tế, ít nói, và chịu khó. Ngoài giờ học, anh đi làm thêm ở một tiệm ăn đến tận khuya, mỗi tuần chỉ được nghỉ một ngày.

Minh mê Nguyên bởi giọng hát trầm ấm, về ngoài lãng tử. Những buổi chiều mưa hay trời nóng như đổ lửa., anh vẫn ngồi đàn cho cô nghe những tình khúc xưa cũ. Minh hay trêu: "Đang hạnh phúc mà anh cứ toàn hát nhạc chia tay thất tình." Nguyên cười hiền, nhìn cô trìu mến, vẫn không ngừng hát:

"Một đời quá ngắn cho người mà yêu thương bỗng chốc xa vời

Đêm nay có một người âm thầm ru nỗi sầu theo gió cuốn về đâu

Tình bỗng chốc là không, buồn mãi trong chờ mong."

Cái gì mà buồn không tả nổi.

***

Không ngờ Minh và Nguyên chia tay thật. Mà lại là vì Minh.

Cô bỏ Nguyên ra đi khi âm thầm hoàn tất giấy tờ đi Mỹ. Cô nhận ra mình mong muốn một cuộc sống mà ở đó cô không phải lo lắng chật vật, không phải là căn gác trọ tồi tàn mưa dột ướt chiếu, với những bữa cơm không đủ đầy thịt cá. Cô nói Nguyên đừng đợi. Chúng ta chẳng thể nào có một tương lai tốt đẹp. Em không muốn mình nghèo mãi. "Giấc mơ Mỹ" có thể không giản đơn, nhưng chắc chắn sẽ không như thế này nữa.

Nguyên chỉ im lặng, một lúc mới nói nhỏ: "Dù thế nào đi nữa, anh vẫn tôn trọng quyết định của em." Nguyên không nài nỉ, không trách móc, chỉ buồn bã lặng lẽ lúi đần ra hát lại bài hát cũ.

"Một đời quá ngắn cho người mà yêu thương bỗng chốc xa vời.

Đêm nay có một người âm thầm ru nỗi sầu theo gió cuốn về đâu

Tình bỗng chốc là không, buồn mãi trong chờ mong."

Sau hôm đó, cô và Nguyên không gặp lại. Bốn năm yêu nhau rồi cũng như nước cuốn bèo trôi. Minh khóc nhiều, vì biết lòng vẫn còn yêu Nguyên, nhưng tham vọng đời đời trong cô lại lớn lao hơn.

***

Qua tới Mỹ, Minh ở nhà dì, một tháng sau dọn đi, lấy cố chỗ làm xa quá nên lên đó thuê nhà đi làm cho tiện. Thực ra cô thấy sợ ánh mắt của chồng dì, đó là ánh mắt thèm muốn, nó khiến cô bất an. Minh thuê một phòng nhỏ trong căn hộ của một gia đình người Mã Lai. Có khi cả tháng cô chưa nói chuyện với họ đến 3 lần, vì khi cô về nhà thì họ đã ngủ say.

Minh bắt đầu trải qua những tháng ngày nhọc nhằn nhất trong đời mình. Nhưng cô đã chuẩn bị tâm lý đối diện với điều đó. Minh làm liền lúc hai công việc ở hai nơi khác nhau, làm xong chỗ này, cô phải chạy sấp ngựa tới chỗ kia ngay, có khi không kịp ăn phải bỏ bữa. Kể cả những ngày cuối tuần, khi tất cả mọi người đều tự thưởng cho mình một nhà hàng sang

trọng hay ngồi ở quán *bar* nào đó nhâm nhi một ly *cocktail*, cô vẫn hùng hục ở cửa hàng thức ăn nhanh.

Mình không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để kiếm tiền. Một phần muốn trả cho xong món nợ đã vay mượn để lo thủ tục qua đây, phần khác cô muốn mượn sự bận rộn để quên Nguyễn. Mình không còn thời gian suy nghĩ về những nỗi đau trong đời mình. Dù nhiều đêm nằm ngủ, giấc mơ về những tháng ngày mưa nơi có căn gác trọ có Nguyễn ôm cô thật chặt vì cô rất sợ tiếng sét, vẫn lặp lại âm ảnh cô. Bấy giờ Minh bỗng dưng hết sợ sấm sét, cô chỉ còn nỗi cô đơn khi mưa về. Chẳng còn vòng tay nào ôm lấy cô.

Mỗi lần đi gọi hỏi, Minh luôn báo rằng mình ổn, cũng đã tích lũy được một số khá khá. Dĩ nhiên, kiếm một tấm chồng đi, về làm gì nữa, còn có ai đâu, ba mẹ đều đã mất, về lại nhớ nhiều chuyện cũ không vui. Minh cười cười: "Dạ, con biết rồi." Dĩ nhiên cô làm mai cho cô vài người, là con của bạn dì, người làm kỹ sư, người có xưởng may nhỏ nho... Đều là những người thành đạt mong tìm người vợ ngoan hiền, nhưng cô luôn tìm cách khước từ.

Khi bắt đầu quen dần với mọi thứ, cô được bạn bè báo tin Nguyễn chuẩn bị kết hôn. Chưa cưới mà cô gái ấy đã mang thai 3 tháng rồi. Từ khi cô đi, Nguyễn say triền miên. Minh lặng người. Cô gái ấy có yêu Nguyễn như cô đã từng?

***

Toại là nhân viên ở nhà hàng Việt Nam ngay gần tiệm giặt ủi mà mình làm thuê vào buổi sáng. Toại hai mươi, sinh viên năm cuối về ngành truyền thông. Cậu ấy cao hơn cô một cái đầu, có làn da rám nắng và nụ cười hiền lành.

Đôi lúc, Minh thấy cũng đỡ cô đơn hơn khi có Toại. Cậu hay lôi kéo rủ rê cô đi đâu đó vào những ngày nghỉ hiếm hoi, xem một bộ phim mới, hay ngồi uống rượu ở *pub*. Mỗi lần hỏi Toại sao không có người yêu, Toại cười khanh khách: "Chị lớn hơn em, chị còn chưa vội có thì em có để làm gì, em lại là đàn ông, muốn có lúc nào chẳng được."

Mình cũng biết Toại có tình cảm với mình. Đôi lần, cô cũng thấy trái tim mình yếu mềm. Đó là lúc cả hai cùng lang thang ra bờ biển, ngồi ở đó, và cô dựa vào vai Toại, lặng im. Toại tình ý chọn *folder* nhạc nhẹ nhàng cho cô nghe. Mỗi đĩa một dây nhưng tuyệt nhiên không đi hơn, không có nụ hôn nào, cũng không có ai nói lời yêu ai...

Nhưng đến một ngày tháng Hai, Cali lạnh buốt, Minh đã bật khóc khi nghe ba chữ: "Anh yêu em!". Toại bối rối rồi vỗ lưng cô: "Chị nín đi, em xin lỗi, điều này dường đột quá phải không?" cô lắc đầu. Nhưng không thể nói gì nhiều với Toại. Gần 7 năm trời xa quê hương và cũng gần đây năm lao vào công việc, đóng chặt lòng mình không muốn bắt đầu mối quan hệ nào. Tự nhiên ba chữ anh yêu em của Toại làm Minh xúc động lạ lùng. Cảm tưởng như cô đang ở cái tuổi hai mươi ba ngày nào. Đêm đó, cô và Toại hôn nhau say sưa, rồi cuốn vào nhau như bão xoáy. Toại trẻ trung và sung mãn, còn Minh đã quá lâu không được ấm nóng thế này. Hai cơ thể bùng lên cháy bỏng, thiêu đốt.

Nhưng Minh không nhận lời làm người yêu Toại. Sau hôm đó, cô trốn không gặp cậu. Minh bảo, cô cần thời gian, để duy nghĩ lại về mọi chuyện.

Toại nhắn tin liên tục mỗi ngày, nói rằng cậu nhớ Minh khủng khiếp, xin đừng hành hạ cậu như thế nữa... Minh chỉ im lặng. Cô cũng không biết mình đang nghĩ gì? Cô còn mong đợi gì từ Nguyễn khi anh đang hạnh phúc với tình cảm mới và đưa con gái xinh xắn. Chính cô là người chọn lựa sự ra đi và báo Nguyễn đừng đợi kia mà?

***

Lấy hết can đảm, Minh nhắn tin qua Facebook cho Nguyễn, báo rằng cô đã về.

Buổi sáng cuối tuần. Minh và Nguyễn gặp nhau tại quán cà phê cũ.

- Em vẫn đẹp như ngày xưa! –Nguyễn nhìn vào mắt cô. Ánh nhìn vẫn dịu dàng như thuở nào mà chẳng hiểu sao làm cô đau nhói...

- Anh hạnh phúc chứ?

Nguyễn cười, tay vẽ một hình thù vô nghĩa từ vệt nước loang trên bàn.

- Ủ...

Còn em, đã yêu ai rồi? Anh không thấy em cập nhật gì nhiều trên Facebook.

- Em bận, chỉ vừa đủ thời gian để theo dõi Facebook anh và biết rằng anh hạnh phúc.

- Ủ...

Mình đã định hỏi anh nhiều câu hỏi. Rằng anh và cô gái ấy đã quen và yêu nhau khi nào, anh có yêu cô ấy không, đám cưới kia thật sự là vì yêu hay chỉ đơn thuần là trách nhiệm... Nhưng rồi cô lại không thể mở lời.

- Anh còn hay đàn hát?

- Từ lúc em đi, anh đã treo đàn không đụng nữa.

- Vì sao?

- Mỗi khi đàn, anh lại nhớ đến em.

Nguyễn nhìn sau vào đôi mắt cô, ánh nhìn khiến cô phải bối rối quay đi vì nhận ra, anh vẫn còn tha thiết yêu mình.

Mình thờ sâu, đứng dậy nói tạm biệt anh, rồi vội vã rời đi. Bao năm nay cô mong gặp lại Nguyễn chỉ vì muốn biết câu trả lời: Anh có còn yêu cô không? Vậy mà bây giờ, cô lại trốn chạy. Nguyễn còn yêu cô thì sao, mọi thứ đã chẳng thể nào như cũ...

Mình đâu thể khuyên anh bỏ vợ bỏ con. Cô không đủ sự hèn hạ để khiến một người phụ nữ phải đau khổ vì mình...

***

Mình quay lại Cali vào một ngày mưa nhẹ. Có lẽ, dĩ nhiên đúng. Cô không nên quay trở lại Việt Nam nữa. Cuộc sống của cô bây giờ, là ở đây.

Tối cuối tuần, Minh không đi làm thêm nữa, cô đến một quán Hàn Quốc gần nơi làm việc cũ, uống bia một mình. Bất ngờ, Toại đi vào. Gặp cô, Toại bối rối vì cậu đang đi cùng một cô gái trẻ, da trắng mịn màng với đôi mắt to thơ trẻ. "À, đây là chị Minh, ngày trước làm gần ở chỗ anh!" Toại giới thiệu, ánh mắt nhìn cô ngập ngừng.

Cô gái cuối đầu chào. Trong thoáng chốc, Minh nhìn vào mắt cô gái trẻ, thấy rõ niềm hạnh phúc của cô gái trẻ đang yêu và được yêu, ánh mắt y như cô ngày ấy, với Nguyễn. Minh cười nhẹ: "Toại, có khỏe không? Hai bạn định khi nào cưới?" Cô gái nhanh nhẩu đáp: "Chắc sang năm chị ơi. Tụi em đang suy tính có nên về Việt Nam sống hay không. Ở đây hiện đại

và đầy đủ hơn, nhưng buồn chán quá. Với lại đồng tiền bên này làm ra, mình mang về Việt Nam giá trị hơn!" Câu trả lời thật thà của cô gái làm Minh giật mình.

Uống nốt một ngụm bia, rồi Minh xin phép về trước. Toại đứng bật dậy luống cuống: "Áy, sao chị không ngồi với tui em chút nữa!" "Chị phải về rồi, anh ấy đang đợi chị ở nhà." Rồi Minh cười với cô gái: "Hai em phải thật hạnh phúc đó, biết không?" Toại đưa tay ra bắt tay nói cảm ơn chị. Minh biết, Toại chưa quên được cô, bàn tay ấm nóng, ướm mồ hôi, và run lên nhẹ. Nếu Minh nhìn với Toại rằng cô đồng ý yêu Toại, thì có lẽ cậu sẽ lập tức rời theo cô ngay. Nhưng để làm gì?

Minh lái xe nhanh trong đêm, lại ngẫu nhiên hát mấy câu cũ rích.

"Một đời quá ngắn cho người mà yêu thương bỗng chốc xa vời

Đêm nay có một người âm thầm ru nỗi sầu theo gió cuốn về đâu

Tình bỗng chốc là không, buồn mãi trong chờ mong..."

Bạn đang đọc truyện *Cám Ơn Người Đã Rời Xa Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Yêu là để hạnh phúc

Một buổi chiều u ám, Vũ đưa cọ về những nét cuối cùng để hoàn thành bức tranh sơn dầu nhiều tháng ngày không dừng đến cọ. Vũ là họa sĩ trẻ nổi tiếng vì cách dùng màu rất đặc biệt. Đã từng có một thời gian, tranh của anh bán rất chạy. Khách nước ngoài liên tục tìm đến đặt tranh của một họa sĩ ký tên V. ở góc. Nhưng khi mọi thứ diễn ra thuận lợi thì Vũ tuyên bố không vẽ nữa. Nhiều người trong nghề tiếc lắm, hỏi anh đang gặp thời sao bỗng dừng lại ngừng lại, đâu dễ gì một họa sĩ ở tuổi này mà có giá tranh cao như thế. Vũ chỉ lắc đầu: "Hết hứng, thế thôi."

Nhưng lý do lúc thực sự lúc đó, là vì anh mới chia tay Linh

Linh phụ trách mảng thời trang của một tạp trí thời trang dành cho phụ nữ trẻ. Nhưng mỗi buổi tối cuối tuần, cô thường đi hát ở một quán *cafe* nhỏ. Linh có giọng hát trầm khàn rất ma mị, khiến những bản *blue jazz* trở nên quyến rũ kỳ lạ. Mỗi lần nghe Linh hát, Vũ không cưỡng lại nổi ý muốn tan và Linh, lặn ngụp trong mùi da tóc cô, siết chặt cô đến nghẹt thở. Cơ thể, giọng hát của Linh đã trở thành niềm cảm hứng sáng tạo nghệ thuật bất tận cho vũ hàng đêm. Anh mê đắm vẽ điên cuồng tới sáng, sau khi đã say sưa trong Linh tưởng chừng như cạn sức.

Linh da ngăm, mái tóc xoăn đen, thích mặc váy dài, vải mềm, thêu những bông hoa đại. Cô không đẹp nhưng duyên lắm. Dáng người thấp và mảnh mai. Bầu ngực bé thôi, nhưng chắc, tròn và xinh xắn. Vũ thì thắm vào tai Linh, anh có thể vui đầu vào đây suốt đời không chán. Cô chỉ cười.

Trong suốt nhiều năm yêu nhau đó, anh và cô không mấy khi cãi vã, vì cả hai đều kiêu lòi. Linh nấu ăn khá giỏi nhưng Vũ không mấy quan trọng chuyện ăn uống nên việc ăn thức ăn do Linh nấu hay đi ra ngoài cũng không khác gì mấy. Ban ngày, Linh đi làm, Vũ ở nhà ngủ đến tận trưa, rồi đi xuống tầng một tìm một chút gì bỏ bụng, xách xe lang thang qua các *gallery* gặp gỡ bạn bè, ngắm tranh, nói chuyện phiếm. Cuộc sống cứ đều đặn như vậy mỗi ngày, nhưng anh không cảm thấy nhàm chán. Đó là nhờ Linh. Cô đã cứu rỗi cuộc sống vô vị của anh.

Ngoài tranh, Vũ còn mê nhạc tiền chiến. Vũ rất ghét *rock*, anh không hiểu tại sao 90% dân Kiến trúc, Mỹ thuật đều thích (hoặc tỏ ra thích) thể loại nhạc ồn ào và gào thét này? Vũ hay đi nghe nhạc ở quán Vừng – quán cà phê nhỏ nằm trên lầu của một biệt thự cổ thời Pháp. Mỗi tối, Vừng có chương trình ca nhạc xưa, do các ca sĩ hát một c với ban nhạc, không dùng đến *micro*. Vũ rất thích.

Anh nhớ như in bữa tối hôm ấy, ngày Valentine. Vừng đông khách, đều là các cặp tình nhân, chỉ có anh ngồi một mình ở góc khuất, ngắm nhìn tất cả. Một cô ca sĩ bước lên bục hát. Cô gái đó tóc xù, ánh mắt sâu thẳm. Cô vừa cất giọng Vũ thấy mình gần như tê liệt, bị hút dính và không cách nào tháo gỡ. Sau buổi hát, anh thành khẩn mời cô gái một ly vang. Câu chuyện giữa hai người trở nên thoải mái và thân thiết, khi biết cô học cùng trường Mỹ thuật với anh, sau hai khóa. Cô gái đó là Linh. Không bao lâu, Linh dọn về sống chung và trở thành nguồn cảm hứng bất tận cho Vũ vẽ những bức tranh sơn dầu tuyệt đẹp...

***

Hôm ấy, khi Vũ đang vẽ Linh, bức tranh thỏa thân thứ 9 về cô. Bỗng Linh ngồi thẳng dậy, nhìn Vũ: "Minh chưa tay nhau anh nhé!" Vũ giật mình, nét cọ chệch ngang thành một vệt trên tranh. Vũ cố gắng sửa lại phần lệch màu lem nhưng càng chữa lại càng rồi. Vũ nuốt nước bọt, hỏi lại: "Em bảo là em muốn chia tay?" "Ừ. Em hết yêu anh rồi."

Hết yêu nhau? Sau gần 6 năm chung sống, nói ra một cái nhẹ bâng như thế! Vũ chơi vơi, không biết phải phản ứng ra sao. Anh chỉ im lặng, tiếp tục vẽ. Còn Linh đứng dậy mặc quần áo và đi đầu đó. Buổi tối hôm ấy, Linh không về nhà. Điện thoại thì trong chế độ không liên lạc được. Đến sáng thì Linh về. Cô từ tốn dọn dẹp mọi thứ.

"Anh biết nguyên nhân được không? Em có người khác?"

Linh dừng lại, nhìn thẳng vào mắt Vũ rồi gạt đầu.

"Đó là ai? Anh có biết không?"

Linh không trả lời ngay. Cô im lặng rồi tiếp tục xếp đóng quần áo vào vali. Khi những thứ cuối cùng đã gọn gàng, cô nhẹ nhàng kéo vali ra khỏi cửa, dứt khoát, không quay lại nhìn Vũ.

"Đó là một cô gái. Anh biết vậy đủ rồi!"

***

Sau hôm đó, Vũ không còn vẽ được nữa. Những bức tranh của Linh, anh đem gói lại và chắt trong một góc. Vũ tự thì chỉ vẽ tranh thỏa thân cho người mình yêu. Bây giờ, người yêu không còn, anh không hứng thú với nó nữa. Anh xếp cọ, mỗi ngày đi ra *gallery* quen của ông họa sĩ già, bắc cái ghế nhỏ, ngồi im nhìn ông vẽ tranh, lúc nào chán thì về.

Buổi tối, Vũ lại lên Vừng, nghe các ca sĩ *underground* hát nhạc Trịnh, lòng thấy như đã chết muôn lần. Không còn bóng dáng Linh ở đó. Cô đã nghỉ hát lâu lắm rồi. Trở lại nơi này, anh thấy mình cô độc hơn những lần trước gặp nhiều lần. Vì nhớ Linh.

***

Một tối đầu tuần, trời Sài Gòn mưa tầm tã, Quán Vừng chỉ có năm, sáu người khách mà ca sĩ vẫn hát. Giọng hát trầm buồn của một cô gái trẻ hòa vào tiếng mưa khiến Vũ tự dưng muốn khóc. Cô ấy giống Linh quá, nhưng sẽ chẳng thể là Linh.. Anh đứng dậy, bước nhanh ra ngoài châm điếu thuốc. Một người thanh niên cũng đang đứng đó hút thuốc, thấy Vũ đến, anh ta cười chào rồi nhích qua một chút. Mưa mỗi lúc một to hơn.

"Mưa buồn quá. Đứng ngoài này đã buồn vậy, vào trong kia còn buồn hơn."

Vũ quay sang, đoán chừng người thanh niên bằng tuổi anh. Người đó có mái tóc bông bênh, miệng nói buồn nhưng ánh mắt lấp lánh vui, ánh mắt của kiểu người không bao giờ tuyệt vọng.

"Cậu đi một mình?"

"Ừm... Sao cậu biết?"

"Quán hôm nay chỉ có hai người đi một mình, trong số 6 khách có mặt ở đây."

Lúc này Vũ mới thấy mình vừa hỏi một câu ngốc nghếch hết sức.

"Mình tên Vinh, 28"

"Ừ, còn tôi là Vũ, 27"

"Cậu làm họa sĩ?"

"Sao cậu biết"

"Chiếc sơ mi của cậu có dính màu"

Vũ cười.

"Ừ, đây là chiếc áo mình thích nhất!"

"Bỏ tặng chứ gì?"

"Bỏ cũ!"

"Xin lỗi..."

"Thôi không sao!"

"Nếu thế thì độc thân như nhau rồi, đi đâu thì rủ, có bạn bè vẫn hơn... À mà cậu thường thích vẽ gì?"

"Tranh thỏa thân"

"Bữa nào vẽ mình đi!" – Vinh nheo mắt, cười giòn.

"Không, tôi chỉ vẽ thỏa thân cho người yêu thôi."

"À... Thế thì đành chịu!"

Sau hôm ấy, Vinh thường nhắn tin cho Vũ. Vinh khiến cho cuộc sống anh bớt nhàm chán hơn. Vinh rất hài hước, thông minh, luôn biết cách làm Vũ cười. Những buổi chiều ít việc, Vinh rủ Vũ lên Vừng, nói chuyện phím rồi lấy *guitar* đàn cho anh nghe. Giọng Vinh ấm nhưng trong, nghe rất dễ thương.

Rồi một ngày, Vinh biến mất. Không một dấu vết. Vũ thấy khó chịu lắm. Anh bối rối nhận ra mình không biết nhiều về Vinh. Vũ ghét cảm xúc này. Anh đốt thuốc nhiều gấp đôi.

Một tuần sau đó, khi Vũ đang nằm dài ở nhà thì Vinh đến. Anh bật dậy như có điện, bỗng nhiên bật khóc.

"Cứ tưởng cậu biến mất luôn rồi?"

"Xin lỗi, mình đi công tác nước ngoài. Gặp quá mà điện thoại khi ra sân bay lại hết pin!"

Vinh mỉm cười nhìn vào mắt anh.

"Vũ nhớ mình nhiều vậy sao?"

Anh bối rối quay mặt đi nhưng Vinh đã lại gần, nắm tay giữ lại. Tay Vinh ấm như giọng hát của cậu.

"Vũ vẽ mình nhé, ngay bây giờ!"

Vũ nhìn thẳng vào mắt Vinh, rồi khẽ gật đầu. Tay anh run đi từng nét cọ. Vinh nằm đó, ánh mắt thư thái, thân hình săn chắc, đẹp hoàn hảo.

"Tập trung vào chuyên môn nhé. Mình nhắm mắt nhưng vẫn thấy đó." – giọng Vinh nghịch ngợm, khuôn mặt điềm nhiên không chuyển sắc.

Vũ thấy lòng rộn rã lạ kỳ. Một cảm giác chưa bao giờ anh trải qua: "Tuổi mới, cuốn hút, mê hoặc và ám áp. Đêm đó, Vinh đã ở lại với anh.

***

Sáng hôm sau, khi Vũ thức dậy thì Vinh đã rời đi. Anh mỉm cười khi đọc mẩu giấy nhỏ dán ở đầu giường: "Vinh đi làm. Thấy Vũ ngủ say không nỡ đánh thức. Love you."

Anh nhắm mắt, im lìm trong căn phòng còn đậm mùi sơn. Vũ nghĩ về bức tranh thỏa thân hôm qua còn chưa vẽ xong và nghĩ về trăm câu hỏi khác. Nếu ngay lúc này, cả Linh và Vinh cùng lúc thỏa thân trước mặt Vũ, thì anh sẽ chọn ai? Anh không biết. Thực sự không biết.

Vũ nói hết với Vinh về những cảm xúc đó. Cậu cười nhẹ nhàng: "Vũ phải tự trả lời câu hỏi này rồi."

Nhưng Vũ vẫn không trả lời được. Đã đã ba tháng chìm đắm, không rời Vinh.

Một buổi sáng, Vinh lại biến mất. Cậu để lại cho Vũ một bức thư. Vinh nói đã đến lúc Vũ cần đưa ra câu trả lời dứt khoát, vì cậu không muốn một mối quan hệ mơ hồ, một thứ tình cảm nhập nhằng không tên gọi.

Vinh vẫn để lại mấy bộ quần áo, đôi giày thể thao và vài đồ dùng cá nhân. Đọc xong thư Vinh để lại, Vũ thần thờ rồi bật khóc. Sự ủy mị yếu đuối mà anh chưa từng biết mình cũng có.

Vũ không tìm cách liên lạc với Vinh. Mỗi ngày anh chỉ lặng lẽ ngắm bức tranh khóa thân của Vinh. Và biết mình nhớ cậu đến nghẹt thở.

***

Vào một buổi chiều mưa tầm tã, Vũ qua *gallery* về thì thấy Linh ngã gục trước cửa căn hộ mình. Anh đỡ cô vào nhà, lau khô người, thay quần áo và quần Linh vào một chiếc khăn ấm. Rồi Vũ ra cửa sổ ngồi hút thuốc.

Linh im lặng ngắm anh. Một lúc lâu sau mới run giọng hỏi: "Anh còn yêu em không?" Vũ rít một hơi thuốc dài:

"Hết rồi!"

"Nhanh vậy sao?"

"Ừ!"

"Vì sao?"

"Anh đã yêu một người con trai, giống như cách mà em rời khỏi anh."

Linh đứng dậy, từ từ trút bỏ quần áo và tiến gần đến Vũ. Anh thấy cô, thấy ngội lạnh, kì quặc, rồi chuyển sang khó chịu. Anh bảo Linh: "Em mặc quần áo vào đi!" rồi bỏ ra ngoài phòng khách.

Ngày hôm sau, Linh rời khỏi nhà sớm. Cô để lại tin nhắn cho Vũ.

"Cảm ơn anh đã chăm sóc em tối qua. Chúng ta đều đã từng từng lựa chọn để đến với nhau và rời khỏi nhau vào từng thời điểm trong đời. Cảm xúc là thứ không thể nào định đoán được. Yêu ai suy cho cùng cũng là để hạnh phúc. Em vẫn luôn theo dõi anh, và biết chuyện anh với Vinh. Em xuất hiện tối qua, ngoài việc muốn gặp lại anh, còn là muốn anh biết được chính xác ai là người mà trái tim mình lựa chọn."

Vũ đọc xong tin nhắn, anh đứng dậy, sửa soạn hành lý, gói theo bức tranh còn đang dang dở. Anh sẽ đi tìm Vinh, và hoàn thành bức vẽ, dứt khoát, không do dự nữa. Vũ không biết sắp tới sẽ gặp những chuyện gì, trải qua điều gì. Nhưng ngay lúc này, anh biết, mình yêu Vinh và không muốn mất cậu. Anh sẽ cảm ơn Linh khi có thể. Đúng vậy, yêu là để hạnh phúc, không phải để nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Cám Ơn Người Đã Rời Xa Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Sẽ có người khác thay em yêu anh...

Tôi gặp lại anh vào một tối. Chương trình ca nhạc kết thúc, tôi dắt xe ra và sững người khi thấy anh đứng ở cổng. Cả hai đều bối rối vì cuộc gặp gỡ bất ngờ. Ánh mắt anh chạm vào tôi, rồi cũng nhanh chóng, anh lơ đã, quay sang nhìn băng quơ chỗ khác, như thể không nhìn thấy. Tôi còn chưa kịp nở hết nụ cười.

Anh đợi người yêu, tên Minh. Người yêu anh đi ra sau. Cả hai nắm tay nhau rồi băng ngang qua tôi, leo lên *taxi* rồi đi nhanh như con gió. Tôi đứng yên một chút, có một cái gì đó nghẹn ứ ngay cổ họng, cổ nuốt mãi mà không trôi. Rồi cảm giác ấy cũng lắng xuống dần. Nỗi đau bất ngờ kia như cuộn tròn lại, ẩn vào góc trái lồng ngực.

Tối đó, anh nhắn tin: "Em dạo này ốm quá!" Tôi nhắn lại: "Sao anh lại giả vờ không thấy em lúc gặp?" "Anh không biết! Nếu không vờ lơ đã, anh sợ mình sẽ phải nhìn thẳng vào mắt em. Sợ chúng ta sẽ phải nói với nhau điều gì đó. Và anh sẽ lại nghe giọng nói của em." "Từ bao giờ em đã trở nên đáng sợ nhiều đến thế trong anh?" "Em chưa bao giờ đáng sợ." "Thế mà anh đã bỏ em đấy thôi!" "Em đừng nói như thế được không... Chuyện đã qua lâu lắm rồi!" Càng nhắn, tôi lại càng nhớ nhưng về những điều quá cũ, về khoảng thời gian tôi và anh sống cùng nhau.

Chúng tôi chia tay nhau sau ba năm sống thử. Anh thuộc tuýp người đơn giản, không cần biết ngày mai ra sao, chỉ cần hiện tại sống ổn là được. Anh chưa bao giờ cảm thấy bất an với đồng lương 5 triệu đồng khi làm nhân viên IT cho một công ty, chưa bao giờ âu lo nếu giả sử một mai, một trong hai ngã bệnh, tiền đâu ra chạy chữa; không bao giờ đặt ra mục tiêu, sau bao lâu nữa sẽ có một căn hộ chứ không phải ở thuê. Nhiều lần về nhà, nhìn anh nằm dài trên sàn, vừa ăn bỏng ngô vừa xem tivi, cười hểnh hếch, tôi nói câu: "Sao anh không đi kiểm một công việc khác đi. Anh là đàn ông sao cứ chấp nhận cuộc sống như vậy?" Anh thôi cười, lặng lẽ tắt tivi. Tôi thờ dài một mồi vào nhà tắm. Nước mát làm tôi bớt căng thẳng hơn. Lúc này, anh đang nằm đọc báo trên giường. Tôi nhẹ nhàng đến gần anh, quàng tay ôm lấy anh và thở thè: "Em xin lỗi, em đi làm cả ngày mệt quá..." Anh cười: "Anh quen rồi, không sao đâu! Anh hiểu em mà. Anh xin lỗi, là thằng đàn ông lại chẳng làm được gì cho em..." Tôi thờ dài. Ngoài tỉnh vô lo, anh thực sự là một người tốt. Chỉ tiếc là, khi ấy, tôi thường mong đợi nhiều hơn cái mình có. Những cuộc cãi vã kéo dài mà tôi luôn là người bắt đầu... Sau đó, chúng tôi chia tay. Anh rời tôi đi và bảo: "Anh xin lỗi vì đã không thể là người đàn ông mà em mong đợi!" Ngay chia tay, tôi còn cao ngạo bảo: "Rồi sẽ có người khác thay em yêu anh, mọi thứ rồi sẽ qua hết thôi mà."

Cả tôi và anh, có lẽ, đều có vài người mới mẻ đi qua cuộc đời. Nhưng hình như mọi thứ chưa bao giờ thực sự qua như cách tôi mong muốn.

Sau anh, tôi cũng yêu thêm vài người thành đạt, nhưng rồi cuộc tình ấy cũng kết thúc nhanh chóng khi tôi nhận ra rằng, trái tim mình vẫn còn hình bóng anh quá nhiều. Tôi nhận ra, tiền bạc, sự hào hoa phong nhã của một gã đàn ông suy cho cùng cũng không quan trọng bằng cảm giác mà anh ta mang lại. Chưa có một ai ngoài anh, mang lại cho tôi thứ cảm xúc bình yên đến lạ lùng khi bên cạnh. Lòng tự trọng trong tôi không cho phép mình nhắn tin cho anh. Dù tôi biết, chỉ một tin nhắn, anh sẽ lại quay về bên tôi. Nhưng bây giờ thì mọi chuyện đều đã khác. Anh đã có một nơi chốn thuộc về.

Vì sĩ diện, mà tôi mất anh.

- Anh ổn chứ?

- Anh có vẻ bất ổn lắm sao?
- Anh hạnh phúc chứ?
- Ừ, có lẽ thế. Cuộc sống của anh khá đơn giản...
- Anh nhắn tin cho em thế này có sao không?
- Minh vừa đi công tác rồi, ngày mai mới về...
- Chúng ta có thể gặp nhau?

Nửa tiếng sau, anh đến đón tôi, anh mặc chiếc áo sơ mi trắng, quần kaki màu nâu. Tôi cười: "Anh chẳng khác gì hồi xưa!" Anh cười, tôi leo lên xe. Anh chạy xe lòng vòng Sài Gòn. Đến ngã tư, tôi bảo anh rẽ trái đi, vì tôi muốn đi lại con đường cũ ngày xưa hai đứa thường đi cùng nhau. Nhưng do anh chạy chậm quá, xe đông nên chúng tôi bị mắc kẹt giữa một đồng xe cộ và những tiếng la mắng của vài người khó tính. Anh đứng yên cho đến khi đèn xanh bật trở lại. Tôi nín chặt lấy hai bên hông anh. Khi đi thông thả, tôi thở phào:

Hú hồn, may mà không có chiếc xe tải nào!

- Lâu quá mới gặp lại nhau mà gang tuần nhì! – tôi cười bảo anh.

- Em thay đổi nhiều quá...

- Em à? Có gì thay đổi đâu anh?

- Em ăn nói chậm rãi hơn, nhẹ nhàng hơn. Em cũng không còn cáu gắt mỗi lần anh làm điều gì phật ý em...nếu là ngày trước, em đã cần nhằn anh chạy xe chán thế...

- Em xin lỗi...

- Đâu có gì, anh chỉ nhớ lại, nhưng ngày trước em có dữ dằn gì thì anh vẫn yêu em, vì anh biết tính em mà, cái miệng lúc nào cũng vậy, nhưng thương anh không hết mà.

Rồi anh đưa tôi về nhà. Tôi vẫn ở căn hộ năm nào. Anh hỏi: "Sao em không chuyển đi, ở đây một mình làm gì?" "Vì anh, còn quá nhiều thứ của anh còn để lại. Vứt đi thì em lại không nhớ..." Anh mỉm cười: "Em thật biết cách để làm anh đau lòng!"

Anh ngỡ ý muốn thăm lại căn hộ cũ. Khi bước vào, anh ngạc nhiên vì mọi thứ chẳng hề thay đổi. Anh thần thờ đảo mắt nhìn quanh... Rồi tôi rót cho anh ly rượu vang. Chúng tôi uống cùng nhau, cứ hết ly này đến ly khác. Anh bật khóc, và ôm chặt lấy tôi. Anh nói anh vẫn còn yêu tôi quá nhiều, sau tất cả. Khi rời xa tôi, anh đã sống tốt hơn, biết hoạch định tương lai, biết tìm kiếm những cơ hội trong đời. Anh đã có mọi thứ mà tôi từng mong đợi anh sẽ có.

Tôi thờ dài. Ít nhất, anh đã sống tốt hơn từ khi chia tay tôi.

- Minh thế nào?

- Đó là một người tốt. Minh đơn giản, và vô lo như anh ngày xưa. Sau khi chia tay em, Minh là người ở bên cạnh anh an ủi, cho dù anh không hề yêu Minh, có khi còn xua đuổi, né tránh Minh. Khi anh không còn chỗ ở, Minh sang nhà đi ở tạm, đồng thời giúp anh tìm chỗ trọ. Minh nói: "Em không cần anh phải yêu em. Cũng đừng nghĩ rằng em bỏ thì lòng tốt. Chỉ đơn giản là, làm được những điều này cho anh là khiến em hạnh phúc. Anh giúp em được hạnh phúc được không?"

Và Minh là người khi anh lỡ tay đổ nước lên người, cậu ấy sẽ cười xòa mắng yêu và thay một chiếc áo khác chứ không quát vào mặt anh ấy sao thứ gì cũng làm hỏng. Đó là người sẽ không biết cần nhằn vì anh ấy không phải là một người đàn ông họ mong trở thành, mà là chính bản thân họ... Minh không giống như em...

Anh đặt vào môi tôi một nụ hôn thật sâu, ngăn không cho tôi tiếp lời. Nước mắt giàn giụa. Đêm đó, chúng tôi làm tình trở lại sau hai năm xa cách. Tôi thấy lòng mình vẫn chưa bao giờ hết yêu anh... Nhưng tôi biết đã quá muộn để có thể bắt đầu lại mọi thứ. Đây sẽ là lần cuối cùng chúng tôi ở cạnh nhau. Chỉ ngày mai thôi, rồi mọi thứ sẽ phải trở lại như cũ.

Buổi sáng, anh dậy sớm, mặc quần áo chỉnh tề và ngồi lặng lẽ nhìn tôi từ bao giờ. Anh thì thầm: "Được rồi, bây giờ, anh sẽ rời khỏi căn hộ này, biến mất như chưa từng đến. Em hứa là cũng sẽ quên anh đi. Anh sợ mình sẽ không cảm lòng lại được khi gặp em... Em hiểu là anh vẫn yêu em nhiều đến mức nào. Nhưng đôi khi cuộc sống là vậy. Người ở cạnh mình, đôi khi lại chẳng thể nào là người mình yêu nhất..."

Anh nhẹ nhàng ôm hôn tôi vào lòng lần nữa, tay vỗ vỗ vào lưng nẩy cái nhẹ nhẹ. Tôi không nói được tiếng nào. Nước mắt đã chực trào ra nhưng vẫn cố nín lại. Không. Tôi không được khóc, tôi phải cho anh thấy rằng mình cũng đang thực sự hạnh phúc và ổn dù không có anh kề bên, để anh có thể yên bình bên Minh.

Anh đặt nụ hôn lên trán tôi rồi đi ra khỏi cửa. Tôi không nhìn rõ anh có khóc không. Riêng tôi thì nước mắt trào ra không thể nào kiềm nén lại...

Chợt nhớ đến câu nói đùa băng quơ ngày nào.

"Một lúc nào đó, sẽ có người khác thay thế em yêu anh!"

Bạn đang đọc truyện *Cám Ôn Người Đã Rời Xa Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Ám ờn anh đã rời xa em

Hoa thanh thân ở Atlanta

Tôi đến Atlanta vào lúc nửa đêm. Khác với những thành phố ở Mỹ nào mà tôi từng đến, sân bay Atlanta thừa thớt hành khách và cũ kỹ. Không khí lạnh mà gió nhiều khiến tôi phải vội lôi từ vali ra một chiếc áo để khoác cho đủ ấm. Ngoài phố lúc này không một bóng người. Thi thoảng, một chiếc ô tô chạy vụt qua vội vã rồi mất hút.

Tôi mua chiếc thẻ Marta, phương tiện di chuyển chính của người địa phương ở đây để về khách sạn. Hơn nửa tiếng trên tàu, tâm trí tôi miên man. Thành phố này có gì vui? Tôi không

biết gì về Atlanta ngoài những cánh đồng hoa vải trắng xóa, những cô tiểu thư dài tóc và cả những người nô lệ da đen qua miêu tả của cuốn tiểu thuyết *Cuốn theo chiều gió* đã đọc lúc nhỏ. Trong tâm trí tôi, Atlanta là một vùng quê đầy mơ mộng và hiền hòa...

Chuyến tàu đêm vắng người. Ai cũng mệt mỏi tựa đầu vào ghế và nhắm mắt. Vài người cầm quyển sách chăm chú đọc một lúc rồi cũng lơ đãng nhìn ra bên ngoài. Một vài thanh niên lắc lư với chiếc *ears-phone* cầm chắc, có lẽ đang chơi một *game* nào đó.

Theo hướng dẫn, để đến khách sạn Highland Inn, tôi phải dừng lại ở Highland Ave Station, rồi bắt chuyến xe bus số 2. Nhưng tôi sợ nhỡ, chuyến bus cuối cùng trong ngày là lúc 11 giờ đêm. Còn bây giờ đã gần 1 giờ sáng. Tôi bước ra đường mong có thể tìm được một chiếc taxi nào đó nhưng thành phố hoàn toàn vắng lặng. Định tìm số điện thoại trên mạng, nhưng rồi tôi lại quyết định đi bộ. Không mấy khi có dịp lang thang giữa một thành phố lạ như này. Đó là một cảm giác phiêu lưu, vừa có chút âu lo. Cái lạnh của những ngày mùa đông khiến tôi run rẩy. Tôi vừa đi vừa hát thầm theo ca khúc phát hành random, mắt nhìn quanh để cố nhớ đường. Tôi bất giác chợt mỉm cười nhận ra hoa thanh thân ở khắp mọi nẻo đường tôi qua, như một người bạn đồng hành. Ý nghĩ đó làm cho tôi cảm thấy nhẹ nhàng và thoải mái hơn đôi chút. Tôi nghĩ về Huy. Huy từng nói: "Anh thích nhất loài hoa thanh thân, không hẳn là vì chúng đẹp, mà có thể ngắm chúng ở bất kỳ đâu ở vùng đất yên bình này. Và mỗi lần như thế, anh lại nhớ về em!" Hoa thanh thân thì vẫn ngập tràn Atlanta, nhưng nỗi nhớ anh dành cho tôi, đã là một điều gì xa xôi lắm.

Có lẽ giờ này anh đang ngủ ngon bên cạnh người thương. Hoặc cả hai đang cùng nhau xem một chương trình tivi muộn. Nếu biết tôi đến đây, Huy có lái xe đến không? Chúng tôi có ôm nhau mừng mừng tủi tủi hay nhìn nhau như hai người xa lạ? Tôi không biết. Vì mọi thứ đã khác. Huy không còn là Huy của ngày trước. Huy đã có một người khác để chăm lo và nghĩ về.

Tôi và Huy gặp nhau ở Sài Gòn, trong bữa tiệc sinh nhật của một người bạn. Huy bảo anh yêu tôi từ cái nhìn đầu tiên. Chúng tôi đã có gần một năm tìm hiểu nhau trước khi Huy đi định cư. Huy bảo, chờ nhau em nhé. Rồi sớm muộn, chúng ta cũng ở cạnh nhau. Tình yêu thành ra qua những cuộc gọi và nhắn tin. Yêu xa, tôi luôn tự dằn lòng, đừng để khoảng cách làm gục ngã trái tim vốn yếu mềm. Những chàng trai theo đuổi, những lời khuyên của bạn bè về một mối quan hệ quá xa vời, về chuyện "Xa mặt cách lòng", tôi đều bỏ ngoài tai, biết rằng trái tim có lý lẽ riêng của nó. Những tin nhắn đôi khi cũng nhạt, những cuộc trò chuyện đôi khi rơi vào lặng im khi cả hai không biết nói gì cùng nhau. Những chuyến công tác của cả tôi và Huy kéo dài hàng tháng càng làm cho khoảng cách trở nên xa hơn.

Tôi bảo với Huy: "Khi nào anh cảm thấy không thể tiếp tục, nói với em, để giải thoát cho nhau." Huy bảo tôi điên quá, mãi mãi, Huy cũng không thể mất tôi. Huy không tìm đâu ra người yêu Huy hơn tôi, và ngược lại, Huy cũng biết mình chẳng thể yêu ai khác ngoài tôi sau ngần ấy tan vỡ trong đời. Tôi chỉ cười. Bao lời hứa hẹn của vài gã đàn ông đi qua đời cũng không khác mấy. Trong linh tính của mình, tôi biết có điều gì bất ổn.

Thế là tôi muốn gặp Huy, chỉ đơn giản là một lần nữa được đối diện nhau, nhìn vào mắt nhau, để biết được câu trả lời. Tôi thuộc dạng người dám đối mặt với nỗi đau rồi vượt qua nó. Cũng như trước đây, khi tôi còn yêu Nhân, và biết anh có người khác; biết Nhân đang chuẩn bị cho một sự ra đi khỏi của một cuộc tình kéo dài hai năm rưỡi, tôi cũng là người lên tiếng trước để kết thúc.

Cách đây gần hai tháng, tôi âm thầm chuẩn bị hồ sơ đi phỏng vấn du lịch Mỹ. Sau ba câu hỏi ngắn gọn, người đàn ông béo ụ ở ô số 1 mỉm cười chúc mừng tôi đã đậu, và không quên chúc tôi có một chuyến đi vui vẻ. Tôi cảm ơn, cố gắng cười. Liệu rằng có thật sự vui?

Trước ngày lên máy bay, tôi nhắn với Huy, em sắp gặp anh. Huy ngạc nhiên: "Ở đâu?" "Atlanta! Chúng ta sẽ cùng ngắm hoa thanh thân. Anh chẳng phải một mình ngắm chúng và nhớ em." Huy bối rối, nói sao mọi thứ quá bất ngờ. Tôi gắng hỏi: "Anh không muốn gặp em?" Cuối cùng Huy cũng thừa nhận: "Anh đang sống cùng người khác rồi!" Dù đoán trước được nhưng lòng vẫn đau nhói. Tôi thờ ơ: "Bao lâu rồi?" "Gần một năm."

Trong đời mình, tôi chưa bao giờ tin rằng có ai yêu mình nhiều như Huy... Tôi đã trải qua nhiều đau đớn trong tình yêu. Tôi đâu phải kẻ mù mờ để phân biệt đâu là thật đâu là giả. Sao tôi có thể lầm. Nếu không yêu tôi, Huy đã dành thời gian an ủi tôi làm gì khi tôi chia tay người yêu cũ. Huy đâu cần mỗi ngày gọi điện nhắn tin cho tôi hay tặng quà để tôi bớt cô đơn? Huy đâu cần thu âm ca khúc để hát tặng cho tôi... Huy đâu cần làm tôi bất ngờ khi đang lái xe thì bỗng dưng có người gửi bài hát tặng tôi qua chương trình radio... Huy không yêu tôi thì đâu cần bảo tôi cố gắng đi qua Mỹ để sống cùng Huy... chẳng lẽ, con người ta lại dễ dàng thay đổi nhanh như vậy. Tôi tự hỏi rồi cũng không dám nghĩ đến câu trả lời.

Tôi định hủy hết vé, vì không còn biết mình nên đến đó vì điều gì. Tôi nhớ rằng mình đã lái xe qua nhiều con đường, nghe rất nhiều bài hát và nước mắt không thể nào chảy. Huy là cuộc tình tôi đã hy vọng nhiều sau những đổ vỡ. Tôi còn nhớ mãi câu nói của anh: "Anh biết rằng quá khứ của em đã có quá nhiều đổ vỡ và anh sẽ là người chấp và hết những nát tan đó của lòng em." Tôi bật cười vì thằng đàn ông nào khi yêu cũng thường nói lời đường mật. Và lạ đời, người ta luôn bị chết vì những lời ngọt ngào ấy dù đã trải qua nhiều "kinh nghiệm".

Tối hôm đó, tôi nhắn cho Huy: "Một lần cuối đối mặt nhau, rồi bình thân bước qua nhau! Em đang ở Atlanta." Bây giờ rồi tối hôm sau, Huy lái xe đến đón tôi sau khi dùng bữa với người yêu. Còn tôi thì ăn vội chiếc bánh *hamburger* chán ngắt ở cửa hàng thức ăn nhanh gần khách sạn.

Chúng tôi đi dạo quanh thành phố, không ai nói gì với nhau. Trong xe, bài hát này vang lên lại nối bài nọ. Huy lầm lầm theo lời bài hát, còn tôi thì hết nhìn đường phố rồi lại nhìn Huy. Bao nhiêu ngày tháng chờ đợi, bao nhiêu tin nhắn và cuộc gọi yêu thương, có lẽ sẽ không kết thúc sớm như vậy nếu tôi không quyết định sang Mỹ tìm Huy.

Rồi chúng tôi ngồi cùng nhau ở quán cà phê San Francisco. Đó là nơi Huy từng bảo muốn đưa tôi đến nếu tôi có dịp sang Mỹ. Quán vắng, chỉ có hai người. Chỗ ngồi ngay cửa sổ, nơi bày trí quà và cây thông Giáng sinh. Từ lúc bước vào, Huy không nhìn mặt tôi lần nào. Huy *order* nước, lúc hỏi tôi muốn uống gì Huy cũng không nhìn. Rồi chúng tôi nhanh chóng vào chỗ. Huy móc điện thoại ra bấm, thi thoảng mỉm cười. Tôi lặng lẽ nhìn Huy... Huy cố tình làm thế hay đây mới là bản chất thực sự của Huy che giấu. Tôi không biết, và tôi cũng không muốn biết.

Rồi Huy nhìn tôi, hỏi:

- Gặp nhau rồi, em có muốn nói gì thì nói đi!
- Anh không có gì để nói với em sao?
- Những gì cần nói, anh nói với em rồi.
- Ít nhất cũng là một lời chia tay. Em không muốn một cuộc tình kết thúc qua tin nhắn.
- ...
- Thôi, anh chờ em về, kéo người ấy đợi.

Huy gật đầu, đi trước ra bãi xe.

Trước khi ra về, tôi nhìn Huy và hỏi chúng ta có thể ôm nhau như hai người bạn được không. Huy cười to: "Anh đang bệnh cảm, coi chừng lây!" rồi Huy quay đi.

- Em nè... Anh xin lỗi! Vì tất cả...

Tôi thờ dãi, đứng trước khách sạn nhìn chiếc xe lau vút đi. Tôi tình gì, tôi phải tự làm mình đau bằng những câu hỏi tôi không hề mong đợi câu trả lời. Tôi tình gì, tôi phải sang tận đây để người ta đối xử lạnh nhạt với mình như thể tôi là kẻ chạy theo anh để cầu xin tình cảm? Tôi tình gì, tôi phải hạ mình khi tôi không hề thiếu những người theo đuổi hơn Huy nhiều lần? Tôi

tự hỏi như tự xoa dịu con đau tan nát bên trong. Tôi vẫn cố tỏ ra kiêu hãnh. Một sự kiêu hãnh rất thường thấy của những kẻ thất bại trong tình yêu.

Đêm đó, tôi nhắn tin hỏi Huy: "Mai em bay đi khỏi Atlanta rồi, cũng chẳng biết bao giờ trở lại. Anh rốt cuộc có từng yêu em không?" Huy nhắn lại: "Có lẽ là ngộ nhận! Anh đang yêu người ở bên cạnh mình rất nhiều!" Ngộ nhận. Rốt cuộc thì tôi tự hỏi lòng, mình có đang ngộ nhận rằng Huy đã yêu mình không...

Buổi sáng, tôi đón *taxi* để ra sân bay một mình. Trời lạnh buốt và gió thốc từng cơn khiến tôi run cầm cập dù đã mặc nhiều áo ấm. trên đường đi, hai bên đường hoa thanh thân nở đẹp như những cánh bướm tiên đầy màu sắc... Đã bảo là nhìn hoa sẽ thấy thanh thân, mà cơ sao nước mắt tôi vẫn cứ tuôn rơi không ngừng.

Tôi nhắn cho Huy trước khi lên máy bay: "Hoa thanh thân ở Atlanta nhiều thật anh à, đi đến đâu em cũng thấy. Em tin, có một ngày em sẽ thực sự cảm thấy thanh thân khi nhìn lại loài hoa này và quay trở lại đây, nhưng không phải vì anh. Cảm ơn anh, đã rời xa em!"

Bạn đang đọc truyện *Cám Ôn Người Đã Rời Xa Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hiếc ô trong mưa

Chiếc ô trong mưa

1.

Chiều nay, Bankstown lại mưa. Không ào ào, không sấm chớp bà cũng chẳng bắt chợt như mưa Sài Gòn nhưng rất buốt. Và chiếc ô vẫn xếp gọn nơi góc phòng.

Ngày trước, mỗi khi nhìn thấy ai đó che ô đi dưới những tán cây, tôi ước mình giống thể thiếu nữ dịu dàng. Trong trí tưởng tượng của tôi, một cô gái tóc dài, váy trắng, áo trắng và giày cũng trắng, cầm chiếc ô, là hình ảnh của một thiếu nữ xinh đẹp mà tôi luôn ước muốn đó là mình. Cô gái sẽ đứng đợi một lúc cho đến khi có một chàng trai đến và cả hai cùng đi dưới mưa. Bên dưới chiếc ô ấy là một cặp yêu nhau.

Vậy mà mùa mưa về, tôi lại cố tình không nhớ. Tôi thích cảm giác đứng trước tòa nhà *buiding* chờ mưa tạnh để tự mình có cơ không vội vã. Tôi chỉ mỉm cười nhẹ nhàng khi thấy một cô gái đi trong mưa với chiếc ô xinh xắn. Ý nghĩ đi trong mưa cùng một chàng trai chỉ còn là một vết rất mờ trong ký ức. Như anh, người yêu cũ của tôi trước khi tôi đi du học, cũng chỉ là một cái gì rất xa xôi..

2.

Tôi qua Úc đã gần tám tháng nhưng vẫn chưa có một người bạn thân, phần vì trường tôi học không có người Việt, phần vì tôi sống khép mình. Trong mắt tội sinh viên quốc tế, tôi là đứa khó gần với cái mặt nghiêm- ít cười và có vẻ mệt mỏi.

Có một cô sinh viên người Việt như tôi nhưng cô ấy lại không bao giờ nói tiếng Việt. Ngày mới vào trường vài tháng, tôi đã chủ động làm quen với cô ấy vì vẻ ngoài châu Á của cô. Khi tôi tự giới thiệu mình là người Việt Nam, cô ấy nhìn tôi một lúc rồi mới khẽ nói: "Me too!" Tôi ngạc nhiên và mừng rỡ vô cùng nhưng cô nghiêm mặt: "Tuyệt đối không được nói với ai chuyện này. Vy không thích!" Cô bảo rằng lúc mới sang học, học ở trường trung học, khi cô nói mình là người Việt, bạn bè cười nhạo, rằng người Việt chỉ làm những nghề thấp hèn mà chả ai chịu làm, người Việt mê đi nước ngoài vì nghèo đói. Lúc ấy cô đã bật khóc. Sự tủi nhục cho bản thân thì ít mà nỗi lòng tự ái dân tộc thì nhiều. Một khoảng thời gian cô bị cô lập bởi một nhóm "Xã hội đen" trong lớp. Thế là cô chuyển trường và từ đó về sau cô chỉ sử dụng tiếng Anh, và nói mình là người Trung Quốc.

Chẳng thể trách móc được ai khi điều mà họ nói có phần đúng. Nhưng tự nhiên tôi lại thấy cô ta hèn nhát. Nếu là tôi, sẽ chẳng bao giờ chuyển trường. Sao không thử một lần nói lên những điều mình nghĩ hơn là để người khác nghĩ sai về mình! Có lẽ vì chuyện ấy mà tôi không thể nào chơi thân với cô ta được, mặc dù tôi thèm muốn có một người bạn Việt Nam biết bao.

3.

Tôi bắt đầu đi làm thêm ở tiệm giặt ủi của một người phụ nữ hóa chồng. Bà rất tốt, ít ra không đến nỗi vất kiệt sức của người làm thuê như nhiều chủ khác tại Bankstown. Tôi làm sáu giờ một ngày. Khi nào rảnh là chạy đến lao vào đóng quần áo, bột giặt và thuốc tẩy. Lúc đầu tôi từng nghĩ mình chẳng thể nào làm công việc này lâu được. Chỉ là tôi muốn giết thời gian cho những khoảng trống để suy nghĩ, nhớ nhà, nhớ kỷ niệm những ngày ở Việt Nam...

Vậy mà tôi vẫn tiếp tục công việc của mình cho đến nay đã hơn sáu tháng. Ngẫm lại thấy lời cô bạn người Việt nói cũng đúng, tội sinh viên cùng lớp chẳng ai ngoài tôi chịu làm công việc này cả.

Có đôi lần xong việc sớm, đi bộ ra trạm xe lửa, tôi lại miên man suy nghĩ không hiểu vì sao mình quyết định ra đi khi đã là sinh viên năm 3 của một trường đại học danh tiếng. Vì anh? Nếu là vì anh thì tôi là một đứa con bất hiếu và ích kỷ nhất trên đời. Tôi vì trốn tránh nỗi đau mà rời xa gia đình để ra đi. Còn vì tương lai? Tương lai của tôi sẽ thế nào đây? Một cô gái Việt Nam thấp bé đầy tự ti vào bản thân. Lúc ở Việt Nam, tôi vốn đã là một người có chiều cao thấp hơn so với lũ bạn, vẫn thường hay bị gọi là bé Ti hơn. Sang đây, tôi càng trở nên dị biệt. Liệu rằng sau khi tốt nghiệp, có công ty nào chịu nhận tôi vào làm không.

4.

Sau kỳ nghỉ lễ, tôi phải làm báo cáo nhóm môn quản lý 100. Tôi vào nhóm của ba bạn nam: một ở Nam Phi, một Bangladesh và một còn lại là một gã tôi không đoán chắc được ở đâu. Cậu ra có mái tóc vàng nhưng đôi mắt đen rất Châu Á. Khuôn mặt mang một vẻ lạnh lùng khó hiểu và không hề tỏ ra mình là một người thân thiện. Tên hắn là Jim. Ngay từ lần đầu gặp gỡ, tôi có cảm tình với hai bạn kia bao nhiêu thì tôi ghét hắn bấy nhiêu. Thô bở, ra vẻ công tử, chỉ biết "tận hưởng cuộc sống"... là những gì người khác đánh giá khi gặp hắn.

Khi họp nhóm để giới thiệu bản thân, một bạn đã hỏi: "Bạn là người Hoa?" Tôi nhấn mạnh: "Tôi không phải người Hoa. Tôi là người Việt Nam." Và Jim đột nhiên lên tiếng: "Hầu hết người Châu Á trông giống người Hoa!" Tôi tức tối: "Tại sao bạn không nói người Hoa giống người Châu Á?" Tôi nhìn thẳng vào mắt hắn như chẳng sợ điều gì. Hắn nhìn tôi là lạ. Sau đó, theo lời mấy bạn trong lớp tôi mới biết Jim là người Trung Quốc lai Pháp và được sinh ra ở Mỹ.

Hắn không đến nỗi quá tồi như tôi nghĩ. Chẳng ai tẩy chay tôi, tôi vẫn đi học và làm việc theo nhóm với hắn. Chỉ có điều hắn luôn là kẻ trêu chọc tôi: "Hey! A tiny grill!" (Ê! Có gái bé xịu!) hoặc "Too small, too strange!" (quá nhỏ, quá lạ), và đám bạn của hắn phá lên cười. Những lần như thế, tôi chỉ im lặng và tiếp tục công việc của mình.

Một lần tôi bị sốt, cổ họng đau rát mà vẫn phải đến trường học. Giờ giải lao, lại tiếp tục nghe điệp khúc cũ: "Too Small, hey child!" và những tiếng cười quái ác. Lúc ấy, tôi quay sang nhìn thẳng vào mắt hắn và không cách nào kiềm lại dòng nước mắt lẫn dãi. Tôi không hiểu vì sao mình lại yếu đuối như vậy, vì trước đây chưa bao giờ tôi phải khóc vì một chuyện đại loại như thế. Tôi chạy nhanh ra cửa và bắt xe lửa về thẳng nhà. Hắn không đuổi theo, lũ sinh viên xì xầm.

Suốt khoảng thời gian ngồi xe lửa, tôi cứ khóc mãi như vậy. Để rồi sau khi bình tĩnh, tôi lại thấy ngại. Không biết ngày mai tôi gặp hắn thì sẽ như thế nào.

Tối đó, Jim gọi điện cho tôi. Chần chừ mãi đến cuộc gọi thứ ba tôi mới bắt máy. Jim nói xin lỗi và không biết rằng tôi đang bệnh, mãi đến khi quay sang thấy mặt tôi đỏ gay và đôi mắt đỏ đờ dần mới biết tôi bị sốt. Hắn bảo hắn cũng không có nhiều bạn, muốn làm bạn với tôi nhưng không biết phải nói thế nào nên đã cố tình trêu chọc như vậy. Rồi hắn kêu tôi đi bác sĩ, đừng ý lại vào sức khỏe. Tôi không hiểu sao Jim lại giải thích nhiều như vậy.

Càng không hiểu vì sao trong tối đó, tôi và Jim lại có thể cùng nhau tâm sự nhiều điều cho nhau nghe về bản thân, gia đình... đến hơn ba giờ sáng mới đi ngủ. Sau đêm đó, tự nhưng tôi thấy mình không còn ghét Jim nữa. Sáng ra, tôi dậy trễ, thay đồ và vội đi đến trường, chạy lạch bạch lên cầu thang thì thấy Jim cũng y như tôi, hai đứa đột nhiên nhìn nhau cười.

Từ hôm đó, ngày nào tôi cũng nhận được những cú *phone* và tin nhắn của Jim hỏi tôi đang làm gì, ăn gì, đang ở đâu... Cảm giác có được một người bạn quả là một điều hạnh phúc lớn ở thành phố buồn tẻ này.

Ngẫm

(Bản thân cũng đã từng có một người bạn như thế này, thân lắm nhưng rồi về sau lại vụt mất, những tin nhắn thừa dẫu, chắc cũng tại vì cả hai cũng đã có những mối quan hệ mới. Và tất nhiên mình luôn tôn trọng quyết định của họ.

Hãy trân trọng những mối quan hệ hiện tại, bởi đâu ai biết được ngày mai cả hai vô tình lại lướt qua nhau và không gặp lại...)

Bạn đang đọc truyện *Cám On Người Đã Rời Xa Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Trong nắng có một khoảng mưa

1.

Linh nhắn tin: "Tao muốn chết quá mày ạ!"

Tôi cầm điện thoại đọc tin nhắn, hơi giật mình một chút rồi nhắn lại cho Linh: "Mày đang ở đâu, tao sang đón mày đi đâu đó nhé..."

Mười lăm phút sau, Linh đi lững thững xuống từ chung cư leo lên xe tôi.

Linh lặp lại: "Tao buồn chết mất!"

Tôi ừ, rồi bảo: "Ừ! Dựa vào lưng tao này!" Linh dựa vào, tay vòng qua ôm bụng tôi rồi thờ dãi.

Vào quán cà phê, Linh ưỡ ỏi chống cằm, tay khuấy đều ly nước chanh.

"Tao và Huân chia tay rồi!" Linh nói, giọng nghẹn lại.

Tôi giật mình: "À vậy, anh ấy có nói lý do vì sao không?"

"Có, anh ấy nói, cơ bản không xứng đáng với tình yêu của tao! Anh ấy không phải là người đàn ông tốt! Bảo tao hãy tìm một người khác để yêu đi."

Tôi im lặng, hình dung ra gương mặt Huân, người yêu Linh trong đầu. Huân có ánh mắt đen láy, hàm râu quai nón và nụ cười sáng. Hôm Linh giới thiệu Huân cho tôi, tôi nhìn thẳng vào mắt anh và linh cảm điều gì đó bất ổn.

Sau buổi trò chuyện hôm ấy, tôi không gặp lại Huân, cho đến khi cách đây ba tháng, tôi và Huân chạm mặt nhau ở *building* nơi tôi làm việc. Anh có hẹn với đối tác nằm ở tầng 14, còn tôi làm việc ở tầng 9. Trái với lần gặp nhau đầu tiên, gương mặt anh có phần hốc hác hơn.

Trưa hôm đó, Huân hẹn tôi ăn trưa sau khi xin số điện thoại ở thang máy, bảo là có chuyện muốn tâm sự. Huân nói nhiều về Linh, về những bất hòa giữa hai người. Linh ghen tuông đến mù quáng, còn Huân lại là chàng lãng tử, luôn tịch sự nhã nhặn với phái nữ. Huân hỏi tôi: "Em là bạn của Linh, em bảo anh phải làm sao?" Tôi trở thành quân sự tình yêu bác đắc dĩ cho Linh và Huân.

2.

Huân bắt đầu nhắn tin nhiều hơn cho tôi. Ban đầu chỉ đơn giản là những câu hỏi thăm xa giao. Một mặt tôi muốn né tránh, nhưng mặt khác, ở Huân có một điều hấp dẫn lạ kỳ càng khiến tôi muốn đến gần. Dù tôi thừa biết Huân không phải là người dành cho tôi. Huân đang là người yêu của bạn thân mình. Nhưng rồi tôi vẫn tự nhủ, chúng tôi sẽ chỉ là bạn bè bình thường thôi, sẽ không có gì đi quá giới hạn.

Tôi không nhớ rõ được chính xác bao nhiêu lần tôi và Huân hẹn hò cùng riềng cùng nhau, và tỏ vẻ như hai người bạn. Và cũng không nhớ được chính xác từ lúc nào chúng tôi len lén nắm tay nhau trong rạp chiếu phim hay đi xem hát ở phòng trà nào đó. Hay những lúc ngồi sau lưng Huân, và Huân nhẹ nhàng chạm nhẹ vào ngón tay của tôi như vài giây tình cò... Tất cả những khoảnh khắc ấy, đều khiến tim tôi đập mạnh như thể mới biết yêu, khiến tôi vui suốt cả tối hôm đó đến mức không ngủ được.

Chúng tôi cố tình không nhắc đến Linh trong mỗi buổi gặp mặt. Để rồi khi về nhà, tôi (và cả Huân) đều cảm thấy mặc cảm, nhắn cho nhau vài dòng tin nhắn băng quơ, rồi cũng đâu lại vào đấy. Mối quan hệ của tôi và Huân không bao giờ được gọi tên, và cũng như một thỏa thuận ngầm, không được phép đề Linh biết.

Tôi nhớ lại, đêm hôm qua, anh đã sang nhà tôi. Anh nhắn tin: "Tối nay, anh qua em ngủ được không?" Tôi nhắn tin: "Ừ, khi nào qua thì gọi em."

Rồi chúng tôi cũng đã đi đến giới hạn cuối cùng. Tôi và Huân đã làm tình với nhau. Chưa bao giờ tôi lại có cảm giác hưng khởi đến vậy, xen lẫn một sự hồi hộp lạ lùng. Làm xong, chúng tôi nằm ngửa, vẫn chưa buồn mặc lại đồ lót.

Tôi nằm trên cánh tay của Huân. Hai chúng tôi không ai bảo ai, nhìn lên trần nhà màu xám. Chiếc *ipod* được cắm với loa đang chạy *radom* đến ca khúc *Everytime we touch*:

Cause everytime we touch

I get this feeling

And everytime we kiss, I swear I could fly

Can't you feel my heart beat fast?

I want this to last

I need you by my side

Huân thì thầm: "Anh không thể ngừng yêu em! Ngay từ lần đầu tiên gặp nhau, anh biết mình đã say nắng em rồi. Anh không có ý lừa dối Linh, nhưng em hiểu không, anh sống trong một xã hội và gia đình có quá nhiều định kiến."

Tôi cười: "Định kiến hay không là ở mình mà. Anh và em làm như thế này là đang lừa dối Linh, cả anh và em... anh biết không?"

Rồi những lo âu, dằn vặt cũng tan biến khi Huân đặt vào môi tôi nụ hôn. Hàm râu quai nón cọ vào da thịt khiến tôi rùng mình.

Tôi không biết nói với Linh làm sao. Rằng anh ấy cũng yêu mày lắm, nhưng anh ấy yêu tao hơn? Rằng anh ấy thực sự không phải là người đàn ông dành cho mày?

Tôi thân với Linh từ hồi bé, nhưng chưa bao giờ tôi nói quá nhiều về chuyện tình cảm của mình. Tôi thuộc tip người sống khép kín, nên muốn càng ít người biết về mình càng tốt.

Đôi khi khát thêm những nhục dục tâm thường, tôi vội vã qua đường với một gã xa lạ nào đó qua mạng, ở một khách sạn.

Anh đã cố gắng kìm nén chuyện tình cảm của mình.

***

Tôi nhìn cô bạn thân đang xác xơ vì đau khổ. Linh trông ốm quá. Có lẽ đã sụt đi ít nhất 2, 3 kg. Linh không chịu ăn, chỉ uống nước cầm chừng. Tôi từng chứng kiến đôi lần thất tình của bạn mình. Nhưng chưa lần nào, tôi lại thấy Linh buồn vật vã như lần này.

Như thế này, tôi làm sao dám thú nhận với Linh sự thật. Rồi Linh có còn xem tôi là bạn.

Ngồi ở quán chân, tôi chờ Linh sang quận 7, ngồi ở bậc thang nhìn ra cái hồ thật rộng. Linh dựa vào vai tôi: "May sao đời tao còn có mày! Chứ không thì tao chắc sống không nổi. Chẳng thể tin vào điều gì nữa cả. Trên đời này chẳng có gì dài lâu."

Tôi: "Ừ!", quàng tay qua vai Linh. Bầu trời hôm ấy đầy sao. Người ta bảo, mỗi con người tương ứng với một vì sao trong vũ trụ và một vì sao kề cận là ý trung nhân của mình. Tôi không biết vì sao nào trên kia là ngôi sao của mình, ngôi sao nào là của Linh. Chỉ tự hỏi tại sao định mệnh lại khiến tôi gặp Huân làm gì?

Khuya hôm đó, tôi nhắn cho Huân: "Anh à, Linh nó buồn và nó khổ lắm!"

"Anh cũng buồn và khổ lắm!"

Tôi thờ dãi.

Tất cả chúng tôi đều buồn và khổ. Thế thì yêu làm cái quái gì?

Rốt cuộc thì Huân quay trở lại với Linh. Linh nhắn với tôi: "Rốt cuộc rồi cũng ổn thỏa hết. Minh à. Anh ấy đã quay lại với mình. Vì mình đã có mang với Huân." Tôi im lặng khi đọc tin nhắn của Linh. Tôi nên phải làm gì, nói cho Linh biết sự thật, để rồi sau đó có thể cả ba chúng tôi đều đau khổ. Hay tôi sẽ mãi giữ bí mật này, nhưng liệu đến một lúc nào đó, khi chính Linh là người phát giác thì sẽ như thế nào?

Tôi gặp Huân và nói với anh: "Hứa với em, không được để Linh phải đau khổ vì anh lần nữa được không?"

Tôi nói với Linh: "Minh sẽ đi xa một thời gian!"

Linh hỏi lại: "Đi đâu?"

"Chắc Minh sẽ sang Singapore làm việc. Không quá xa Việt Nam để có thể gặp Linh khi cần, nhưng đó là một cuộc sống khác! Minh nghỉ ở đó, Minh sẽ ổn hơn."

"Minh ra đi vì Linh đúng không?"

Tôi giật mình nhìn Linh.

Linh nhẹ nhàng mỉm cười, nhìn băng quơ ra ngoài cửa.

"Minh đừng nghĩ phụ nữ như Linh là những cô gái ngu ngốc không biết gì và cũng không đủ tỉnh táo để nhận ra sự thật. Chỉ có điều, đôi khi, cuộc sống này phải biết chấp nhận! Tất cả đều là do mình lựa chọn."

Dù sao, Linh nghĩ, Minh ra đi lúc này cũng là tốt cho tất cả chúng ta! Nhưng rồi một ngày hãy trở về, để đối mặt nhau, vì Linh nghĩ không bao giờ muốn mất đi một người bạn trong đời như Minh."

Cuộc trò chuyện hôm ấy giữa tôi và Linh nhiều lặng yên hơn tất cả những buổi trò chuyện nào khác. Chúng tôi không nói gì với nhau nữa cho tới khi ly cam vắt tan hết đá, chuyển thành màu lợt nhách, chia rõ thành hai phần. Và nước loãng lổ trên mặt bàn thành những hình thù kỳ lạ.

Tôi nhìn ra bầu trời đầy nắng chói chang. Có một khoảng trống vô hình ngay giữa lòng ngực.

Cuộc đời này luôn có những điều bất ngờ mà chúng ta không thể nào đoán trước được. Chúng ta hay đặt câu hỏi vì sao gặp người này quá muộn, yêu người kia quá trễ...

Giống như trong khoảng nắng trong xanh thế này, lại có mưa rất lớn ngoài xa...

Bạn đang đọc truyện *Cám Ơn Người Đã Rời Xa Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Sẽ không trở lại

Tháng tám, bầu trời Amsterdam xám xịt. Tôi thức dậy lúc 7 giờ, uể oải kéo rèm sang một bên, có vẻ như vừa có một trận mưa rất to. Amsterdam không hay mưa nhiều vào hè như thế này. Mọi năm, trời luôn nắng, chỉ thi thoảng lắm mới có vài cơn mưa nhỏ. Tôi nhìn ra bên ngoài. Trời không chút gió, mọi thứ tĩnh lặng như một bức tranh phong cảnh.

Nơi tôi ở là khu trọ dành cho sinh viên. Mỗi tòa đều được sơn những màu sắc nổi bật để dễ dàng tìm kiếm và ghi nhớ. Có khoảng hơn 20 cái như thế. Phòng tôi ở khá nhỏ, chỉ khoảng 12 mét vuông, có được vài tiện nghi cơ bản như giường, bàn học, và nhà vệ sinh riêng trong phòng.

Tôi vừa tốt nghiệp xong Master ngành Marketing. Hôm qua, cô giáo hướng dẫn đã báo tin vui rằng luận văn đã đậu với điểm số đứng thứ nhì. Tôi không nhớ nhiều về cuộc trò chuyện đó, tôi chỉ nhớ câu nói cuối cùng với cô: "À, thế là em sắp phải rời xa thành phố này mất rồi!" vì tôi từng nói với cô là sẽ về nước làm việc. Cô hỏi tôi sao không chọn ở lại, tôi đáp: "Cảm giác không gì níu giữ em ở lại nơi này, nên em muốn quay về!" Cô và tôi giống như hai người bạn, ngoài việc học hành, cô cũng hay hỏi han và quan tâm tôi. Cô hay bảo: "Sinh viên Việt Nam thường hiền lành và chịu khó nên cô rất quý." Tôi cười định bảo với cô, coi vậy chứ không phải vậy, bề ngoài hiền lành đôi khi lại nổi loạn bên trong.

Tôi đánh răng rồi lững thững đi ra căn bếp được dùng chung cho tầng một, đã thấy Vĩ ở đó cùng một cô gái. Thấy tôi, Vĩ nhanh nhẩu giới thiệu:

"Đây là Kate, bạn gái của Vĩ, cô ấy sẽ dọn về ở cùng Vĩ từ hôm nay."

Tôi khá bất ngờ, hết nhìn Kate rồi lại nhìn Vĩ. Đó là một cô gái có gương mặt dễ chịu, mái tóc màu hạt dẻ. Kate là con lai, mẹ là người Trung Quốc, còn ba là người Hà Lan.

"Cô ấy học dưới Vĩ hai lớp!"

Tôi ậm ừ, không nói gì nhiều. Sau khi ăn xong, Kate nhìn đồng hồ rồi chào hai chúng tôi. Kate nói đến giờ Kate đi làm ở một tiệm ăn Châu Á. Hẹn buổi chiều sẽ gặp lại.

Tôi hỏi Vĩ:

"Vì sao Vĩ lại làm vậy?"

"Không gì cả, Vĩ cần có một người yêu mình, thế thôi."

"Thế à?"

Tôi ậm ừ, nói với Vĩ bằng giọng chán nản: "Quân vừa được báo đậu rồi... Chắc một tuần nữa mình về luôn."

Vĩ đang rửa chén, ngừng lại vài giây tôi lại tiếp tục rửa chén, hỏi lại bằng một giọng thờ ơ:

"Thế à?"

Tôi cười, không đáp.

"Trông Vĩ và cô ấy có vẻ vui."

Vĩ ngừng lại, nhìn thẳng vào mắt tôi.

"Quân nghĩ Vĩ có vui thật không?"

Tôi im lặng, nhìn lơ đãng ra không gian chán ngắt phía ngoài kia. Tôi và Vĩ là một mối quan hệ không tên. Vĩ và tôi là hai người Việt Nam duy nhất trong tòa nhà này. Ở đây đến năm thứ hai thì mới đụng mặt nhau, khi Vĩ chuyển từ tòa nhà màu vàng sang tòa nhà màu xanh của tôi, và lại ở ngay căn phòng bên cạnh. Ngày đầu tiên Vĩ đến, chúng tôi mừng rỡ khi biết được cùng người Việt. Thành ra, đi đâu, làm gì, chúng tôi cũng hay đi chung cùng nhau, như một thói quen.

Chúng tôi không nhớ rõ đã bắt đầu ngủ với nhau, thường xuyên làm tình với nhau khi nào. Mọi thứ đến rất tự nhiên và lặng lẽ. Không có cơn say nào, cũng không cần cần những lúc cô đơn bất chợt.

Vĩ nói: "Một lúc nào đó, khi Quân có người yêu thì chúng ta kết thúc mối quan hệ này!" Tôi gật đầu. "Và ngược lại?" Vĩ cười: "Chắc chắn!"

"Vĩ đã từng như thế này trước đó bao giờ chưa?"

"Chưa, Vĩ từng quan hệ rồi, nhưng một mối quan hệ như thế này, với một người con trai thì lần đầu tiên."

"Ừ, Quân cũng vậy."

Vĩ cười to: "Suy nghĩ nhiều làm gì. Cứ làm những điều mình thấy vui là được. Cảm xúc đôi khi không có lý lẽ, nó cứ đến, và mình cứ tuân theo."

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình yêu Vĩ, và tôi biết, Vĩ cũng thế. Chúng tôi đều có những lựa chọn riêng về cuộc sống tình cảm của mình. Tôi đang có bạn gái ở Việt Nam, không thường xuyên liên lạc, những đó là một mối quan hệ ổn thỏa kéo dài 4 năm. Còn Vĩ, cũng là một anh chàng mê gái như điệu đả. Đôi lần, khi đi cùng nhau vào những ngày cuối tuần, tôi thấy Vĩ nhìn tôi rất lâu rồi bỗng rồi khi bị phát hiện, vội vàng quay mặt đi. Những lúc ấy, tôi cũng cảm thấy có chút gì đó kỳ lạ trong lòng. Nhưng rồi, những cảm xúc đó cũng trôi tuột qua.

Tôi nhớ có lần, vào dịp cuối tuần, chúng tôi uống rất say. Tôi và Vĩ mua rượu bia về nhà, cùng nhau nấu nướng và ngồi nhậu trong phòng. Hôm đó, bỗng nhưng Vĩ bỗng khóc như một đứa trẻ. Vĩ nói, Vĩ hoang mang và nhận ra bắt đầu yêu tôi, nhưng cảm xúc của Vĩ dành cho các cô gái vẫn không thể mất. Vĩ phải làm sao? Vĩ hỏi tôi về cảm xúc của mình dành cho Vĩ, tôi không đáp, chỉ lặng lẽ đặt vào môi Vĩ một nụ hôn. Tôi không biết phải trả lời Vĩ làm sao khi chính tôi cũng đang trải qua những điều tương tự. Tôi vẫn nhớ người yêu ở Việt Nam da diết, vẫn không thể không ngoái đầu nhìn một cô gái khi bước qua, nhưng tình cảm dành cho Vĩ ngày một lớn dần, đến mức, không gặp Vĩ một ngày, tôi thấy mình như chết rồi, nhớ đến cồn cào, da diết. Đêm đó, chúng tôi đã làm tình bao nhiêu lần không nhớ. Đến sáng dậy, đã thấy Vĩ ăn mặc gọn gàng, bảo tôi ra ăn sáng. Vĩ đã nấu xong từ bao giờ. Rồi sau đó, Vĩ nhanh chóng biến mất.

Khi tôi thì xong, buổi tối đang ăn cùng nhau, Vĩ bỗng nhưng hỏi: "Nếu Vĩ có bạn gái, giống như Quân có bạn gái ở Việt Nam vậy, Quân có buồn không?" Tôi gạt mình một chút, trả lời giọng tình queo: "Sao lại buồn? Phải vui mới đúng!" Vĩ đáp: "Ừ!" Im lặng một lúc, Vĩ nhìn thẳng vào mắt tôi và hỏi: "Nếu phải chọn lựa, ở đây với Vĩ, yêu nhau, hay trở về, Quân chọn

điều gì?" Tôi mím chặt môi không đáp. Vì vẫn ngoan cố hỏi: "Quần trả lời Vì đi!" Tôi nhắm mắt vài giây rồi thở nhẹ, trả lời nhanh gọn, mà đau như có ai dùng gao đâm vào tim: "Việt Nam!" Vì im lặng, không nói, không hỏi gì thêm, lặng lẽ ăn nhanh phần còn lại, đứng dậy rửa chén đĩa của mình rồi nhanh chóng trở về phòng. Sau hôm đó, tôi không gặp lại Vì. Vì chỉ để lại lời nhắn qua điện thoại: "Vì đi một tháng rồi về!"

Kate buồn bã hỏi thăm tôi về Vì hầu như mỗi ngày. Vì cũng chỉ báo với cô có việc phải đi xa một tháng, rồi sẽ quay về sau. Kate ngồi uống bia ở phòng bếp, cô về say lắm nhưng vẫn còn muốn uống. Thấy tôi bước ra, cô ấy rủ tôi ngồi uống cùng. Cô ấy khóc và tâm sự với tôi nhiều. Tôi chỉ nhớ mang máng, cô ấy thất vọng nhiều về Vì. Cô nói, giọng nhura nhura: "Vì không yêu em, nếu yêu đã không đối xử với em như thế!" Tôi cũng uống và nghĩ về Vì.

Tối hôm đó, tôi đã làm tình với Kate. Kate nói rằng, chưa bao giờ Kate cảm thấy thỏa mãn khi quan hệ với Vì. Vì dường như không yêu cô ấy hết mình. Tôi nói với Kate: "Minh không yêu Kate, chỉ đơn thuần là sex thôi!" Kate gật đầu đồng ý. Thực sự, lúc quan hệ, tôi nghĩ về Vì nhiều hơn. Một sự ghen tuông, hờn giận gì đó trong lòng khiến mọi thứ căng cứng khiến tôi xa hết vào trận làm tình.

Kết thúc, tôi đi vào *toilet*, bỏ bao cao su vào bồn cầu và dội nước, rồi đứng trước gương nhìn mình rất lâu. Tôi tự hỏi mình đang làm gì.

Sau hôm đó, Kate nói không muốn ở lại nữa. Tôi không ngăn cản, chỉ đứng yên nhìn Kate thu dọn hành lý rất nhanh gọn rồi chào tạm biệt.

Một tháng sau, Vì trở về, gương mặt hốc hác và làn da đen sạm. Vì bảo mình mới đi du lịch bụi một vòng Châu Âu về. Vì hỏi, tôi có nhớ Vì không, tôi cười: "Bạn bè xa nhau, sao mà không nhớ." Vì vẫn cười, hỏi tôi khi nào về lại, tôi nói, ngày mai là đi rồi. Vì nhìn băng quơ ra ngoài trời: "Cùng còn kịp tiễn." "Kate giận và dọn đi rồi, sao làm vậy với người mình yêu?" "Người Vì yêu là ai, Quân thừa biết kia mà." Vì ôm tôi, mắt ngấn nước, hỏi: "Quần có quay lại không?" Tôi không trả lời được. Giây phút đó, tôi thực sự muốn khóc và đặt vào môi Vì một nụ hôn, bỏ hết tất cả để ở lại, và nói với Vì một điều gì đó tự sâu trong trái tim mình. Nhưng tôi đã không làm. Tôi chỉ nín cười và nói, giọng nhẹ nhàng: "Vì nhớ giữ gìn sức khỏe!"

"Quần sẽ nhớ đến Vì chứ!" Tôi gật đầu: "Đĩ nhiên, sao Quần có thể quên được một người bạn tốt như Vì." Rồi tôi đi nhanh, không dám quay đầu lại lần nào, vì sợ mình sẽ bắt gặp ánh mắt buồn đau ấy.

Tôi rời khỏi Amsterdam và trở về Việt Nam, Mang theo cả bí mật về đêm vụng trộm với người yêu Vì. Tôi thấy mình không xứng đáng với tình cảm của Vì. Tôi yêu Vì hay chỉ cần một người tạm bợ cho đỡ những ngày tháng một mình? Tôi cũng không biết rõ...

Có thể, nhiều năm sau, khi nhìn lại, cả tôi và Vì đều sẽ thầm cảm ơn bản thân đã mạnh mẽ chọn điều ngược lại. Sự lựa chọn ấy, có khi không hẳn là lựa chọn của trái tim, không hẳn là sự lựa chọn khiến tôi thanh thản, nhưng là điều mà chúng-tôi-đã-chọn.Và cũng có khi, sẽ hối hận khôn nguoi vì chẳng ai sống lại được hai lần với những gì đã qua. Có thể một ngày, tôi sẽ quay lại Hà Lan tìm Vì, nhưng mọi chuyện lúc ấy đều sẽ khác.

Vì ngày tháng, sẽ không trở lại bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Cám On Người Đã Rời Xa Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Không khóc ở Sydney

Mẹ hỏi: "Con sống ổn không?" Chị im lặng một lúc, rồi trả lời nhẹ: "Dạ ổn, mẹ yên tâm!" Giọng mẹ lạc đi: "Ừ, cuộc sống xa nhà, chỉ có chồng là người thân duy nhất, con nhớ giữ gìn sức khỏe và biết nhẫn nhịn nghe con!"

Kết thúc buổi chuyện trò, chị luôn thở mạnh, nói bằng giọng hào sảng đầy về tự tin: "Mẹ yên tâm, dù có thể nào đi nữa con vẫn sẽ không bao giờ khóc. Không bao giờ khóc đau mẹ, con gái mẹ mạnh mẽ lắm!" Mẹ thở nhẹ, lại bảo: "Biết thế mẹ chẳng đẻ con đi." Một câu nói mẹ đã lặp lại trăm lần. Lần nào nghe, chị cũng thấy ghen, cũng định nói thêm gì đó, nhưng nước mắt đã chảy tự bao giờ, không thể kìm lại. Chị vội vàng cúp máy để mẹ không nghe thấy tiếng nấc. Làm sao đoán định trước chính xác cuộc đời mình ra sao. Làm sao biết rằng chị đã nhẫn nhịn hết sức có thể để rồi trở thành kẻ trắng tay lạc lõng nơi đất khách quê người.

Nhiều lần, chị định bỏ hết để quay trở về Việt Nam, làm lại từ đầu. Ở đó, ít nhất, cũng có gia đình. Đàn ông, với chị, bây giờ có hay không cũng được. Yêu một kẻ không biết trân trọng tình cảm của mình thì còn tệ hơn việc sống cô đơn. Đàn bà yêu thương, cũng chỉ mang mỗi tìm một chỗ dựa, mà có mấy đàn ông thích yên ổn ở yên để cho họ nương tựa dài lâu.

Anh và chị từng học chung trường. Cả hai gặp nhau trong buổi họp mặt cựu sinh viên. Anh ngỡ lời yêu chị sau những buổi hẹn hò lãng mạn. "Đàn ông nào cưới được em thì hạnh phúc lắm! Vì phụ nữ thì nhiều, nhưng phụ nữ biết làm vợ thì lại ít." Chị cười: "Phụ nữ nào cũng biết làm vợ. Đó là bản năng rồi. Chỉ có loại vợ nào người đàn ông mong muốn và khát khao có được mà thôi!" Anh nói, em chính là người anh mơ ước. Thế thì cười nhau nhé. Chị chẳng vội trả lời.

Sau hai năm tìm hiểu, chị và anh kết hôn, làm thủ tục cùng anh sang Úc để bắt đầu cuộc sống mới. Cô bạn thân của chị chốt lét vào hồng trần chọc chị ngày giới thiệu chồng với bạn bè trước lễ cưới: "Con nhò này mày gấu kỹ thế. Quen thân với mày mà chẳng bao giờ nghe mày nhắc đến. Một anh chồng vừa hiền, vừa giỏi, vừa đẹp trai. Duyệt đấy!" Chị mím cười hạnh phúc trước những lời khen ngợi của bạn bè. Thế là cuộc đời độc thân kếp lại. Những chàng trai ước mơ có chị buồn bã nhận thiệp hồng. Thế là hoa khôi của trường ta đã lấy chồng! Điều bông hời điều bông... Chị cười ha hả, các anh cứ làm quá! Ngày cưới, Nghi làm phụ dâu, còn Huân, anh bạn học cùng Đại học từng theo đuổi chị suốt mấy năm không thành làm phụ rể. Chị còn đùa: "Phụ rể phụ dâu lấy nhau luôn đi cho vui!" Hai đứa nhìn nhau cười méo xệch.

Ngày chị đi, Mẹ chị bịn rịn, khóc như mưa: "Con gái lấy chồng xa, không còn gần mẹ. Cố gắng tự lo cho bản thân. Tiếc là ba con đã mất để không kịp thấy ngày vui này." Chị cố không khóc, ôm mẹ cười ha hả: "Cách nhau có 8 tiếng bay chứ xa xôi gì, mẹ đừng lo lắng nhiều. Rồi con sẽ đón mẹ sang cùng khi đã ổn định." Còn Nghi, Huân và mấy người bạn thân cũng bịn rịn vì khi còn ở Sài Gòn, gặp nhau đã khó, huống hồ đi xa. Chị an ủi: "Nhớ nhau và nghĩ về nhau đã là tốt rồi." Chồng chị ôm vai chị bước vào trong. Lúc ấy nước mắt mới rơi là chảy.

Ban đầu, khi mới sang, vừa học thêm tiếng Anh, chị vừa làm thêm tại một tiệm giặt ủi ngay tại trung tâm Sydney. Sau đó, ông bà chủ cũng là người Việt muốn trở về nước sống nên không làm nữa, thế là chị quyết định tiếp tục kinh doanh vì lượng khách đã có sẵn. Tiệm giặt ủi nhỏ xíu đó lại là niềm vui duy nhất trong cuộc sống hằng ngày của chị mỗi ngày. Còn anh thì làm nhân viên tài chính cho một ngân hàng. Cuộc sống yên ổn và nhẹ nhàng, nhưng không còn mặn nồng như thuở mới yêu. Cả hai thường bận rộn và mệt mỏi, khi về nhà thường chỉ muốn ngủ. Những ngày cuối tuần, chị tắt bật ở tiệm giặt ủi. Đôi khi, chị thờ dãi muốn thoát khỏi guồng quay đó nhưng không thể. Ai cũng phải đi làm, rồi về nhà khi đã rã rời, ăn vội vàng, tắm rửa rồi đi ngủ, lại thức dậy sớm chuẩn bị đồ ăn mang đi.

Qua bên này, chị có thêm vài người bạn mới, đa phần là vài người khách quen người Việt, trong đó thân nhất là Vân, nhỏ hơn chị 4 tuổi, là du học sinh. Vân hay mang sang chị lúc thi cái bánh, lúc thi một mẫu thiệp nhỏ mỗi dịp lễ gì đó. Vân biết hết chuyện của chị, cô bé 21 tuổi mà già trước tuổi. Vân sang đây cũng yêu, và cũng khổ. Một anh chàng người Hà Nội, gia trưởng. Nhưng quan trọng hơn, cậu ấy vẫn thương qua lại với người yêu cũ và vài cô gái khác. Có những chiều, Vân chạy sang òa khóc, bảo: "Chị ơi, em khổ quá!" Chị chỉ vuốt nhẹ mái tóc của Vân, chẳng biết nói gì hơn. Vân ở Sài Gòn là tiểu thư con nhà giàu, bao nhiêu người theo đuổi. Vân đi du học theo ý nguyện của gia đình; chị đi theo tiếng gọi của con tim. Ở cái xứ này, người ta cần một thứ gì đó để làm động lực, một ai đó nương tựa để thấy mình không cô đơn.

Nhiều lần Vân bảo: "Em sẽ chia tay thật chị à. Em chịu hết nổi rồi chị!" Chị mỉm cười. Vân nói câu ấy cũng nhiều lần. Nhưng rồi cũng đâu lại vào đấy. Rồi ít hôm lại thấy cả hai tay trong tay. Vân cười cười: "Em còn yêu quá chị à. Bỏ qua được thì bỏ qua." Thôi thì, mỗi người chọn mỗi cách yêu, cách sống. Cách Vân chọn là thỏa hiệp, đích đến cuối cùng là hạnh phúc. Liệu rằng, chia tay, bắt đầu với cuộc tình mới, Vân có vui hơn bây giờ không?

Nghi báo tin: "Tao vừa được học bổng sang Úc để tiếp tục học Master. Thế là bạn bè hội ngộ!" Chị mừng rỡ đón bạn về nhà. Có Nghi, ngôi nhà như rộn ràng hơn hẳn. Nghi là cô gái mạnh mẽ, hoạt bát, luôn biết làm mình nổi bật. Còn chị, ngoài vẻ đẹp hiền hòa, ít nói, chịu đựng thì trông có vẻ nhút. Nghi nói: "Tao ở tạm vài tháng cho ổn định rồi dọn ra ở riêng!" "Tao không phiền đâu, cứ ở đây nếu mày không chê." Nghi như ngọn gió mới mang đến cho cuộc sống nhợt nhạt của gia đình chị. Nghi nói chuyện hài hước, thích làm đẹp. Cô thường kéo chị ra khỏi tiệm giặt ủi để đi mua sắm, dạy cho chị nhiều kiểu trang điểm mới mẻ. Chị cười: "Ồ tiệm giặt ủi thôi mà làm quá tao không quen. Tao lại là người có gia đình rồi!" Nghi mắng: "Mày ngốc quá, phụ nữ như bông hoa, nhan sắc chỉ một thời, rồi khi tàn ủa rồi có muốn khoe sắc cũng chẳng thể." Mày làm đẹp trước hết là một cách yêu bản thân." Chị cười, Nghi luôn lạc quan vui vẻ dù bất kỳ hoàn cảnh nào. Chị nhớ lại lần Nghi chia tay bạn trai cách đây vài năm, mọi người đều lo lắng cho Nghi những Nghi vẫn tung tung, chủ động nhắn tin cho cả hội đi uống bia, nhảy nhót đến tận sáng. Nghi nói, đàn ông không đáng để mình phải buồn lâu. Buồn ít thôi thì được.

Giả mà chị cũng được tình cách giống Nghi, luôn thấy cuộc đời này tươi đẹp dù ngày mai có là tận thế...

Rồi một ngày, Nghi báo có chuyện muốn nói với chị. Hôm đó, chị đóng cửa tiệm sớm trở về nhà. Lúc vào, Nghi ngồi đối diện với chị trên chiếc ghế *sofa* màu xám nơi phòng khách đợi sẵn, vẻ sốt ruột. Nghi uống hết ngụm nước này đến ngụm nước khác. Hai tay Nghi đan chéo vào nhau rồi nhìn vào mắt chị, nói rõ từng từ:

- Tao đã mang thai với chồng...

Chị im lặng. Mỗi chị nhấp máy. Chị ngược mắt lên nhìn Nghi như để chắc chắn rằng mình không nghe nhầm. Nhưng chị không giám hỏi lại vì chị biết, Nghi không bao giờ đem chuyện này ra đùa. Lại càng phải sợ nghe lần nữa.

Chồng chị đang đi vắng. Lúc này, chỉ có hai người, là bạn và cùng là đàn bà.

Nghi tiếp lời: "Cả hai đã yêu nhau nhiều lắm, từ lần đầu gặp mặt lúc đám cưới cậu. Nhưng bọn tao đều sợ. Vì mọi thứ đã quá trễ..." Chị sửng người tiếp... Nước mắt chị chảy và cổ họng chị nghẹn ứ. Chị muốn mình phải nói gần kinh hoàng, lao vào tát cho cô bạn thân vài cái. Nhưng chị không thể. Người chị nhìn ra... Chị không muốn biết nhiều hơn, rằng ai quyến rũ ai, rằng họ đã qua lại với nhau ra sao, và nhiều sự thật đằng sau mối quan hệ này. Chị bấy nhiêu, đã quá nhiều và làm chị đủ đau đớn.

- Tao xin lỗi... -Nghi cúi mặt

Chị đứng dậy, bước vào phòng, lặng lẽ gói gém vài thứ đồ đạc, rồi rời đi. Nghi vẫn ngồi yên nơi phòng khách. Chị cũng không biết tại sao chị phải ra đi. Ngôi nhà đó là ngôi nhà của vợ chồng chị. Chị cũng là vợ anh ấy, không phải Nghi. Nhưng chị không biết còn cách lựa chọn nào khác.

Chị nghiệm ra, trên đời này, không có cái đại nào giống cái đại nào. Chị chẳng thể trách Nghi, hay trách anh. Có trách thì trách mình trước. Sao chị có thể không nhận ra hai người đã thích nhau từ lâu? Rằng Nghi sang đây chỉ là một bước để đoàn tụ? Rằng vốn dĩ anh ấy đã phai nhạt với chị từ lâu mà không rõ nguyên nhân... Vân biết chuyện, cô bé chỉ thờ dài. Hai chị em ngồi bên nhau không ai nói với ai lời nào. Vân bảo chị tạm thời sang nhà mình sống một thời gian, rồi tính tiếp, ở lại hay quay về...

Từ ngày chị rời khỏi nhà đã hai tháng hơn, anh và Nghi vẫn không tìm đến chị. Anh biết chị làm ở tiệm giặt ủi, Nghi cũng biết. Sao không ai đến tìm chị? Sao không ai gặp chị chỉ để nói một lời xin lỗi để lòng chị thấy nhẹ nhàng đi đôi chút. Chị không đòi số điện thoại, chị vẫn giữ số cũ kia mà?

Mẹ hỏi, hỏi sao dạo này chồng con không nói chuyện với mẹ? Hai đứa vẫn hạnh phúc hả? Chị gạt mình, nói: "Tại anh ấy đi làm tăng ca, con cũng bận." Mẹ lại dặn: "Cố gắng nhé con! Chị lại cười: "Mẹ yên tâm, con gái của mẹ mạnh mẽ lắm!"

Chị sờ bụng. Chị mong đứa trẻ ra đời sẽ biết chọn đúng người để yêu thương, dù là gái hay trai, để đừng làm khổ ai, và cũng đừng để ai làm khổ mình, như chị đã từng. Chị nói với mẹ, giọng vô hồn: "Con không khóc bao giờ đâu mẹ! Con gái của mẹ luôn mạnh mẽ và hạnh phúc..." Trong chị, một mầm sống đang hình thành. Cúp máy, chị lại nhìn ra ngoài trời... Lạ lùng, trời Sydney có mưa đâu sao mọi thứ lại nhòe đi thế này!

Bạn đang đọc truyện *Cám Ơn Người Đã Rời Xa Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Những số phận dị biệt

Tôi biết Phúc từ năm 2007, khi cậu còn là cậu phóng viên trẻ của một tờ báo tuổi *teen*. Trong một lần gặp nhau phỏng vấn, Phúc gửi tặng tôi sách của cậu viết. Lúc ấy, tôi đã tự hỏi, một người trẻ như Phúc thì sẽ viết những gì?

Dù khá bận rộn, những tôi đã đọc hết chỉ trong vài ngày sau. Tôi cảm thấy bất ngờ vì giấu đằng sau nụ cười thường trực trên môi những lần gặp mặt, là những trăn trở của một người trẻ. Những đổ vỡ trong tình yêu của người đồng tính và dị tính, những mối quan hệ mong manh đến không ngờ trong một xã hội ngổn ngang, vội vã.

Tôi có nhắn cho Phúc: "Chị đã khóc. Và mong em sẽ viết tiếp." Nhiều năm sau đó, Phúc ngừng ra sách nữa vì mãi kinh doanh. Nhưng tôi tin, có một ngày, Cậu em của tôi sẽ trở lại, và mang cho tôi những cảm xúc ngày nào. Và bây giờ đã đến lúc.

Tập sách mới của Phúc là đều là những chuyện tình buồn. Phúc vẫn tập trung vào thế mạnh của mình là viết về những mối quan hệ "Không hôn nhân", những số phận dị biệt trong cuộc sống, những con người tưởng chừng như rất mạnh mẽ bên ngoài, những lại thật yếu đuối, mong manh. Và những giá trị hiện tại luôn được Phúc khẳng định và tôn thờ, vì quá khứ không thể nào thay đổi, và ngày mai là chuyện không thể nào biết trước. Truyện của Phúc vẫn buồn, nhưng đằng sau nỗi buồn đó, là một tinh thần lạc quan, mới mẻ hơn.

Đọc sách của Phúc, một lần nữa, tôi lại cảm thấy quý trọng những gì mình đang có, thêm trân trọng những yêu thương xung quanh mình. Vì tôi biết, ngày tháng sẽ không trở lại bao giờ.

Siêu mẫu Thanh Hằng

Bạn đang đọc truyện *Cám Ơn Người Đã Rời Xa Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Rồi mọi chuyện sẽ qua...

Có thể nhận thấy, xuyên suốt các truyện ngắn của anh đều là một nỗi buồn man mác. Họ, đều giống nhau, còn trẻ, và mang nhiều nỗi hoang hoải rất thời đại: "Yêu ai thì tốt? Ai mới là người thực yêu mình? Cuộc tình sẽ đi được bao lâu? Hết thấy họ đều cô đơn, có khi lại rất bất cần. Yêu, suy cho cùng chưa bao giờ là một điều dễ dàng.

Các mối quan hệ ở đây đều mong manh đến mức, cảm tưởng một cái chớp mắt khẽ khàng cũng làm mọi thứ vỡ tan. Những nhân vật đều không bao giờ nghĩ về hôm nay, còn cạnh nhau đã là điều tốt. Các chuyện ngắn: "Hoa nhài bên hiên", "Tình bỗng chốc là không", "Sẽ chẳng điều gì làm em khóc được trừ anh" đều khiến tôi ám ảnh, dù vẫn anh viết nhẹ như gió thoảng...

Thông điệp sách có phần ngạo đời, mà dường như cũng có chút gì đau đớn: Cảm ơn người đã rời xa tôi! Ừ thì nhờ anh rời xa, em lại càng biết yêu quý bản thân mình hơn. Em vẫn sẽ đẹp, vẫn nhận ra thế gian này có bao nhiêu người đàn ông tốt quan tâm. Em vẫn còn sức khỏe để làm việc. Thế thì, chuyện có từng mất một người trong đời, có chăng cũng chỉ là một là kỷ niệm đẹp (hay buồn bã) trong đời.

Và con người ra vẫn sẽ không ngừng yêu, dù lòng đã chẳng chịt nhiều vết thương bao lần.

Ca sĩ Đông Nhi & Ông Cao Thắng

Bạn đang đọc truyện *Cám Ơn Người Đã Rời Xa Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Âm ơn người đã rời xa tôi...

Tình yêu thực sự là một điều kỳ diệu vì nó không có một biên giới nào cả. Nghĩ thế, nên đối với tôi, những mối tình đồng tính, dị tính trong truyện của Hà Thanh Phúc hoàn toàn bình thường. Đó không phải là một yếu tố gây tò mò đưa tôi vào thế giới tưởng tượng của chàng trai đa cảm, mong manh nhưng lại rất thông minh và cứng cỏi này. Hơn ai hết, khi đọc truyện của Hà Thanh Phúc, tôi đón nhận chia sẻ, vì cậu ấy đã viết như một món quà gửi cho độc giả, trong đó có mình. Nhưng thú thật, không phải lúc nào tôi cũng thấy đồng cảm và hứng thú lắm. Đôi lúc, tôi muốn lướt đi rất nhanh! Những câu chuyện buồn quá! Những cái kết mệnh mạng như một buổi chiều Hà Nội xám lạnh gió mùa, và ta thì đơn côi giữ tâm mắt nơi nào đó rất xa...

Tôi có thói quen nhìn mọi thứ từ góc nhìn tích cực, lạc quan, nên tôi thấy những nỗi buồn đó xa lạ, và tôi cũng không muốn đặt mình vào những nhân vật rất khác để cảm nhận, nhất là trong một cuộc sống đầy hối hả cảm giác như thời gian chỉ còn 20 tiếng mỗi ngày.

Và tôi chỉ đọc hết một mạch cả tập truyện này, thật kỳ cục, trong một resort sang trọng, cảnh đẹp mê hồn, khi bạn bè hào hứng với bao điều kỳ thú xung quanh, khi tôi nhận ra: nỗi buồn cũng cần được trân trọng, nâng niu, và tôi diện với nó một cách bình tâm nhất. Ngày hôm đó, biết bao nỗi buồn của tôi đã được tung ra, như đốt lên và rồi sẽ chỉ còn ký ức về nó, ký ức về nỗi buồn rất an nhiên.

MC Phan Anh

Bạn đang đọc truyện *Cám Ơn Người Đã Rời Xa Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Phúc và nỗi buồn thật đẹp...

Trần ngập nỗi cô đơn trên những con chữ của Hà Thanh Phúc. Dù muốn dù không, những nhân vật của anh thường không kiếm được cho mình một hạnh phúc trọn vẹn. Họ bỏ trốn để tìm một chân trời khác, cô đơn trọn gói, và những tình cảm tươi đẹp đã thuộc về kỷ niệm. Hà Thanh Phúc thường viết về người Việt ở một xứ sở xa lạ nào đó, khi ở đó họ đối diện với tất cả những điều tốt đẹp của chính con người mình. Họ sống và bộc lộ nó một cách trọn vẹn.

Một người đàn ông bỏ trốn tình yêu để kiếm tìm danh vọng ở một đô thị hàng đầu thế giới. Nhưng cuối cùng, khi bị một người con gái khác từ chối tình yêu, anh ta mới chợt nhớ rằng mình đã có một cuộc tình ở quê nhà. Nhưng ngày trở về, người ấy đã làm mẹ.

Một người đồng tính và mối tình ở xa vơi vơi nửa vòng trái đất, đi tìm đến nhau để nghỉ một cuộc hạnh ngộ. Nhưng rồi, cái anh ta nhận được chỉ là sự giả dối. Người yêu của anh ta đã sống với người tình ở Mỹ nhiều tháng trước. Đến mức, anh ta không dám ôm người yêu cũ, người mà anh ta nói sẽ yêu mãi mãi. Anh ta không dám, dù chỉ là một cái ôm.

Một người đàn ông, dù lấy vợ, một người phụ nữ chăm chỉ và cam chịu, nhưng bất ngờ gặp lại tình yêu cũ. Và rồi, họ không quên được nhau, nhưng họ cũng chỉ đến với nhau như đến một giấc mơ. Người đàn ông trong mối tình ấy vẫn chọn người vợ cam chịu. Và mối tình cũ là một kỉ niệm, đến rất nhanh và qua đi không ngờ. Dù rằng, người con gái trong cuộc tình này, vẫn đau một nỗi đau không dễ gì bù đắp...

Truyện của Hà Thanh Phúc đa phần nhiều nhân vật chính là nữ, hoặc những chàng trai đồng tính. Thế giới của những nhân vật ấy là văn phòng, quán cafe, những chuyến đi dài, mạng internet và những cuộc chuyện rời rạc. Họ sống một cuộc đời rất vội vàng, yêu mãnh liệt nhưng thường tan nát từ rất sớm. Có cảm giác, Hà Thanh Phúc không muốn cho nhân vật của mình hạnh phúc, nên họ luôn buộc phải sống trong những nghịch cảnh đến nghiệt ngã.

Theo dõi những trang viết đầu tiên của Hà Thanh Phúc đến nay, gần 10 năm, tôi có cảm giác, văn chương của anh là một cuộc giải bày với chính mình, với nỗi cô đơn gần như tuyệt đối. Nhưng, đến lúc này, khi đã trưởng thành hơn, bị cuộc đời ném vào nhiều dẫu bể, nỗi cô đơn của Phúc không còn trong suốt như xưa, mà đã nhuộm màu chấp nhận. Những nhân vật của anh không kiếm tìm một điều cao siêu, họ chỉ tìm kiếm bình yên. Họ cũng không đi tìm những điều lý tưởng, mà chấp nhận tất cả tốt xấu của cuộc đời này.

Những truyện ngắn về đề tài đồng tính trong tập sách này, thực sự là những truyện ngắn hay và nhiều thấm thía về cuộc sống. Ở đó không phải là sự nổi loạn hay bày tỏ quyền được sống và được yêu của những con người vốn từng được xã hội coi là đặc biệt này. Phúc coi đó là một cuộc tình và Phúc diễn ra những nỗi buồn của cuộc tình đẹp để và bình đẳng...

Ai đó nói, văn chương của mỗi người chính là cuộc đời của họ, tác phẩm chính là những trải nghiệm đau đớn mà mỗi người phải rút tỉa thành tình hoa trong mỗi con chữ, Với Hà Thanh Phúc, có lẽ hành trình ấy dài dằng dặc nỗi buồn, những nỗi buồn thật đẹp của tuổi hai mươi...

Dương Bình Nguyên (Nhà văn)

Bạn đang đọc truyện *Cám Ơn Người Đã Rời Xa Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.